Chuck Palahniuk

Monştri invizibili

POLIROM

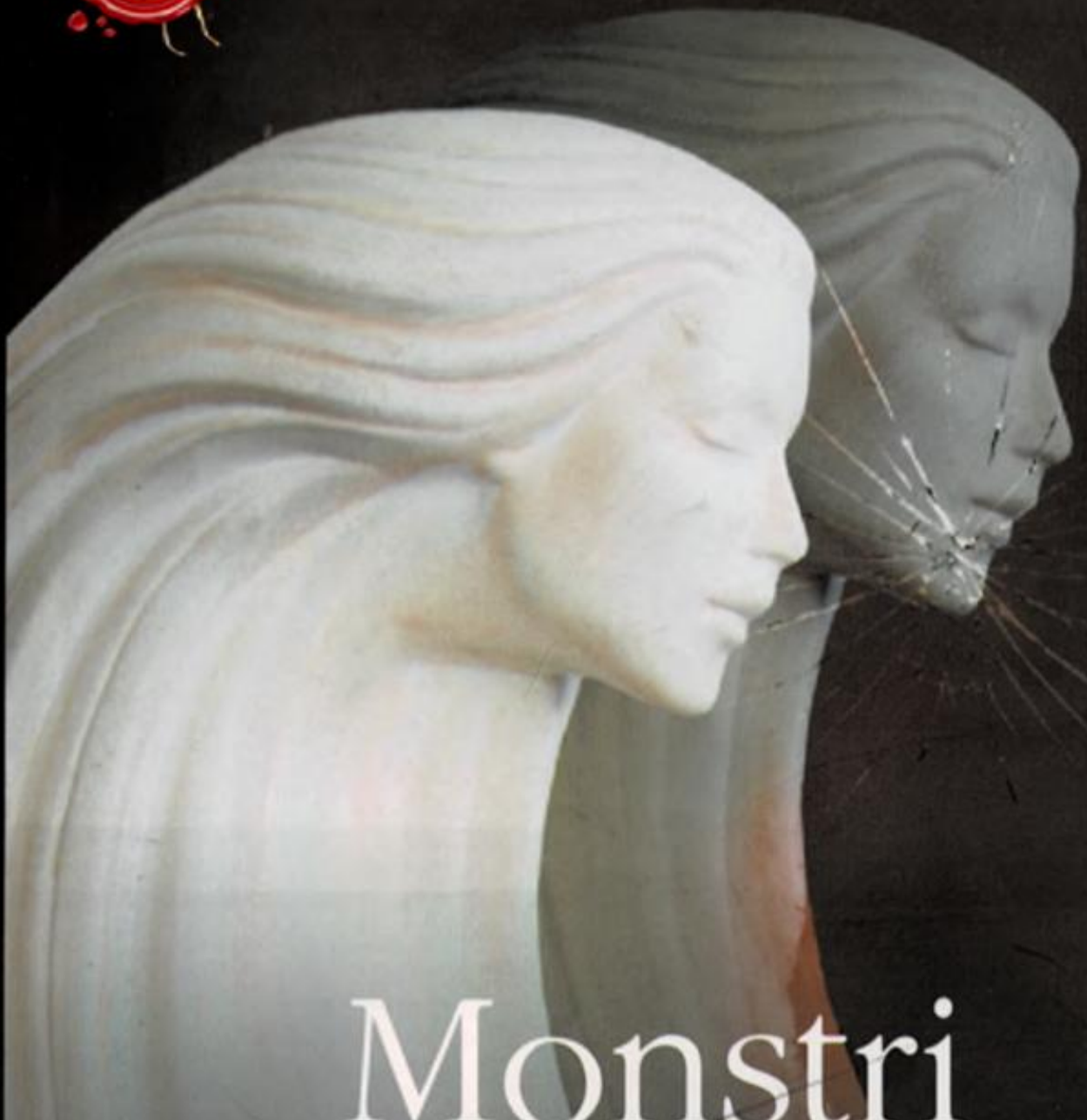

Monştri invizibili

„Îndrăzneţ, inteligent şi concis, *Monştri invizibili* este cel mai reuşit roman al lui Palahniuk."
Seattle Times

POLIROM

virtual-project.eu

„Puțini autori contemporani sunt în stare să combine cu atâta farmec șocantul și comicul...

Voioșia anarhică și violentă a lui Palahniuk îl recomandă ca pe un scriitor remarcabil al noului mileniu, una dintre vocile cele mai originale și mai surprinzătoare care s-au impus pe scena literară, în stilul său, umorul mușcător al lui Vonnegut, spiritul analitic necruțător al lui DeLillo și suprarealismul lui Pynchon se combină într-un puzzle uimitor și irezistibil.”

Newsday

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Redactor: Iulia Popovici

Coperta: Radu Răileanu

Tehnoredactor: Constantin Mihăescu

Chuck Palahniuk - Invisible Monsters,

Copyright © Chuck Palahniuk 1999 All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României: PALAHNIUK, CHUCK

Monștri invizibili / Chuck Palahniuk; trad, din lb. engl. și note de Mircea Pricăjan. – Iași: Polirom,2007

ISBN: 978-973-46-0773-0

Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Chuck Palahniuk

Monștri invizibili

Traducere din limba engleză și
note de Mircea Pricăjan
Titlul Original: *Invisible Monsters* – 1999

POLIROM
- 2007 -

Supranumit „portdrapelul generației nihiliste”, **Chuck Palahniuk** s-a născut în 1962. Primele sale două cărți, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla și cu romanul *Fight Club,* respins inițial pentru că a fost considerat „prea întunecat și prea riscant”. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 și devenit un clasic al literaturii *underground, Fight Club* este unanim considerat în momentul de față drept unul dintre cele mai originale și provocatoare romane scrise în ultimul deceniu al secolului XX. În 1999, Palahniuk publică *Supraviețuitorul* și *Monștri invizibili,* urmate de *Sufocare* (2001), *Cântec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003), *Bântuiții* (2005) și *Rant* (2007). A mai publicat o carte de amintiri și însemnări de călătorie, *Fugari & refugiați* (2003), și un volum de eseuri, *Mai ciudat decât ficțiunea* (2004). Până în prezent, în colecția Biblioteca Polirom au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004), *Jurnal* (2006), *Bântuiții* (2007) și *Cântec de leagăn* (2007).

Monștri invizibili transformă unul dintre cele mai populare tipare narative americane, *road-novel,* într-o aventură macabră. Naratoarea este Shannon McFarland, alias Daisy St. Patience: frumoasă, celebră, adorată, centrul atenției fotografilor de modă. Are de toate: un iubit, o carieră, o prietenă adevărată. Dar asta până în ziua în care un teribil „accident” o lasă desfigurată și o aruncă brusc la marginea lumii, departe de ochii tuturor, mai puțin ai lui Brandy Alexander, regina supremă, stăpână peste toți și toate. Chiar și peste propria-i sexualitate, încă o operație și visul i se va împlini: va fi femeie în toată puterea cuvântului. Brandy cunoaște secretul reinventării de sine: ștergerea completă a trecutului și născocirea unui prezent convenabil. A unui viitor croit după măsura fiecăruia. Aceasta este lecția pe care o învață Daisy în timpul unei călătorii aiuritoare spre un țel aflat în continuă schimbare. Căci, în lumea în care trăim, vizibilul poate deveni oricând invizibil, iar identitatea noastră nu este decât produsul dorințelor celorlalți.

Pentru Geoff, care a zis: „Uite, aşa se fură hapurile”.

Şi pentru Ina, care a zis: „Uite, ăsta-i contur de buze”.

Şi pentru Janet, care a zis: „Uite, ăsta e crep georgette”.

Şi pentru editorul meu, Patricia, care a tot zis: „Uite, asta nu-i destul de bine”.

Capitolul 1

Acolo ar trebui să fii, la o mare recepție de nuntă într-o uriașă vilă din West Hills, cu aranjamente florale și ciuperci umplute peste tot prin casă. Asta se cheamă aranjament scenic: unde-i fiecare, care-i viu, care-i mort. Asta-i marea petrecere de nuntă a lui Evie Cottrell. Evie stă la jumătatea scărilor uriașe din holul vilei, goală pe sub ce-a mai rămas din rochia de nuntă, cu pușca încă-n mână.

Cât despre mine, eu mă aflu, dar numai într-un sens fizic, în capătul scărilor. Habar n-am la ce-mi zboară mintea.

Nimeni nu-i încă mort de tot, dar să zicem că ceasul se apropie.

Nu că în drama asta enormă ar fi vreo persoană cu adevărat vie. Afli totul despre lookul lui Evie Cottrell dintr-o reclamă TV la un șampon organic, numai că acum rochia ei de nuntă e arsă până la firele metalice care-i orbitează în jurul șoldurilor și până la micile schelete de sârmă ale tuturor florilor de mătase pe care le avea în păr. Iar părul blond, tapat, ridicat și pieptănat pe spate, curcubeu al tuturor nuanțelor posibile de blond, umflat cu fixativ, ei bine, e ars și ăsta.

Singurul personaj care se mai găsește aici e Brandy Alexander, doborâtă de-un foc de pușcă, întinsă la capătul scărilor și sângerând de moarte.

Îmi spun că șuvoiul de roșu care țâșnește din gaura de glonț a lui Brandy nu e sânge, ci mai degrabă un instrument sociopolitic. Chestia cu donarea după reclamele alea la șampon, ei bine, e valabilă pentru mine, cum e și pentru Brandy Alexander. Să-mpuști orice persoană prezentă în camera asta ar fi echivalentul moral al asasinării unei mașini, a unui aspirator, a unei păpuși Barbie. Al ștergerii unui disc de computer. Al arderii unei

cărți. Probabil că asta-i valabil pentru orice crimă din lume. Soiul ăsta de produse suntem cu toții.

Brandy Alexander, regina absolută, cu picioare lungi și lăptoase, a petrecărețelor de primă clasă, Brandy își varsă măruntaiele printr-o gaură de glonț în minunata jachetă de la costum. Costumul e-un Bob Mackie alb pe care Brandy l-a cumpărat cu reducere din Seattle, cu o fustă strâmtă care-i modelează curul într-o formă perfectă de inimă cât roata carului. Nu ți-ar veni niciodată să crezi cât costă costumul ăsta. Adaosul comercial e cam de-un trilion la sută. Jacheta are pulpane scurte și revere și umeri largi. Croiul la un piept e simetric, cu excepția găurii din care țâșnește sângele.

Apoi Evie începe să bocească, acolo-n picioare, la jumătatea scărilor. Evie, virusul ăsta mortal al momentului. Pentru noi, e semnalul să ne uităm toți la sărmana Evie, sărmana și trista Evie, fără păr, îmbrăcată doar în cenușă și-n cușca de fire metalice a rochiei sale arse. Apoi Evie lasă pușca să cadă. Cu fața murdară în palmele murdare, se așază și-ncepe să hohotească, de parcă plânsul ar rezolva ceva. Pușca încărcată, calibru 30 și ceva, zăngăne pe scări în jos și alunecă pe pardoseală în mijlocul holului, răsucindu-se pe-o parte, cu țeava spre mine, spre Brandy, spre Evie, care plânge.

Nu c-aș fi vreun animal de laborator, detașat, programat să ignore violența, dar primul meu gând e că poate mai avem vreme să presărăm niște bicarbonat peste petele de sânge.

Mare parte din viața de adult de până acum mi-am petrecut-o în picioare în mai știu eu ce studio, pentru o căruță de dolari pe oră, cu haine pe mine și pantofi în picioare, cu părul coafat și-un celebru fotograf de modă care-mi zice ce sentimente să-ncerc.

El, țipând: Dă-mi senzualitate, păpușă.

Flash.

Dă-mi răutate.

Flash.

Dă-mi spleen existențialist detașat.

Intelectualism agresiv ca mecanism de adaptare.

Probabil e șocul de a o vedea pe cea mai înverșunată dușmancă a mea împușcând-o pe cealaltă cea mai înverșunată dușmancă a mea. Bum, și-i o situație în care n-ai cum să pierzi. Asta, plus faptul de-a o frecventa pe Brandy, a trezit în mine un mare apetit pentru dramă.

Las impresia că aș plânge numai când vâr o batistă pe sub văl ca să respir prin ea. Să filtrez aerul, fiindcă abia se mai poate respira de atâta fum, având în vedere că impunătoarea vilă a lui Evie se face scrum în jurul nostru.

Eu, în genunchi lângă Brandy, dacă mi-aș vârî mâinile sub rochie aș da numai de Darvon și Demerol și Darvocet 100. De asta se și uită cu toții la mine. Rochia mea-i o copie a Giulgiului din Torino cumpărată la solduri, maro cu alb, drapată și croită așa încât nasturii de-un roșu lucios să țină loc de stigmate. Apoi am pe mine metri întregi de voal negru de organza, înfășurat în jurul feței și cusut cu mici stele de cristal austriac tăiat manual. Nu-ți poți da seama cum arăt, dar tocmai asta-i ideea. Aspectul general e elegant și profanator, și mă face să mă simt sacră și imorală.

Haute couture la marea artă.

Focul pârjolește tapetul din hol. Eu am provocat incendiul, pentru un plus de imagine scenică. Efectele speciale ajută la crearea atmosferei, și-apoi nu-i ca și cum asta ar fi o casă adevărată. E reconstituirea unei false case de epocă, o imitație a unei copii a unei copii a unei copii a unei vile în stil pseudo-Tudor. E la o sută de generații distanță de original, dar nu așa suntem de fapt cu toții?

Chiar înainte ca Evie să coboare scările țipând și s-o împuște pe Brandy Alexander, am

turnat în hol cam un galon de Chanel No 5 și am aruncat peste el o invitație de nuntă aprinsă, și bum, uite că reciclez.

E ciudat, dar până și cel mai mare și tragic incendiu nu-i decât o reacție chimică intensă. Oxidarea Ioanei d'Arc.

Încă răsucindu-se pe jos, pușca se-ndreaptă spre mine, se-ndreaptă spre Brandy.

Alt lucru ciudat e că, oricât de mult crezi că iubești pe cineva, te dai la o parte când balta de sânge scurs din el se-apropie prea mult de tine.

În afară de drama asta sublimă, e-o zi chiar frumoasă. E-o zi călduroasă, însorită, și ușa din față e deschisă spre verandă și peluză. Focul de la etaj atrage în hol mirosul cald al peluzei proaspăt tunse și-i auzi afară pe toți oaspeții de la nuntă. Au luat cadourile pe care le voiau, cristalurile și argintăria, și s-au dus afară pe peluză să aștepte ca pompierii și paramedicii să-și facă intrarea.

Brandy deschide una din mâinile ei enorme, îngreunate de inele, și atinge gaura prin care i se revarsă sângele pe pardoseala de marmură.

Brandy zice:

— Căcat. Bon Marche n-o să accepte niciodată să returnez costumul ăsta.

Evie își ridică fața din palme, un dezastru mânjit de cenușă și muci și lacrimi, și strigă:

— Urăsc să am o viață așa de plictisitoare!

Evie strigă-n jos spre Brandy Alexander:

— Ține-mi o masă la geam în iad.

Lacrimile trasează linii curate de-a lungul obrajilor lui Evie, și ea urlă:

— Iubito! Trebuie să-mi răspunzi ceva!

De parcă asta n-ar fi deja o dramă, dramă, dramă, Brandy ridică privirea spre mine, care stau îngenuncheată lângă ea. Cu ochii ei violeți dilatați la maximum, ca două flori complet deschise, zice:

— Brandy Alexander trage să moară?

Evie, Brandy și cu mine, toate astea nu-s decât o luptă pentru putere, pentru a cuceri lumina

reflectoarelor. Fiecare dintre noi luptând pentru eu, eu, eu prima. Asasinul, victima, martorul, fiecare dintre noi crede că propriul rol e ăla principal.

Probabil că asta-i valabil pentru oricine pe lume.

Totu-i *oglindă, oglinjoară,* fiindcă frumusețea e putere, la fel cum banii sunt putere, la fel cum o armă e putere.

Deja, când văd în ziar poza unei fete de douăzeci și ceva de ani care a fost răpită și sodomizată și jefuită și apoi ucisă, și-alături e-o fotografie cât toată pagina cu ea tânără și zâmbind, în loc să mă gândesc că asta-i o crimă urâtă și tristă, reacția mea viscerală este oau, ar fi o bucată bună de tot dacă n-ar avea un bornău așa de mare. A doua reacție e c-ar fi mai bine să am pregătit un prim-plan frumos în caz că, știi, o să fiu răpită și sodomizată și ucisă. A treia reacție e, ei bine, măcar așa scade concurența.

De parcă asta n-ar fi de ajuns, hidratantul pe care-l folosesc e-o suspensie de solide fetale inerte în ulei mineral hidrogenat. Ce vreau să zic e că, sinceră să fiu, totul se reduce la mine.

Asta doar dacă nu e pornit cronometrul și-un fotograf nu țipă: Empatie.

Apoi flash-ul stroboscopului.

Dă-mi compasiune.

Flash.

Dă-mi sinceritate crudă.

Flash.

— Nu mă lăsa să mor aici, pe jos, zice Brandy și se agață de mine cu mâinile ei mari. Părul, zice, o să mi se turtească părul la spate.

Vreau să zic, știu că probabil Brandy o să moară, dar chiar nu reușesc să-mi intru-n rol.

Evie hohotește și mai tare. Și, pe deasupra, sirenele pompierilor din fața casei mă încoronează regină în Orașul Migrenei.

Pușca încă se rotește pe jos, dar tot mai încet.

Brandy zice:

— Nu așa voia Brandy Alexander să-și încheie viața. Trebuia să fie celebră mai întâi. Ştii, înainte să moară trebuia să apară la televizor în pauza Super Cupei, goală, filmată cu încetinitorul în timp ce bea o Cola dietetică.

Pușca se oprește din rotire și nu rămâne îndreptată către nimeni.

La Evie, care plânge cu sughițuri, Brandy strigă:

— Taci!

— Ba *tu* să taci! strigă Evie. În spatele ei, focul își croiește drum în jos, pe covorul care acoperă scările.

Sirenele – le auzi cum rătăcesc și țipă în tot West Hills. Orice om i-ar călca pe ceilalți în picioare ca să sune el la 911 și să facă pe marele erou. Nimeni nu pare pregătit pentru numeroasa echipă de televiziune care trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Asta-i ultima ta șansă, scumpo, zice Brandy și stropește cu sânge peste tot. Zice: Mă iubești?

Tocmai când oamenii pun întrebări de felul ăsta pierzi lumina reflectorului.

Așa reușesc ei să te facă prizonierul celui mai bun rol secundar.

Mai mare decât casa care arde e așteptarea asta uriașă a mea de-a pronunța cele mai tocite două cuvinte pe care le poți găsi în orice scenariu. Sunt de ajuns numai ele să-mi dea senzația că mi-o frec la greu. Dar nu sunt decât cuvinte. Fără putere. Vocabular. Dialog.

— Spune-mi, zice Brandy. Tu mă iubești? Mă iubești cu adevărat?

Ăsta-i tonul declarativ pe care-a vorbit Brandy toată viața. Teatrul continuu, non-stop, în direct al lui Brandy Alexander, dar din ce în ce mai în reluare pe clipă ce trece.

Doar ca să-mi joc puțin rolul, iau mâna lui Brandy în mâna mea. E-un gest frumos, dar apoi

mă înfricoșează riscul bolilor patogene transmise prin sânge, și-apoi bum, tavanul din sufragerie se prăbușește și scântei și tăciuni țâșnesc către noi dinspre ușă.

— Chiar dacă nu mă poți iubi, povestește-mi măcar viața mea, zice Brandy. O fată nu poate să moară fără să-i treacă prin fața ochilor toată viața.

Aproape nimeni nu reușește să-și satisfacă propriile nevoi sentimentale.

Şi exact atunci focul începe să muște din covorul de pe scări înspre curul gol al lui Evie, iar Evie țipă și sare în picioare și aleargă pe scări în jos cu pantofii ei albi cu toc cui făcuți scrum. Despuiată și fără păr, îmbrăcată în sârme și cenușă, Evie Cottrell dă fuga afară pe ușa din față spre un public mai numeros, oaspeții ei, argintăria și cristalurile și tulumbele de pompieri care se apropie. Asta-i lumea în care trăim. Condițiile se schimbă și noi ne schimbăm odată cu ele.

Așa că, sigur, spectacolul ăsta o să fie despre Brandy, prezentat de mine, cu apariția extraordinară a lui Evelyn Cottrell și-a virusului HIV. Brandy, Brandy, Brandy. Sărmana și trista de Brandy întinsă pe spate, Brandy atinge gaura prin care i se scurge viața pe podeaua de marmură și zice:

— Te rog. Povestește-mi viața mea. Spune-mi cum am ajuns noi aici.

Așa că eu, eu sunt aici și-nghit fum doar ca să înregistrez acest moment al lui. Brandy Alexander.

Dă-mi atenție.

Flash.

Dă-mi adorație.

Flash.

Dă-mi pace.

Flash.

Capitolul 2

Nu te aștepta ca ăsta să fie genul ăla de poveste cu: și apoi, și apoi, și apoi.

Ce se-ntâmplă aici o să aibă mai mult aerul ăla de revistă de modă, un haos gen *Vogue* sau *Glamour,* cu câte-o pagină numerotată o dată din două sau cinci sau trei. Ca revistele alea din care cad cartonașe parfumate și unde apar de nicăieri femei goale care-ți vând cosmetice.

Nu căuta pagina de sumar, îngropată, în stilul revistelor, la douăzeci de pagini după copertă. Nu te-aștepta să găsești ceva de la-nceput. Nu există nici măcar o structură organizată. O să-nceapă poveștile, după care, trei paragrafe mai încolo:

Sari la pagina nu știu care.

După care sari înapoi.

Or să fie zece mii de stiluri distincte care, amestecate și îmbinate, poate c-or să dea naștere la cinci rânduri de toalete rafinate. Un milion de accesorii trendy, eșarfe și curele, pantofi și pălării și mănuși, și nici o haină adevărată cu care să le porți.

Și chiar ai mare, mare nevoie să te obișnuiești cu senzația asta, aici, pe autostradă, la serviciu, în căsnicia ta. Asta-i lumea în care trăim. Doar urmărește indicațiile.

Sari în urmă cu douăzeci de ani, la casa albă în care am crescut, cu tata care făcea filmulețe cu mine și fratele meu pe când alergam prin curte.

Sari în prezent, seara, cu ai mei stând pe scaune pliante și urmărind filmulețele respective proiectate pe latura albă a aceleiași case albe, douăzeci de ani mai târziu. Casa-i la fel, curtea-i la fel, geamurile proiectate în filme se aliniază perfect cu geamurile reale, iarba din film seamănă cu iarba adevărată, iar fratele meu din film și cu

mine suntem țânci și alergăm ca bezmeticii în fața camerei.

Sari la frate-miu mai mare care și-a mâncat nervii și apoi a murit din cauza marii ciume a SIDA.

Sari la mine, matură și îndrăgostită de-un detectiv și plecată de acasă ca să devin un supermodel celebru.

Dar ține minte că, la fel ca o spectaculoasă revistă *Vogue,* ține minte că oricât de atent urmărești salturile:

Se continuă la pagina nu știu care.

Oricât de atent ai fi, vei avea senzația că ți-a scăpat ceva, senzația strecurată sub piele că n-ai încercat totul. Senzația aia de gol în suflet că ai trecut în fugă tocmai peste momentele la care ar fi trebuit să fii atent.

Ei bine, obișnuiește-te cu senzația asta. Într-o bună zi toată viața ta ți se va părea așa.

Totul tine de obișnuință. Nimic din toate astea nu contează. Ne facem doar încălzirea.

Sari la momentul de aici și acum, Brandy Alexander sângerează de moarte pe podea și eu stau îngenuncheată lângă ea, spunând povestea de față înainte să intre-n scenă paramedicii.

Sari înapoi cu câteva zile, în camera de zi a unei case bogate din Vancouver, Columbia Britanică, încăperea e îmbrăcată în dura dulceață rococo a lambriurilor de mahon incrustat, cu podea și plinte de marmură și-un șemineu de marmură c-un fel de bucle sculptate. În casele bogate în care locuiesc oameni bogați și bătrâni, totu-i așa cum te-ai aștepta să fie.

Crinii roșii din vazele smălțuite sunt adevărați, nu de mătase. Draperiile de culoarea untului sunt de mătase, nu din bumbac satinat. Mahonul nu e pin băițuit să semene cu mahonul. Nici urmă de candelabre din sticlă presată în chip de cristal tăiat. Pielea nu e vinilin.

De jur împrejurul nostru sunt pâlcurile alea de scaune-divane-scaune Ludovic al XIV-lea.

În fața noastră e un alt agent imobiliar inocent, o femeie, și Brandy întinde mâna: încheietura numai oase și vene, lanțul muntos al articulațiilor degetelor, degetele ofilite, inelele învăluite în ceața verde și roșie cu tăietură *marquise,* unghiile de porțelan vopsite-n roz scânteietor, și zice:

— Încântată, sunt sigură.

Dacă trebuie să-ncepi cu vreun detaliu anume, acesta e neapărat mâinile lui Brandy. Împodobite cu inele ca să pară și mai mari, mâinile lui Brandy sunt enorme. Împodobite cu inele, de parcă ar putea fi mai evidente de atât, mâinile sunt unica parte din Brandy Alexander pe care chirurgii n-au putut-o modifica.

Așa că Brandy nici măcar nu-ncearcă să și le ascundă.

Am fost în prea multe case ca asta ca să mai aibă vreo importanță pentru mine, iar agentul pe care-l întâlnim zâmbește întotdeauna. Asta poartă uniforma standard, costumul bleumarin cu eșarfă roșu, alb și-albastru în jurul gâtului. Pantofi albaștri cu toc în picioare și poșetă albastră agățată la îndoitura cotului.

Agenta imobiliară își mută privirea de la mâna mare a lui Brandy Alexander la *signor* Alfa Romeo, în picioare lângă Brandy, și pătrunzătorii ochi albaștri ai lui Alfa o fixează; ochii ăia albaștri pe care nu-i vezi niciodată că se închid sau că se uită în altă parte, înăuntrul ochilor ălora e un copil sau un buchet de flori, ceva frumos și vulnerabil, care transformă un bărbat frumos într-un om pe care-l poți iubi fără riscuri.

Alfa nu-i decât cel mai recent dintr-un șir lung de-un an de bărbați obsedați de Brandy și orice femeie inteligentă știe că un bărbat frumos este cel mai bun accesoriu. În același fel în care ai prezenta un nou model de mașină sau de prăjitor

de pâine, mâna lui Brandy trasează în aer o linie care ajunge de la zâmbetul și țâțele ei mari până la Alfa.

— Dați-mi voie să vi-l prezint, zice Brandy, pe *signor* Alfa Romeo, consort masculin profesionist al prințesei Brandy Alexander.

În același fel, mâna lui Brandy se mișcă pe o traiectorie invizibilă de la genele ei fluturânde și părul bogat spre mine.

Tot ce-o să poată vedea agenta imobiliară din mine sunt voaluri, muselină și catifea, maro și roșu, tul întrețesut cu fire de argint, straturi atât de dese c-ai spune că nu e nimeni dincolo de ele. Nu ai ce să vezi la mine, așa că aproape nimeni nu se uită. E-o înfățișare care spune:

Mulțumesc că nu mă implicați.

— Dați-mi voie să v-o prezint, zice Brandy, pe domnișoara Kay MacIsaac, secretară personală a prințesei Brandy Alexander.

Agenta imobiliară, în costumul ei albastru cu nasturi Chanel de alamă și cu eșarfa legată la gât ca să-și ascundă pielea căzută, îi zâmbește lui Alfa.

Când nu se uită nimeni spre tine, îi poți fixa până-i găurești cu privirea. Să observi toate micile amănunte pe care nu le-ai putea studia destul de mult dacă s-ar sinchisi măcar să-ți întoarcă privirea, asta, asta-i răzbunarea ta. Prin voalurile mele, agenta imobiliară scapără roșie și aurie, încețoșată pe la margini.

— Domnișoara MacIsaac, zice Brandy, cu mâna ei mare încă deschisă înaintea mea, domnișoara MacIsaac e mută și nu poate să vorbească.

Agenta imobiliară, cu ruj pe dinți și pudră aplicată-n straturi pe crepul de sub ochi, cu dinți pret-à-porter și peruca ce se poate spăla la mașină, îi zâmbește lui Brandy Alexander.

— Iar aceasta..., mâna mare împodobită cu inele a lui Brandy se ridică pentru a atinge sânii ca o proră triumfătoare ai lui Brandy.

— Aceasta..., mâna lui Brandy se ridică pentru a atinge perlele de la gâtul ei.

— Aceasta..., mâna enormă se ridică pentru a atinge buclele umflate de păr roșcat.

— Şi aceasta..., mâna atinge buzele groase și umede.

— Aceasta, zice Brandy, este prințesa Brandy Alexander.

Agenta imobiliară se lasă într-un genunchi, schițând ceva care aduce și cu o reverență, și cu gestul pe care l-ai face dinaintea unui altar. Face o genuflexiune.

— E-o mare onoare, zice ea. Sunt sigură că aceasta e casa care vi se potrivește. E-o casă pe care nu poți decât s-o iubești.

Nemernica de gheață care poate fi Brandy clatină doar din cap și se-ntoarce spre holul de la intrare.

— Alteța Sa și domnișoara MacIsaac, zice Alfa, doresc să facă singure turul casei, în vreme ce eu și dumneavoastră vom discuta detaliile... Mâinile mici ale lui Alfa flutură-n sus ca să explice: ...transferul de fonduri... conversia din lire în dolari canadieni.

— Păsăruici, zice agenta imobiliară.

Brandy și cu mine și cu Alfa încremenim locului. Poate că femeia ne-a dibuit. Poate că, după lunile petrecute pe drum și zecile de case mari pe care le-am văzut, poate că cineva ne-a descoperit în sfârșit trucul.

— Păsăruici, zice femeia. Face din nou o genuflexiune. Dolarilor noștri noi le spunem *păsăruici,* zice și vâră o mână în poșeta ei albastră. Să vă arăt. Pe ei e imaginea unei păsări, zice. E-un cufundar.

Eu și Brandy încremenim iar, apoi începem să ne-ndepărtăm, înapoi spre holul de la intrare. Înapoi printre pâlcurile de scaune-divane-scaune, pe lângă marmura sculptată. Umbrele ni se alungesc, se întunecă și se vânzolesc în spatele

unei vieți întregi de fum de trabuc pe lambriurile de mahon. Ajunse în holul de la intrare, o urmez pe prințesa Brandy Alexander, în vreme ce vocea lui Alfa captează atenția costumului albastru al agentei imobiliare cu întrebări despre unghiul în care cade lumina soarelui de dimineață în sufragerie și dacă guvernul provinciei ar autoriza crearea unui helioport particular în spatele piscinei.

Înaintând spre scări, uite spatele delicios al prințesei Brandy, o haină de vulpe argintie aruncată pe umerii lui Brandy și metrii unei eșarfe de brocart legate în jurul chicii fâlfâitoare de păr roșcat a lui Brandy Alexander. Vocea reginei absolute și umbra de L'Air du Temps sunt trena invizibilă dindărătul a tot ceea ce reprezintă lumea lui Brandy Alexander.

Fâlfâitorul păr roșcat prins în eșarfa de brocart mi-amintește de-o gogoașă din tărâțe. O uriașă brioșă cu vișine. E un fel de nor-ciupercă roșcat-fraise care se înalță deasupra unui atol din Pacific.

Picioarele astea princiare sunt într-un soi de pantofi-capcană ortopedici din lamé auriu cu mici chingi și lanțuri aurii. Astea-s picioarele de aur, prizoniere, ridicate pe tocuri, care urcă prima din cele cam trei sute de trepte de la intrare până la primul etaj. Apoi urcă a doua treaptă, apoi următoarea, până ajunge suficient de sus ca să poată risca o privire înapoi. Numai atunci își va întoarce toată brioșa de căpșune a capului său. Cu prora aia masivă, sânii reliefați ai lui Brandy Alexander, cu frumusețea mută a gurii ăleia profesioniste cu totul la vedere.

— Proprietara casei ăsteia, zice Brandy, e foarte bătrână și ia suplimente hormonale, și încă locuiește aici.

Covorul e atât de gros sub picioarele mele, de parc-aș urca pe pământ afânat. Un pas după altul, lălâie și târșâită și instabilă. Noi, Brandy și Alfa și

cu mine, am vorbit atât de mult engleza ca pe-o a doua limbă, încât am uitat că de fapt e prima.

N-am o limbă maternă.

Ne apar în fața ochilor nestematele murdare ale unui candelabru întunecat. De cealaltă parte a balustradei, podeaua din marmură cenușie a holului de la intrare arată de parc-am fi urcat pe-o scară printre nori. Pas după pas. Undeva departe, întrebările exigente ale lui Alfa trec de la pivnițele pentru vin la țarcurile pentru ogarii ruseşti de vânătoare. Glasul cu care Alfa solicită în permanență atenția agentei imobiliare e stins ca o emisiune radiofonică ce reverberează din spațiul cosmic.

— ...prințesa Brandy Alexander, plutesc în sus cuvintele calde, sumbre ale lui Alfa, e în stare să-și dea jos hainele și să-nceapă să țipe ca o herghelie de cai sălbatici până și-n restaurantele cele mai aglomerate...

Vocea reginei absolute și umbra de L'Air du Temps zic:

— La următoarea casă, pronunță buzele ei Plumbago, mutul o să fie Alfa.

— ...sânii tăi, îi zice Alfa agentei imobiliare, ai sânii unei fetișcane.

Între noi nu rămâne nici măcar o limbă maternă.

Sari la noi stând la etaj.

Sari la acum totul e posibil.

După ce agenta imobiliară e prinsă în capcana ochilor albaștri ai lui *signor* Alfa Romeo, sari la momentul când încep țipetele adevărate. Dormitorul principal e-ntotdeauna la capătul coridorului, pe direcția celei mai bune privelişti. Baia principală e îmbrăcată cu oglinzi cu tentă roz, toți pereții, chiar și tavanul. Eu și prințesa Brandy suntem peste tot, reflectate în fiecare suprafață. O poți vedea pe Brandy așezată pe polița roz pentru machiaj dintr-o parte a chiuvetei, eu așezată în cealaltă parte a chiuvetei.

Una dintre noi e așezată pe fiecare parte a tuturor chiuvetelor din toate oglinzile. Sunt prea multe Brandy Alexander pentru a le putea număra, și toate sunt șefa mea. Deschid toate poșetele lor albe din piele de vițel și sute din mâinile alea mari, pline de inele ale lui Brandy Alexander, scot afară numere noi din *Physicians' Desk Reference* cu coperte roșii, mari cât o Biblie.

Din toată camera se uită la mine toate sutele ei de ochi fardați cu Burning Blueberry.

— Cunoști ritualul, comandă toate sutele ei de guri Plumbago. Mâinile alea enorme încep să deschidă sertare și ușițe de dulap. Ţine minte de unde iei fiecare lucru și pune-l la loc exact unde l-ai găsit, zic gurile. Întâi medicamentele, apoi trecem la cosmetice. Acum începe să cauți.

Scot prima sticlă. E Valium, și țin sticla așa încât toate sutele de Brandy să poată citi eticheta.

— Ia atât cât să nu-și dea seama, zice Brandy, apoi treci la următoarea sticlă.

Scutur câteva pastiluțe albastre în buzunarul poșetei, alături de celelalte Valiumuri. Următoarea sticlă peste care dau e de Darvon.

— Scumpo, astea-s ca raiul, și toate acele Brandy ridică privirea ca să se uite la sticla pe care-o țin în mână. Oare n-ar fi periculos să luăm prea multe?

Termenul de valabilitate de pe etichetă expiră peste o lună, iar sticla-i încă aproape plină. Îmi fac socoteala că putem lua cam jumate.

— Dă-mi, vine spre mine din toate direcțiile o mână mare plină de inele. O sută de mâini mari vin spre mine, cu palma-n sus. Dă-i două lui Brandy. Pe prințesă o dor iar șalele.

Scutur zece capsule și-o sută de mâini aruncă o mie de tranchilizante pe covorul roșu al limbii gurii ăleia Plumbago. O încărcătură sinucigașă de Darvon alunecă-n jos în întunecatul interior al continentelor care alcătuiesc lumea lui Brandy Alexander.

În următoarea sticlă sunt mici capsule ovale de Premarin de 2,5 miligrame fiecare.

Asta-i o prescurtare de la *Pregnant Mare Urine.* Asta-i o prescurtare de la mii de iepe bătute de soartă în North Dakota și Canada centrală, obligate să trăiască în boxe întunecate și aglomerate, cu un cateter înfipt în ele pentru a le colecta fiecare picătură de urină și lăsate să iasă afară doar ca să fie futute din nou. Comic e că asta descrie destul de bine orice ședere îndelungată într-un spital, dar de-așa ceva am avut parte numai eu.

— Nu te uita așa la mine, zice Brandy. N-or să se-ntoarcă mânjii din morți dacă nu iau io pilulele astea.

În următoarea sticlă sunt tablete mici, rotunde, de culoarea piersicii, de Aldactone la 100 de miligrame fiecare. Proprietara noastră trebuie că-i avidă după hormoni feminini.

Analgezicele și estrogenul sunt cam singurele alimente consumate de Brandy, și zice:

— Dă-mi, dă-mi, dă-mi.

Gustă niște mici Estinyl îmbrăcate-n roz. Înghite câteva dintre tabletele turcoaz de Estrace. În timp ce folosește ca pe-o cremă de mâini niște Premarin vaginal, zice:

— Domnișoară Kay?

Zice:

— Nu reușesc să strâng pumnul, dulceață. Crezi s-o să poți termina totul fără mine cât timp mă-ntind puțin?

Sutele de clone ale mele din oglinzile roz din baie, noi căutăm prin cosmetice în vreme ce prințesa se duce să moțăie puțin în bătrânul pat cu baldachin trandafiriu, gloria dormitorului principal. Găsesc Darvocet și Percodan și Compazine, Nembutal și Percocet. Estrogene orale. Antiandrogeni. Progesteron. Plasturi de estrogen transdermal. Nu găsesc nici una dintre culorile lui Brandy, nici un fond de ten Rusty

Rose. Nici un fard de ochi Burning Blueberry Găsesc un vibrator cu bateriile descărcate și umflate și care pierd acid.

Deduc că proprietara casei ăsteia e o femeie în vârstă. Femeile bătrâne neglijate și îmbătrânite și narcotizate, cu fiecare minut tot mai bătrâne și mai invizibile pentru lume, nu trebuie să folosească mult machiaj. Nici să meargă în locuri vesele și la modă. Nici să se zbânțuie la o petrecere. Respirația mea are un miros încins și acru înăuntrul vălurilor, înăuntrul straturilor umede de mătase și tul și crep *georgette* pe care le ridic pentru prima oară pe ziua asta; și-n oglinzi privesc reflexia roz a ceea ce-a mai rămas din fața mea.

Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

Regina cea rea a fost o proastă să joace jocul Albei-ca-Zăpada. E o vârstă la care o femeie trebuie să treacă la o altfel de putere. Banii, de exemplu. Sau o pușcă.

Duc viața care-mi place, îmi zic, și-mi place viața pe care-o duc.

Îmi zic: așa-mi trebuie.

Exact asta-mi doream.

Capitolul 3

Până s-o întâlnesc pe Brandy, nu mi-am dorit decât să mă-ntrebe cineva ce am pățit la față.

„Mi-au mâncat-o păsările”, aș fi zis.

Păsările mi-au mâncat fața.

Dar nimeni nu voia să știe. „Nimeni” nu o include, desigur, și pe Brandy Alexander.

Să nu credeți c-a fost cine știe ce mare coincidență. Trebuia să ne întâlnim, eu și cu Brandy. Aveam atât de multe lucruri în comun. Aveam aproape totul în comun. În plus, pentru unii oameni se-ntâmplă repede și pentru alții încet, incidentele și gravitatea variază, dar cu toții ajungem să fim mutilați. Majoritatea femeilor știu ce-nseamnă să te simți în fiecare zi tot mai invizibilă. Brandy a stat în spital luni în șir, și-am stat și eu, și nu-s multe spitalele la care poți merge pentru operații estetice importante.

Sari înapoi la călugărițe. Călugărițele erau cele mai rele când venea vorba de pisălogeală, călugărițele care erau infirmiere. O călugăriță-mi povestea despre-un pacient de la alt etaj care era comic și fermecător. Era avocat și știa să facă trucuri magice doar cu mâinile și-un șervețel de hârtie. Infirmiera asta din tura de zi era genul de călugăriță care purta o versiune albă a rasei ei călugărești și-i povestise avocatului totul despre mine. Era sora Katherine. Îi zisese că-s nostimă și inteligentă, și ce frumos ar fi dacă noi doi ne-am întâlni și îndrăgosti nebunește.

Astea erau cuvintele ei.

Mă privea peste niște ochelari cu rame de fier, cu lentile lungi și pătrățoase, așa cum arată lamelele de microscop. Vinișoare sparte îi înroșeau vârful nasului. Rozacee, îi spunea ea. Ar fi fost mai ușor să ți-o imaginezi într-o casă de turtă dulce

decât într-o mănăstire. Cununată mai degrabă cu Moș Crăciun decât cu Hristos. Șorțul apretat pe care-l purta peste rasă era de-un alb atât de strălucitor, că atunci când am sosit prima dată, proaspăt adusă de la marele meu accident rutier, toate petele lăsate de sângele meu mi-amintesc că păreau negre.

Mi-au dat creion și hârtie ca să pot comunica. Mi-au înfășurat capul în fețe, metri întregi de tifon întins ținând în loc tampoanele de vată, suturi de metal în X ținându-mă ca să nu mă deșir. Au întins cu degetul un strat gros de gel antibiotic, claustrofobic și toxic sub tampoanele de vată.

Mi-au tras părul în spate, uitat și încins sub tifon, unde să nu pot ajunge la el. Femeia invizibilă.

Când sora Katherine a pomenit de celălalt pacient, m-am întrebat dacă nu l-am văzut cumva pe-acolo, avocatul ei, magicianul ăla simpatic și nostim.

— N-am spus că e simpatic, zise ea.

Sora Katherine zise:

— E încă puțin timid.

În carnețel, am scris:

Încă?

— De când cu ghinionu' ăla mic, zise ea și zâmbi cu sprâncenele arcuite și bărbiile duble îndesate una într-alta. Nu purta centura de siguranță.

Ea zise:

— Mașina s-a rostogolit chiar peste el.

Ea zise:

— De-asta ar fi așa perfect pentru tine.

Mai-nainte, când eram încă sedată, cineva îmi luase oglinda din baie. Infirmierele păreau să mă ferească de orice suprafață lucioasă, așa cum îi fereau pe sinucigași de cuțite. Pe beți de băutură. Lucrul cel mai apropiat de-o oglindă era televizorul, dar ăsta arăta doar cum eram înainte.

Dacă ceream să văd pozele făcute de poliție la locul accidentului, infirmiera de zi îmi spunea:

— Nu.

Ţineau pozele într-un dosar în camera infirmierelor și părea că oricine putea cere să le vadă, mai puțin eu. Infirmiera asta spunea mereu:

— Doctorul crede că ați suferit destul pentru moment.

Aceeași infirmieră de zi a-ncercat să-mi facă lipeala cu un contabil care-și arsese părul și urechile dintr-o greșeală prostească de mânuire a propanului. Mă prezentă unui absolvent care-și pierduse esofagul și sinusurile din pricina unui focar de cancer. Unui spălător de geamuri, după ce se prăvălise cu capu-n jos cale de trei etaje și se izbise de ciment.

Astea erau cuvintele, greșeală prostească, focar, prăvălire. *Ghinionu'* avocatului. Marele meu *accident.*

Sora Katherine venea să-mi verifice semnele vitale la fiecare șase ore. Să-mi verifice pulsul cu acul iute al secundarului de la ceasul ei bărbătesc, gros și argintiu. Să-mi lege banda tensiometrului în jurul brațului. Ca să-mi controleze temperatura, îmi împingea în ureche un fel de pistol electric.

Sora Katherine era genul de călugăriță care poartă verighetă.

Iar oamenii căsătoriți întotdeauna cred că răspunsul stă-n iubire.

Sari înapoi la ziua marelui meu accident, când toată lumea a fost atât de grijulie. Oamenii, indivizii care mi-au dat voie să intru în fața lor în sala de urgențe. Ce mai insistaseră polițiștii. Adică, mi-au dat un cearșaf de spital, cu „Proprietatea Spitalului Memorial La Paloma" scris pe margine cu un albastru de nești. Mai întâi mi-au făcut morfină, intravenos. Apoi m-au trântit pe-o targă cu roți.

Nu-mi amintesc mare lucru din asta, dar infirmiera de zi mi-a vorbit despre pozele făcute de poliție.

Poze, poze mari 20 x 25, lucioase, frumoase ca orice altceva din portofoliul meu. În alb și negru, a zis infirmiera. Dar în acele 20 x 25 șed pe-o targă cu rotile, cu spatele lipit de peretele camerei de urgențe. Infirmierei de serviciu i-a luat zece minute să taie rochia de pe mine cu forfecuța aia chirurgicală, ca de manichiură. Partea cu tăiatul mi-o amintesc. Era rochia mea de vară, din crep de bumbac, de la Espre. Mi-amintesc că, atunci când am comandat rochia aia din catalog, era să cer două, sunt atât de comode, lejere, cu briza care încearcă să intre pe la mâneci și să-ți ridice tivul pe lângă șolduri. Dar dacă n-ar fi pic de vânticel, ai transpira-o toată, iar crepul de bumbac s-ar lipi de tine precum cele unșpe ierburi și mirodenii, numai că pe tine rochia ar fi aproape transparentă. Intrai într-un patio și era o senzație minunată, un milion de reflectoare te luminau în mijlocul mulțimii sau pășeai într-un restaurant când afară erau treizeci de grade, și toată lumea se întorcea și se uita de parcă tocmai ai fi primit cine știe ce mare distincție pentru o mare realizare în viață.

Așa te simțeai. Mi-amintesc genul ăsta de atenție. Întotdeauna păreau să fie treizeci de grade.

Şi mi-amintesc chiloții mei.

Scuze, mamă, scuze, Doamne, dar purtam numai un triunghiuleț în față cu un elastic pe după șolduri și-un șnuruleț petrecut printre buci, până-n față, unde prindea triunghiul în partea de jos. Culoarea pielii. Șnurulețul ăla, ăla dintre picioare, toți îl numesc ață intercurală. Purtam tanga pentru momentele când rochia din crep de bumbac devine aproape transparentă. N-ai cum să prevezi c-o să ajungi la camera de urgență cu rochia tăiată și detectivi care te pozează, proptită pe-o targă cu rotile și c-o perfuzie cu morfină într-un braț și-o călugăriță franciscană care-ți strigă într-o ureche:

— Faceți pozele! Faceți pozele acum! Încă mai pierde sânge!

Nu, sincer, a fost mai comic decât pare.

A devenit comic atunci când eram întinsă pe targă, o păpușă de cârpe anatomic corectă fără nimic pe ea decât peticul ăla mititel și fața-mi era așa cum e acum.

Polițiștii o puseseră pe călugăriță să țină cearșaful ridicat peste sânii mei. Asta ca să-mi poată face poze din față, dar detectivilor le e așa rușine pentru mine, cum stau acolo tolănită și topless.

Sari la momentul când refuză să-mi arate pozele și unul dintre detectivi spune că dacă glonțul ar fi nimerit cu cinci centimetri mai sus, acum aș fi moartă.

Nu reușeam să pricep ce voiau să demonstreze.

Cinci centimetri mai jos, și-aș fi fost friptă cum scrie la carte în rochia mea picantă din crep de bumbac, încercând să-l conving pe tipul de la asigurări să uite de clauza de deductibilitate și să-mi înlocuiască geamul mașinii. Apoi, aș fi fost lângă o piscină, toată plină de cremă antisolară și povestindu-le la doi tipi drăguți cum conduceam eu pe autostradă în Stingray când m-am trezit cu o piatră sau nu știu ce, dar geamul din partea mea pur și simplu a explodat.

Iar tipii drăguți ar fi spus:

— Oau.

Sari la alt detectiv, cel care-mi cercetase mașina în căutarea glonțului și-a fragmentelor de os, chestii de genul ăsta, detectivul văzuse că eu conduceam cu geamul coborât pe jumătate. Un geam de mașină, îmi zice tipul uitându-se la acele 20 x 25 cu mine îmbrăcată într-un cearșaf alb, un geam de mașină trebuie să fie-ntotdeauna complet deschis sau închis. Nici nu-și mai amintea câți motoriști

văzuse decapitați de geamuri în accidente de mașină.

Cum puteam să nu râd.

Ăsta-i cuvântul folosit de el: motoriști.

La cum îmi simțeam gura, singurul sunet pe care-l mai puteam scoate era râsul. Nu puteam să nu râd.

Sari la după ce s-a terminat cu pozele, când oamenii nu s-au mai uitat la mine.

Prietenul meu, Manus, a venit în seara aia, după camera de urgență, după ce-am fost dusă pe targă la operație, după ce s-a oprit sângerarea și eram într-un salon separat. Atunci se arătă Manus. Manus Kelley, care mi-a fost logodnic până când a văzut ce-a mai rămas din mine. Manus s-a așezat și s-a uitat la pozele lucioase alb-negru ale noii mele fețe, amestecându-le și reamestecându-le, întorcându-le cu susul în jos și de-a lungul, așa cum ai face cu una dintre imaginile alea misterioase în care apare o femeie frumoasă, dar când te uiți din nou ai o hoașcă.

Manus zice:

— O, Doamne.

Apoi zice:

— O, Iisuse mare și tare.

Apoi zice:

— Hristoase.

La prima întâlnire pe care am avut-o cu Manus, încă locuiam cu părinții. Manus mi-a arătat o insignă în portmoneu. Acasă avea un pistol. Era detectiv și se descurca foarte bine la Moravuri. Asta era o trebușoară de mai și decembrie. Manus avea douăzeci și cinci de ani și eu optsprezece, dar am ieșit împreună. Asta-i lumea în care trăim. Odată, am mers cu barca, iar el și-a pus un costum de baie mulat și orice femeie deșteaptă ar trebui să știe că asta-nseamnă cel puțin bisexual.

Prietena mea cea mai bună, Evie Cottrell, e manechin. Evie zice că oamenii frumoși n-ar trebui

să iasă niciodată împreună. Împreună, pur și simplu nu atrag suficientă atenție. Evie zice că atunci când sunt împreună are loc o-ntreagă modificare a standardului de frumusețe. O intuiești, zise Evie. Când amândoi sunteți frumoși, nici unul dintre voi nu e frumos. Împreună, ca pereche, sunteți mai puțin decât suma părților.

Nimeni nu e observat, nu mai e.

Totuși, a fost un moment când filmam un clip promoțional, una dintre reclamele alea lungi-lungi care crezi c-o să se termine în orice clipă, pentru că, în definitiv, nu-i decât o reclamă, numai că are de fapt treizeci de minute. Eu și Evie eram angajate să fim mobile sexy umblătoare care să poarte rochii de seară strâmte toată după-amiaza, ispitind publicul de televiziune să cumpere Fabrica de Snack Num Num. Manus vine și stă în rândul publicului din studio și, după înregistrări, zice:

— Hai să mergem cu barca.

Şi eu fac:

— Sigur!

Așa că ne-am dus cu barca și eu mi-am uitat ochelarii de soare, așa că Manus îmi cumpără o pereche de pe ponton. Noii mei ochelari de soare sunt exact la fel ca aceia Vuarnet ai lui Manus, numai că ai mei sunt fabricați în Coreea, nu-n Elveția, și costă doi dolari.

La trei mile în larg, mă-mpiedic în lucrurile de pe punte. Cad la pământ. Manus îmi aruncă o frânghie și eu n-o prind. Manus îmi aruncă o bere și eu nu prind berea. O durere de cap, am genul de durere de cap cu care Dumnezeu te-ar pedepsi în Vechiul Testament. Ce nu știu eu e că una dintre lentilele ochelarilor mei de soare e mai întunecată ca cealaltă, aproape opacă. Sunt oarbă de un ochi din cauza lentilei ăsteia și n-am pic de percepție de profunzime.

Pe-atunci nu știam asta, nu știam că percepția mi-e așa dată peste cap. E de la soare, îmi spun,

așa că port în continuare ochelarii și mă-mpleticesc oarbă și suferindă.

Sari la a doua oară când Manus vine-n vizită la mine la spital și le spune acelor 20 x 25 lucioase cu mine-n cearșaful cu inscripția „Proprietatea Spitalului Memorial La Paloma” că ar trebui să mă gândesc să mă reîntorc în viața mea. Ar trebui să-ncep să fac planuri. Ştii tu, zice el, să faci niște cursuri. Să-mi iau diploma.

Şade lângă patul meu și ține pozele între noi, așa că nu reușesc să le văd nici pe ele, nici pe el. În carnețel, cu creionul, îi cer lui Manus în scris să mi le arate.

— Când eram mic, creșteam pui de doberman, zise din spatele pozelor. Iar când un pui are cam șase luni, i se taie urechile și coada. Așa se face cu câinii ăștia. Te duci la un motel, și e un om care călătorește dintr-un stat în altul ca să taie urechi și cozi la mii de pui de doberman sau boxeri sau bull-terrieri.

În carnețel, cu creionul, scriu:

Şi ce-i cu asta?

Şi-l agit spre el.

— Vreau să zic că oricine ar fi ăla de-ți taie urechile, o să-l urăști tot restul vieții, zice. Nu vrei ca treaba să fie făcută de veterinarul tău obișnuit, așa că plătești un străin.

Încă uitându-se la poză după poză, Manus zice:

— Ăsta-i motivul pentru care nu ți le pot arăta.

Undeva afară din spital, într-o cameră de motel plină de prosoape însângerate, cu trusa lui cu cuțite și ace, sau conducând de-a lungul autostrăzii spre următoarea victimă, sau îngenunchind lângă un câine, anesteziat și ciopârțit într-o cadă de baie mizerabilă, e omul pe care-l urăsc un milion de câini.

Şezând lângă patul meu, Manus zice:

— Trebuie numai să-ți pui la păstrare visele de *cover girl*.

Fotograful de modă din mintea mea urlă:

Dă-mi milă.

Flash.

Dă-mi încă o șansă.

Flash.

Asta făceam înainte de accident. Spuneți-mi că-s o mare mincinoasă, dar înainte de accident le ziceam oamenilor că sunt studentă la colegiu. Dacă le zici oamenilor că ești manechin, le iei maul. Faptul că ești manechin înseamnă că intră-n relație cu o formă de viață inferioară. Încep să vorbească așa cum ar vorbi cu copiii. Se prostesc. Dar dacă le zici oamenilor că ești studentă la colegiu, oamenii-s așa impresionați. Poți fi student la orice și să nu trebuiască să știi nimic. Spune doar toxicologie sau biocinetică marină, și persoana cu care vorbești va orienta conversația asupra sa. Dacă nu funcționează, pomenește de sinapsele neurale ale porumbeilor embrionari.

Odată am fost într-adevăr studentă la colegiu. Am circa o mie șase sute de credite din câte-mi trebuie pentru o diplomă de antrenor de fitness personal. După cum zic părinții mei, la ora asta aș putea fi doctor.

Scuze, mamă.

Scuze, Doamne.

Era o vreme când eu și Evie mergeam prin discoteci și baruri și bărbații așteptau în fața ușii toaletei pentru femei ca să ne prindă. Tipii spuneau că se ocupă cu distribuția unei reclame de televiziune. Tipul îmi dădea o carte de vizită și mă-ntreba la ce agenție sunt.

Era o vreme când mama venea în vizită. Mama fumează, și-n prima după-amiază când am venit acasă după o ședință foto mi-a întins o cutie de chibrituri și-a zis:

— Ce-nseamnă asta?

A zis:

— Te rog, spune-mi că nu ești o târfă la fel de mare ca sărmanul tău frate mort.

În cutia de chibrituri erau numele unui tip pe care nu-l cunoșteam și-un număr de telefon.

— Asta nu-i singura pe care am găsit-o, a zis mama. Ce învârți?

Eu nu fumez. I-o zic și eu. Cutiile alea de chibrituri se adună pentru că sunt prea politicoasă să le refuz și sunt prea păstrătoare ca să le arunc pur și simplu. Uite de ce-i nevoie de-un sertar întreg din bucătărie ca să le țin, împreună cu toți bărbații ăia de care nu-mi amintesc și numerele lor de telefon.

Sari la o zi deloc specială în spital, chiar în fața biroului logopedei. Infirmiera mă conducea ținându-mă de cot pentru exercițiu și, când am dat colțul, puțin mai încolo de ușa deschisă a biroului, bum, uite-o pe Brandy Alexander, șezând glorioasă într-o postură de Prințesa Alexander, într-un costum iridiscent de pisică marca Vivienne Westwood, care-și schimba culoarea la fiecare mișcare.

Vogue pe viu.

Fotograful de modă din mintea mea, strigând:

Dă-mi magie, păpușico.

Flash.

Dă-mi stupoare.

Flash.

Logopeda zise:

— Brandy, poți ridica tonul vocii dacă ridici cartilajul laringal. E umflătura aia din gât pe care-o simți că se înalță când cânți gamele ascendente.

Ea zise:

— Dacă reușești să-ți ții laringele așa, vocea ta ar trebui să rămână undeva între sol și do. Sunt circa 160 de hertzi.

Brandy Alexander și felul cum arăta transformau restul lumii într-o realitate virtuală. Își schimba culoarea din fiecare nou unghi. Devenea

verde la un pas de-al meu. Roșie la următorul. Devenea argintie și aurie și apoi rămase undeva în spatele nostru, dispăru.

— Sărmana, trista și dezorientata de ea, zise sora Katherine și scuipă pe podeaua de ciment. Se uită la mine cum lungesc gâtul ca să mă uit înapoi pe coridor și mă întrebă dacă am familie.

Am scris: Mda, e fratele meu gay, dar a murit de SIDA.

Şi ea zice:

— Păi, atunci totu-i bine, nu?

Sari la săptămâna de după ultima vizită a lui Manus, ultima însemnând cea finală, când Evie trece pe la spital. Evie se uită la pozele lucioase și vorbește cu Dumnezeu și Iisus Hristos.

— Ştii, îmi spune Evie peste teancul de reviste *Vogue* și *Glamour* pe care mi le-a adus, am vorbit cu cei de la agenție și-au spus că, dacă-ți refacem portofoliul, vor lua în considerare ideea de-a te primi înapoi pentru mânării.

Evie vrea să zică „manechin de mâini”, pozând pentru inele de cocteil și brățări cu diamante pentru jucat tenis și alte porcării din astea.

De parcă aș vrea să aud așa ceva.

Nu pot să vorbesc.

Nu pot să mănânc decât lichide.

Nimeni n-o să se uite la mine. Sunt invizibilă. Nu vreau decât să mă întrebe cineva ce s-a întâmplat. Apoi o să-mi văd mai departe de viață.

Evie îi zice teancului de reviste:

— Vreau să vii să stai cu mine când ieși de aici.

Trage fermoarul poșetei de pânză de pe marginea patului meu și scormonește în ea cu ambele mâini. Evie zice:

— O să fie distractiv. O să vezi. Urăsc să locuiesc singură cu mine însămi.

Şi zice:

— Ţi-am mutat deja lucrurile în dormitorul de oaspeți.

Tot către poșetă, Evie zice:

— Mă duc la o ședință foto. N-ai din întâmplare niște bonuri de agenție să-mi împrumuți?

În carnețel, cu creionul, scriu:

Ăla de pe tine-i puloverul meu?

Și-i flutur carnețelul în față.

— Mda, zice ea, dar știu că nu te deranjează.

Scriu:

Dar e mărimea 40.

Scriu:

Iar tu porți 44.

— Ascultă, zice Evie. Trebuie să fiu acolo la două. Ce-ar fi să mai trec pe-aici când ești într-o dispoziție mai bună?

Vorbindu-i ceasului de la mână, zice:

— Îmi pare tare rău că lucrurile au ieșit așa. Nu e nimeni de vină.

Fiecare zi în spital decurge așa:

Mic dejun. Prânz. Cină. Printre ele, sora Katherine.

La televizor e un singur post care, toată ziua și toată noaptea, transmite spoturi publicitare, și în ele suntem noi, eu și Evie, împreună. Ne-au dat o căruță de bani. Pentru treaba aia cu Snack Factory facem niște zâmbete mari de crainici celebri, cele care-ți transformă fața într-un uriaș cazan spațial. Purtăm niște rochii cu paiete care, atunci când le pui sub lumina reflectorului, scânteiază ca un milion de reporteri care-ți fac poze. Așa de strălucitor. Stau acolo în rochia aia de zece kilograme, zâmbind cu toată fața și lăsând să cadă reziduuri animale în pâlnia de plexiglas de deasupra Fabricii de Snack Num Num. Năzdrăvănia aia scuipă afară tartine ca nebuna, și Evie trebuie să se aventureze prin public și să aducă oameni care să mănânce tartinele.

Oamenii ar mânca orice doar ca să apară la televizor.

Apoi, când nu se mai filmează, Manus zice:

— Hai să mergem cu barca.

Şi eu fac:

— Sigur.

Era așa o prostie; să nu știu eu ce se-ntâmpla, de fapt.

Sari la Brandy într-un scaun pliant, chiar în fața biroului logopedei, pilindu-și unghiile cu banda aspră a unei cutii de chibrituri. Picioarele ei lungi ar putea îndoi un motociclist, și minimul legal din ea, înfășurat într-o bucată de tricot elastic cu imprimeuri leopard, strigă să fie lăsat liber.

Logopeda zice:

— Ţine glota parțial deschisă în timp ce vorbești. Așa i-a cântat Marilyn Monroe *Happy Birthday* președintelui Kennedy. În felul ăsta, respirația îți ocolește corzile vocale și obții o sonoritate mai feminină și neajutorată.

Infirmiera mă duce mai departe în saboții mei de carton, cu bandajele mele bine strânse și frica mea profundă, iar Brandy Alexander ridică privirea chiar în ultima clipă și-mi face cu ochiul. Dumnezeu ar trebui să știe să facă așa de bine cu ochiul. Ca cineva care-ți face poză. Dă-mi veselie. Dă-mi distracție. Dă-mi dragoste.

Flash.

Îngerii din rai ar trebui să trimită bezele așa cum face Brandy Alexander și-mi luminează restul săptămânii. Înapoi în cameră, scriu:

Cine e?

— Nimeni cu care ar trebui să te încurci, zice infirmiera. O să ai și așa destule probleme.

Dar cine-i ea? scriu.

— Dacă-ți vine să crezi, zise infirmiera, aia-i altcineva în fiecare săptămână.

Imediat după aceea, sora Katherine începe să-mi facă lipeli. Ca să mă salveze de Brandy

Alexander, mi-l oferă pe avocatul fără nas. Îmi oferă un dentist alpinist ale cărui degete și trăsături faciale sunt mâncate de degerături, rămânând doar mici gâlme dure și roșiatice. Un misionar cu pete întunecate, subcutanate, de la mai știu eu ce ciupercă tropicală. Un mecanic care s-a aplecat peste o baterie în momentul când a explodat și acidul i-a distrus buzele și obrajii de i se văd dinții galbeni într-un rânjet permanent.

Mă uit la verigheta călugăriței și scriu:

Am impresia c-ai pus laba pe ultimul tip într-adevăr arătos.

Tot timpul cât am stat în spital, nici poveste să mă îndrăgostesc. Pur și simplu nu puteam face asta încă. Mă mulțumeam cu mai puțin. Nu voiam să trec prin nici un proces. Nu voiam să culeg nici un ciob. Să-mi diminuez așteptările. Să-mi văd mai departe de mai-puțin-decât-viața mea. Nu voiam să mă simt mai bine pentru faptul că eram încă-n viață. Să-ncep să compensez. Voiam doar să mi se repare fața, dacă era posibil, dar nu era.

Când e timpul să mă treacă din nou pe mâncare solidă, astea sunt cuvintele lor, îmi dau piure de pui și morcovi pasați. Mâncare pentru bebeluși. Totul pasat sau pulverizat sau zdrobit.

Ești ceea ce mănânci.

Infirmiera îmi aduce anunțurile matrimoniale dintr-un buletin informativ. Sora Katherine se uită peste ochelari și citește: Băieți caută fete subțirele, aventuroase, pentru distracție și romantism. Şi, da, e-adevărat, nici un băiat nu exclude fetele groaznic mutilate, cu facturi medicale din ce în ce mai mari.

Sora Katherine îmi spune:

— Bărbații ăștia cărora le poți scrie la închisoare nu au nevoie să știe cum arăți cu adevărat.

Ar fi chiar prea complicat să-ncerc să-i explic în scris ce simt.

Sora Katherine îmi citește anunțurile celor singuri, în vreme ce eu mănânc cu lingura friptura

de vacă. Îmi oferă piromani. Spărgători. Evazioniști. Zice:

— Probabil că nu vrei să te-ntâlnești cu un violator, nu din prima. Nimeni nu e așa disperat.

Între bărbații singuri închiși după zăbrele pentru jaf armat și cei pentru omor fără premeditare, se oprește și-ntreabă care e problema. Mă prinde de mână și vorbește cu numele de pe brățara de plastic, ce mai manechin de mâini sunt deja, inele de cocteil, brățări de identificare din plastic atât de frumoase, că până și-o mireasă a lui Hristos nu-și poate dezlipi ochii de la ele. Zice:

— Ce simți?

Asta-i comic.

Zice:

— Nu vrei să te îndrăgostești?

Fotograful din mintea mea zice: Dă-mi răbdare.

Flash.

Dă-mi stăpânire de sine.

Flash.

Faza e că am doar o jumătate de față.

Sub bandaje, fața mea încă stoarce punctișoare de sânge pe tampoanele de vată. Un doctor, cel care vine în fiecare dimineață să-mi verifice pansamentele, zice că rana încă-mi lăcrimează. Ăsta-i cuvântul lui.

Încă nu pot să vorbesc.

Nu mai am carieră.

Pot să mănânc doar mâncare de bebeluși. Nimeni n-o să se mai uite vreodată la mine ca și când aș fi câștigat un premiu important.

Nimic, scriu în carnețel.

Nu-i nimic.

— N-ai jelit încă, zise sora Katherine. Trebuie să plângi o dată bine și-apoi să-ți vezi de viață. Ești prea calmă în privința asta.

Scriu:

Nu mă face să râd. Fața, scriu, doctorul zice c-o să-mi lăcrimeze rana.

Totuși, măcar cineva a observat. În tot acest timp, am fost calmă. Eram imaginea calmului. Niciodată, niciodată nu m-a cuprins panica. Mi-am văzut sângele și mucii și dinții împrăștiați peste tot pe bord imediat după accident, însă isteria e imposibilă fără public. Să te cuprindă panica fără nimeni în jur e ca și cum ai râde singur într-o cameră goală. Te simți de-a dreptul caraghios.

În clipa când a avut loc accidentul, am știut că voi muri dacă n-o iau pe următoarea ieșire pe autostradă, dacă nu cotesc la dreapta pe Northwest Gower, dacă nu merg cale de doișpe cvartale și nu intru în parcarea Camerei de Urgență a Spitalului Memorial La Paloma. Am parcat. Mi-am luat cheile și poșeta și-am mers pe jos. Ușile de sticlă s-au deschis înainte să-mi pot vedea reflexia în ele. Mulțimea dinăuntru, toți oamenii cu picioare rupte și copii gata să se sufoce s-au dat la o parte când m-au văzut.

După aia, morfină intravenos. Minuscula foarfecă chirurgicală mi-a tăiat rochia. Chiloțeii de culoarea pielii. Fotografiile polițiștilor.

Detectivul, cel care mi-a cercetat mașina în căutarea fragmentelor de os, tipul care văzuse atâția oameni cu capetele retezate de geamurile pe jumătate deschise ale mașinilor, el se întoarce într-o zi și zice că nu mai e nimic de găsit. Păsări, pescăruși, poate și coțofene. Au intrat în mașina aflată în parcarea spitalului, au intrat prin geamul spart. Coțofenele au mâncat tot ceea ce detectivul numește dovezi de țesut moale. Oasele probabil că le-au dus cu ele.

— Știți, domniță, zice el, ca să le spargă de stânci. Pentru măduvă.

În carnețel, cu creionul, scriu:

Ha, ha, ha.

Sari cu puțin înainte să-mi fie date jos bandajele, când o logopedă zice că ar trebui să cad în genunchi și să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a

lăsat limba-n gură, nevătămată. Şedem în biroul din cărămizi cenușii, cu jumătate din cameră ocupată de biroul ei de oțel, iar logopeda mă învață cum face un ventriloc păpușa să vorbească. Vezi, ventrilocul nu te poate lăsa să-i vezi gura cum se mișcă. Nu-și poate folosi buzele, așa că, pentru a forma cuvintele, apasă limba pe cerul gurii.

În loc de fereastră, logopeda are un poster cu o pisicuță acoperită de spaghete, sub care scrie:

Accentuează pozitivul!

Ea zice: dacă nu poți scoate un sunet anume fără să-ți folosești buzele, înlocuiește-l cu un sunet asemănător, zice logopeda; de pildă, folosește sunetul *th* în loc de sunetul *f.* Contextul în care-l vei folosi te va ajuta să fii înțeles.

— Aș prefera să fiu la Shethfield, zice logopeda.

Atunci du-te la Shethfield, scriu eu.

— Nu, zice, repetă.

Gâtul mi-e mereu zgâriat și uscat, chiar și după un milion de lichide băute toată ziua prin pai. Ţesutul cicatrizat e zbârcit și neted în jurul limbii nevătămate.

Logopeda zice:

— Aș prefera să fiu la Shethfield.

Eu zic:

— Salghrew jfwoiew fjfowi sdkifj.

— Nu, nu așa, zice logopeda. N-o faci cum trebuie.

Eu zic:

— Solfjf gjoie ddd oslidjf?

Ea zice:

— Nu, nici așa nu e bine.

Se uită la ceasul de la mână.

— Digri vrior gmjgi g giel, zic.

— Vei avea nevoie de mult exercițiu, dar toate la timpul lor, zice. Acum, hai să încercăm iar.

Zic:

— Jrogier fi fkgoewir mfofeinf fcfd.

Zice:

— Bine! Minunat! Vezi ce ușor e?

În carnețel, cu creionul, scriu:

Să te fut.

Sari la ziua când mi-au tăiat bandajele.

Nu știi la ce să te aștepți, dar fiecare doctor și infirmieră și internist și om de serviciu, îngrijitor și bucătar din spital s-a oprit să arunce o ocheadă din cadrul ușii, iar dacă-i surprindeai, lătrau: Felicitări, cu colțurile gurii lățite mult și tremurând într-un surâs țeapăn, apos. Cu ochii bulbucați. Așa-i descriu eu. Şi-am ridicat același anunț de carton din nou și din nou, care le spunea:

Mulțumesc.

Şi-apoi am fugit. Asta după ce noua mea rochie de vară din crep de bumbac a venit de la Espre. Sora Katherine a stat cu mine toată dimineața, cu un ondulator în mână, până când părul meu a devenit o frizură uriașă ca de frișcă glazurată cu unt, dată pe spate. Apoi Evie a cumpărat niște farduri și mi-a făcut ochii. Am luat pe mine noua rochie provocatoare și abia am așteptat să-ncep să transpir. Toată vara nu văzusem nici o oglindă sau, dacă o văzusem, nu-mi dădusem seama că imaginea aceea era a mea. Nu văzusem pozele de la poliție. Când Evie și sora Katherine au terminat, am zis:

— De foil iowa fog geoff.

Și Evie zice:

— Cu plăcere.

Sora Katherine zice:

— Dar tocmai ai mâncat de prânz.

E cât se poate de clar că nimeni de-aici nu mă-nțelege.

Zic:

— Kong wimmer nay pee golly.

Şi Evie zice:

— Mda, ăștia-s pantofii tăi, dar nu-i stric deloc.

Și sora Katherine zice:

— Nu, nici o scrisoare încă, dar le putem scrie deținuților după ce-o să dormi puțin, scumpo.

S-au dus. Şi. M-am dus, singură. Şi. Fața mea, cât de urâtă putea să fie?

Şi-apoi, a fi mutilată se poate dovedi uneori un avantaj. Toate persoanele astea cu piercing și tatuaje și semne cu fierul roșu și cicatrizări... Adică, vreau să zic, atenția-i tot atenție.

Pentru prima dată, ieșind, simt că am pierdut ceva. Adică, o vară-ntreagă a dispărut așa, țac-pac. Toate petrecerile alea în piscină și statul la soare la provele metalice ale motoscafelor. Prinzând culoare. Căutând tipi cu decapotabile. Îmi dau seama că toate picnicurile și meciurile de softball și concertele s-au prelins în câteva instantanee pe care Evie n-o să le developeze decât în preajma Zilei Recunoștinței.

Când ies, lumea e plină de culori după albul-pe-alb al spitalului. Ajunge până dincolo de curcubeu. Mă duc până la un supermarket și cumpărăturile mi se par un joc pe care nu l-am mai jucat de când era mititică. Uite toate mărcile mele preferate, toate culorile alea, French's Mustard, Rice A Roni, Top Ramen, totul încercând să-ți rețină atenția.

Atâtea culori. O schimbare totală a standardului frumuseții, așa încât nici un lucru nu-ți sare cu adevărat în ochi.

Totalul este mai puțin decât suma părților.

Atâtea culori, toate într-un singur loc.

Cu excepția curcubeului ăluia de produse, n-ai la ce altceva să te uiți. Când mă uit la oameni, le văd doar cefele. Chiar dacă mă întorc superrapid, tot ce văd e urechea cuiva care se întoarce cu spatele. Şi oamenii vorbesc cu Dumnezeu.

— O, Doamne, zic ei. Ai văzut-o pe aia?

Şi:

— Era o mască? Hristoase, e puțin cam devreme pentru Halloween.

Toți sunt foarte ocupați să citească etichetele de pe French's Mustard și Rice A Roni.

Așa că iau un curcan.

Nu știu de ce. N-am nici un sfanț, dar iau un curcan. Sap printre uriașii curcani congelați, bucățile alea mari de gheață de culoarea cărnii din vitrina frigorifică. Sap până găsesc cel mai mare curcan și-l ridic în brațe ca pe-un copil în plasa lui de plastic galben.

Îmi târșâi picioarele până în partea din față a magazinului, trecând drept printre casele de marcat, și nimeni nu mă oprește. Nimeni nici măcar nu se uită la mine. Toți citesc tabloidele alea de parcă în ele ar fi ascuns aur.

— Sejgfn di ofo utnbg, zic. Nei wucj iswisn sdnsud.

Nu se uită nimeni.

— EVSF UYYB IUH, zic eu cu vocea mea cea mai bună de ventriloc.

Nimeni nici măcar nu vorbește. Poate doar casierițele. Aveți două documente de identitate? îi întreabă pe oamenii care plătesc cu cecuri.

— Fgjrn iufnv și vuv, zic. Xidi cniwuw sis sacnc!

Atunci e momentul, chiar atunci când un băiat spune:

— Uite!

Toți cei care nu se uită și nu vorbesc își țin răsuflarea.

Băiețelul zice:

— Uite, mami, uită-te acolo! Monstrul ăla fură mâncare!

Toți se fac mici de rușine. Capetele lor se lasă între umeri, de parcă s-ar uita la niște gândaci. Citesc titlurile din tabloide mai atenți ca niciodată.

Fata Monstru Fură Pasărea Sărbătorii.

Şi uite-mă pe mine, friptă cum scrie la carte în rochia mea din crep de bumbac, cu un curcan de zece kile în brațe, curcanul transpiră, rochia devine aproape transparentă. Sfârcurile-mi sunt tari ca

piatra, lipite de gheața trasă-n plasă galbenă din brațe. Eu, sub frizura mea uriașă ca de frișcă glazurată cu unt. Nimeni nu se uită la mine ca și când aș fi câștigat ceva important, orice.

O mână coboară și-l plesnește pe băiețel, și băiatul începe să bocească.

Băiatul bocește așa cum plângi când n-ai făcut nimic rău, dar tot ai fost pedepsit. Afară apune soarele. Înăuntru totul e mort, cu excepția vocii aceleia mici care strigă iar și iar: De ce m-ai lovit? N-am făcut nimic. De ce m-ai lovit? Ce-am făcut?

Am luat curcanul. M-am dus cât de repede m-au ținut picioarele înapoi la Spitalul Memorial La Paloma. Era aproape întuneric.

În tot acest timp strâng la piept curcanul, îmi spun: curcani. Pescărușii. Coțofene.

Păsări.

Păsările mi-au mâncat fața.

Când ajung înapoi la spital, pe coridor vine spre mine sora Katherine, conducând un bărbat și suportul lui pentru perfuzii, bărbatul complet înfășurat în tifon și pătruns de tuburi de drenaj și pungi de plastic cu lichide galbene și roșii care curg în și din el.

Păsările mi-au mâncat fața.

Din ce în ce mai aproape de mine, sora Katherine strigă:

— Iu-hu! Am aici pe cineva deosebit pe care chiar ai vrea să-l cunoști!

Păsările mi-au mâncat fața.

Între mine și ei e biroul logopedei, și când intru să mă ascund, iat-o pe Brandy Alexander pentru a treia oară. Regina tuturor lucrurilor bune și plăcute poartă un soi de rochie-clopot fără mâneci de la Versace, cu copleșitorul sentiment de disperare și resemnare depravată a anotimpului ăstuia. Conștientă de corpul său și totuși umilită. Veselă și totuși infirmă. Regina absolută este cel

mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, așa că intru acolo doar ca să mă uit din prag.

— Bărbații, zice logopeda, când vorbesc accentuează adjectivul.

Logopeda zice:

— De exemplu, un bărbat ar spune: „Ești atât de *atrăgătoare,* azi”.

Brandy e atât de atrăgătoare, că i-ai putea tăia capul și l-ai putea așeza pe catifea albastră în vitrină la Tiffany’s și cineva l-ar cumpăra cu un milion de dolari.

— O femeie ar spune: „Ești *atât* de atrăgătoare azi”, zice logopeda. Acum tu, Brandy. Spune tu. Accentuează adverbul, nu adjectivul.

Brandy Alexander se uită cu ochii ăia Burning Blueberry la mine, care stau în cadrul ușii, și zice:

— Fato, pentru Dumnezeu, ești *atât* de urâtă. Ai lăsat un elefant să ți se așeze pe față sau ce?

Vocea lui Brandy – abia dacă aud ce spune. În clipa aia, pur și simplu o ador pe Brandy. Totul la ea te face să te simți bine, ca și când ai fi frumoasă și te-ai uita într-o oglindă. Brandy e familia mea regală ad-hoc. Singurul motiv pentru care să trăiesc.

Fac:

— Cfoieb svns ois, și pun curcanul rece și ud în poala logopedei, țintuită de zece kilograme de carne moartă în scaunul ei de birou din piele și cu rotile.

De pe coridor, mai aproape, sora Katherine țipă:

— Iu-hu!

— Mriuvn vvsi sjaoi aj, fac eu, și împing pe coridor logopeda și scaunul ei. Zic: Jownd winc sm fdo dcncw.

Logopeda îmi zâmbește și zice:

— Nu trebuie să-mi mulțumești, e meseria mea, asta-i tot.

Călugărița a ajuns lângă noi cu bărbatul și stativul pentru perfuzii, un bărbat nou fără piele și cu trăsături zdrobite sau toți dinții scoși din gură, un bărbat care ar fi perfect pentru mine. Singura mea iubire adevărată. Făt-Frumosul meu deformat sau mutilat sau bolnav. Al meu „și au trăit nefericiți până la adânci bătrâneții". Viitorul meu oribil. Restul monstruos al vieții mele.

Trântesc ușa biroului și mă-ncui înăuntru cu Brandy Alexander. Pe masă e carnețelul logopedei, și-l înșfac.

Salvează-mă, scriu, și i-l flutur lui Brandy în față. Scriu:

Te rog.

Sari la mâinile lui Brandy Alexander. Întotdeauna se începe cu mâinile ei. Brandy Alexander întinde o mână, una dintre mâinile alea păroase, cu încheieturi porcine, cu venele brațului îngrămădite și sugrumate la cot de brățări de toate culorile. Singură-singurică, Brandy Alexander e o asemenea schimbare a standardului de frumusețe, încât nimic nu sare-n ochi. Nici măcar tu.

— Deci, fato, zise Brandy. Ce-ai pățit la față?

Păsări.

Scriu:

păsări, păsările mi-au mâncat fața.

Şi încep să râd.

Brandy nu râde. Brandy zice:

— Cum adică?

Şi eu tot mai râd.

conduceam pe autostradă, scriu.

Şi tot râd.

cineva a tras un glonț calibru 30 dintr-o pușcă.

glonțul mi-a smuls tot maxilarul.

Tot râd.

am venit la spital, scriu.

n-am murit.

Râd.

nu mi-au putut pune maxilarul la loc pentru că pescărușii îl mâncaseră.

Şi m-am oprit din râs.

— Fato, scrii îngrozitor de urât, zise Brandy. Acuma spune-mi restul.

Şi-ncep să plâng.

restul, scriu, e că trebuie să mănânc mâncare de bebeluși.

nu pot să vorbesc.

n-am carieră.

n-am casă.

logodnicul m-a părăsit.

nimeni nu se uită la mine.

prietena mea cea mai bună mi-a distrus toate hainele.

Plâng.

— Şi mai ce? zice Brandy. Spune-mi totul,

un băiat, scriu.

un băiețel la supermarket mi-a spus monstru.

Ochii ăia Burning Blueberry se uită drept la mine, așa cum n-au mai făcut-o alți ochi toată vara.

— Percepția ta e complet futută, zice Brandy. Nu reușești să vorbești decât despre porcării deja întâmplate.

Zice:

— Nu-ți poți baza viața pe trecut sau pe prezent.

Brandy zice:

— Trebuie să-mi povestești despre viitorul tău.

Brandy Alexander se ridică în picioare pe pantofi-capcană ortopedici din lamé auriu. Regina absolută scoate din poșetă o pudrieră bătută cu nestemate și-o deschide ca să se uite în oglinjoara dinăuntru.

— Terapeuta aia, zic buzele ei Plumbago, logopeda aia poate fi *așa* de proastă în situații ca astea.

Mușchii mari de la brațele pline de bijuterii ale lui Brandy mă așază în scaunul încă încins de curul ei și țin pudriera așa încât să mă pot uita în ea. În locul fondului de ten, e plină de capsule albe. Acolo unde-ar trebui să fie o oglindă, e-o fotografie în prim-plan cu Brandy Alexander zâmbind și arătând extraordinar.

— Sunt Vicodine, dragă, zice. Școala de medicină Marilyn Monroe, unde o doză suficientă din orice medicament vindecă orice boală.

Zice:

— Șo pe ele. Servește-te singură.

Zeița subțire și eternă care e poza lui Brandy îmi zâmbește peste o mare de analgezice. Așa am întâlnit-o pe Brandy Alexander. Așa am găsit forța de-a *nu* merge mai departe cu fosta mea viață. Așa am găsit curajul de-a *nu* culege aceleași vechi cioburi.

— Acum, zic buzele ei Plumbago, o să-mi spui povestea ta, așa cum deja ai făcut-o. Scri-o de la un capăt la altul. Spune povestea aia iar și iar. Spune-mi trista ta poveste de tot căcatu' toată noaptea.

Apoi regina Brandy îndreaptă spre mine un deget lung și osos.

— Până înțelegi, zice Brandy, că ceea ce spui e doar o poveste. Care nu se mai petrece. Când îți dai seama că povestea pe care o spui e făcută doar din cuvinte, când o poți mototoli și poți să-ți arunci trecutul la coșul de gunoi, zice Brandy, atunci o să ne dăm seama cine-o să fii.

Capitolul 4

Sari la granița canadiană.

Sari la noi trei într-un Lincoln Town Cat închiriat, așteptând să plecăm de la Vancouver spre sud, prin Columbia Britanică, până în Statele Unite, așteptând, cu *signor* Alfa pe locul șoferului, așteptând, cu Brandy lângă el, în față, așteptând, cu mine singură în spate.

— Polițiștii au microfoane, ne spune Brandy.

Planul e că, dacă trecem granița, mergem spre sud până la Seattle, unde sunt nightcluburi și discoteci în care băieți și fete go-go vor sta la rând să-mi golească buzunarele poșetei. Trebuie să păstrăm tăcerea din cauza poliției, că ei au microfoane de ambele laturi ale graniței, Statele Unite și Canada. În felul ăsta, pot să-i asculte pe oamenii care așteaptă să treacă. Am putea avea trabucuri cubaneze. Fructe proaspete. Diamante. Boli. Hapuri, zice Brandy. Brandy ne zice să tăcem cu un kilometru jumate înainte de graniță, și noi așteptăm la rând, în liniște.

Brandy își deșiră de pe cap metri după metri de eșarfă de brocart. Brandy își lasă părul să cadă pe spate și își leagă eșarfa peste umeri să-și ascundă decolteul torpilă. Brandy trece la cercei simpli de aur. Își dă jos perlele și-și pune un lănțișor cu cruciuliță de aur. Asta cu o clipă înainte să ajungem la vameș.

— Naționalitățile dumneavoastră? zice tânărul grănicer așezat dincolo de gemulețul său, în spatele computerului său, cu dosarul său cu clemă și uniforma sa albastră, în spatele ochelarilor săi de soare reflectorizanți, și-n spatele insignei sale aurii.

— Domnule, zice Brandy, și noua sa voce e la fel de curtenitoare și tărăgănată ca șprotul fără sare

și unt. Ea zice: Domnule, suntem cetățeni ai Statelor Unite, aia care era numită cea mai mare națiune de pe fața pământului până când homosexualii și pornografii...

— Numele dumneavoastră? zice tipul de la graniță.

Brandy se apleacă peste Alfa ca să se uite la tipul de la graniță:

— Soțul meu, zice ea, e-un om nevinovat.

— Numele dumneavoastră, vă rog, zice el, fără-ndoială verificându-ne plăcuța de înmatriculare, dându-și seama că e-o mașină de închiriat, luată din Billings, Montana, în urmă cu trei săptămâni, aflând poate chiar și adevărul despre cine suntem noi de fapt. Aflând poate buletine informative după buletine informative din întreg restul Canadei despre trei descreierați care fură medicamente din vile mari scoase la vânzare. Poate că toate astea i se derulează pe monitorul computerului, poate nimic din toate astea. Nu poți ști niciodată.

— Sunt căsătorită, aproape că urlă Brandy ca să-i rețină atenția. Sunt soția reverendului Scooter Alexander, zice ea, încă pe jumătate întinsă peste Alfa.

— Iar ăsta, zice ea, trăgând o linie invizibilă de la zâmbetul ei la Alfa, e ginerele meu, Seth Thomas.

Mâna ei mare zboară spre mine pe bancheta din spate.

— Asta, zice, e fiica mea, Bubba-Joan.

În unele zile, detest felul cum Brandy ne schimbă viețile fără veste. Uneori, de două ori într-o zi, trebuie să fii la înălțimea unei noi identități. Unui nume nou. Noi relații. Handicapuri. E greu să-mi amintesc drept cine am început călătoria asta.

Fără îndoială, ăsta-i genul de stres pe care trebuie că-l simte virusul HIV aflat într-o continuă mutație.

— Domnule? îi zice tipul de la graniță lui Seth, fostul Alfa Romeo, fostul Chase Manhattan, fostul Nash Rambler, fostul Wells Fargo, fostul Ebergard Faber. Tipul de la graniță zice: Domnule, aduceți cu dumneavoastră vreun fel de marfă în Statele Unite?

Vârful mic și ascuțit al pantofului meu se strecoară pe sub scaunul din față și-i aplică o lovitură noului meu soț. Detaliile ne înconjoară. Întinderile de noroi lăsate de mareea joasă sunt un pic mai încolo, cu valuri mici care vin unul după celălalt. Rondurile de flori de cealaltă parte sunt plantate așa încât să formeze cuvinte pe care nu le poți citi decât de la mare depărtare. De-aproape, nu-s decât o grămadă de begonii cerate, roșii și galbene.

— Nu-mi spuneți că n-ați văzut niciodată emisiunea noastră *Miraculoasa lecuire creştină*! zice Brandy, își joacă pe degete cruciulița de aur de la gât. Dacă ați fi văzut măcar un episod, ați ști că Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, l-a făcut pe ginerele meu mut și că nu poate să vorbească.

Tipul de la graniță tastează rapid ceva. S-ar putea să fi scris „CRIMĂ”. Sau „DROGURI”. Sau „TRAGE”. Ar putea fi „CONTRABANDIŞTI”. Sau „AREST”.

— Nici un cuvânt, șoptește Brandy aproape de urechea lui Seth. Vorbește, și-n Seattle te schimb în Harvey Wallbanger.

Tipul de la graniță zice:

— Ca să vă dau voie să intrați în Statele Unite, trebuie să vă controlez pașapoartele, vă rog.

Brandy își udă buzele cu limba și le face să lucească, cu ochii umezi și luminoși. Eșarfa ei de brocart alunecă pentru a-i arăta decolteul, în timp ce se uită la tipul de la graniță și zice:

— Scuzați-ne o clipă.

Brandy se lasă pe spate în scaun și geamul lui Seth urcă de tot, zumzăind.

Marile torpile ale lui Brandy inhalează puternic și-apoi expiră.

— Să nu intre nimeni în panică, zice ea, și-și deschide rujul c-un pocnet. Dă un sărut în oglindă și-și trece rujul de jur împrejurul marii ei guri Plumbago, tremurând așa de puternic, încât mâna ei mare trebuie să țină nemișcată mâna cu rujul.

— Pot face să reintrăm în State, zice, da' o să-mi trebuiască un prezervativ și-o mentosană.

De după ruj zice:

— Bubba-Joan, fii o dulceață și dă-mi una dintre Estradermele alea, vrei?

Seth îi dă mentosana și-un prezervativ.

Ea zice:

— Hai să vedem cât o să-i ia să găsească o săptămână de lichide femeiești macerându-i-se-n cur.

Închide rujul și zice:

— Usucă-mă, te rog.

Îi dau un șervețel și-un plasture cu estrogen.

Capitolul 5

Sari mult înapoi, la o zi în fața magazinului universal Brumbach, unde oamenii, inclusiv eu și Evie, s-au oprit să vadă câinele cuiva ridicând piciorul să se pișe pe scena Nașterii Domnului. Apoi câinele se așază și se rostogolește pe spinare, își linge gâlmoasa-i gaură a curului cu aromă canină, și Evie îmi trage un cot. Oamenii aplaudă și aruncă bani.

Apoi suntem în magazin, încercând rujuri pe dosul palmei, și zic:

— De ce se ling câinii?

— Doar pentru că pot..., zice Evie. Nu-s ca oamenii.

Asta-i chiar după ce-am omorât o zi de opt ore la școala de manechine, privindu-ne pielea în oglindă, așa că fac:

— Evie, *nici* să nu te amăgești.

Am avut notă de trecere la școala de manechine numai pentru că Evie a coborât media. Își dădea cu rujuri de-o culoare pe care te-ai aștepta s-o vezi la rădăcina unui penis. Își dădea cu atâta fond de pleoape c-ai fi crezut că-i un animal de testare a produselor. Numai datorită fixativului ei e-o gaură în stratul de ozon deasupra Academiei de Manechine Taylor Robberts.

Asta se-ntâmpla cu mult timp în urmă, înaintea accidentului meu, când credeam că am o viață așa de frumoasă.

La magazinul universal Brumbach, unde ne omoram timpul după curs, tot etajul al nouălea e de mobilă. De-a lungul pereților sunt camere de expoziție: dormitoare, sufragerii, livinguri, birouașe, biblioteci, camere de copii, saloane, vitrine pentru porțelanuri, birouri domestice, toate deschise spre interiorul magazinului. Al patrulea perete e invizibil. Toate perfecte, curate și cu

covoare pe jos, pline de mobile elegante și încălzite puternic de becuri direcționale și prea multe veioze. Se aude un foșnet electric din difuzoare ascunse. De-a lungul camerelor, cumpărătorii se plimbă pe culoarele întunecoase cu linoleum pe jos, care trec printre camerele de expoziție și insulele slab luminate care umplu mijlocul etajului, centre de conversație și puncte de așteptare cu sofale și covoare, becuri mobile și plante false. Insule calme de lumină și culoare în întunericul ce forfotește de necunoscuți.

— E exact ca un studio de filmare, zicea Evie. Platouri în miniatură, gata pregătite ca cineva să tragă următorul episod. Publicul din studio care te urmărește din întuneric.

Clienții treceau alene și-acolo eram eu și Evie tolănite pe-un pat cu baldachin roz, sunând de pe telefonul ei ca să ne aflăm horoscoapele. Stăteam încolăcite pe un divan modular tapițat cu tweed, ronțăind popcorn și urmărind telenovele la un televizor color portabil. Evie își ridica tricoul ca să-mi arate încă un piercing în buric. Își trăgea de pe umăr mâneca bluzei ca să-mi arate cicatricele implanturilor ei cu silicon.

— E prea deprimant în casa mea adevărată, spunea Evie. Şi urăsc faptul că nu mă sunt destul de reală când nu sunt oameni care să se uite la mine.

Zice:

— Nu-mi fac veacul prin Brumbach de dragul intimității.

Acasă, în apartamentul meu, era Manus cu revistele lui. Revistele lui porno pentru gay pe care trebuia să le cumpere pentru serviciu, zicea el. La micul dejun, în fiecare dimineață, îmi arăta poze lucioase cu tipi care și-o sugeau singuri. Adunați, cu coatele agățate după genunchi și lungindu-și gâturile ca să și-o ia în gură, fiecare tip era pierdut în propriu-i mic circuit închis. Poți pune pariu că

aproape toți bărbații din lume au încercat asta. Apoi Manus îmi zicea:

— Asta vor bărbații.

Dă-mi romantism.

Flash.

Dă-mi negare.

Pentru fiecare mic circuit închis al acelor tipi destul de flexibili sau c-o pulă suficient de mare să nu mai aibă nevoie de nimeni pe lume, Manus arăta cu pâinea sa prăjită spre pozele alea și-mi zicea:

— Ăștia nu tre' să-și mănânce nervii cu slujbe sau relații.

Manus mesteca doar, cu ochii lipiți de reviste. Luând cu furculița albuș de ou, zicea:

— Ai putea trăi și muri în felul ăsta.

Pe urmă eu mă duceam în centru, la Academia de Manechine Taylor Robberts, ca să mă perfecționez. Câinii se lingeau la cur. Evie se automutila. Toată fixația aia pentru buric. Acasă, Evie nu avea pe nimeni, n-avea decât o tonă de bani ai familiei. Prima dată când am mers împreună cu autobuzul la Brumbach, i-a dat șoferului cardul de credit și i-a cerut un scaun la geam. Își făcea probleme că bagajul ei de mână era prea mare.

Eu cu Manus sau ea singură, habar n-aveai care dintre noi o ducea mai rău acasă.

Dar la Brumbach, eu și Evie trăgeam câte-un pui de somn în oricare din cele o duzină de dormitoare perfecte. Ne îndesam vată între degetele de la picioare și, pe fotolii tapițate cu creton, ne făceam unghiile. Apoi, la o masă de cină lungă și lustruită, ne studiam manualele de modeling Taylor Robberts.

— Aicea-i exact ca-n reproducerile alea false ale habitatelor naturale pe care le construiesc la zoo, zicea Evie. Ştii, calotele alea polare de ciment și pădurile alea tropicale făcute din copaci de țevi sudate, cu țâșnitoare în ele.

În fiecare după-amiază, eu și Evie eram protagonistele propriului nostru habitat nenatural. Vânzătorii se furișau în toaleta bărbaților ca să facă sex. Noi atrăgeam atenția asupra propriei noastre mici vieți de matineu.

Tot ce-mi aduc aminte de la Taylor Robberts e să-mi scot bazinul în față atunci când pășesc. Ţine umerii trași în spate. În funcție de dimensiunile produsului de prezentat, îți ziceau să tragi o linie invizibilă între tine și produs. Pentru prăjitoarele de pâine, trage o linie prin aer de la zâmbetul tău la prăjitorul de pâine. Pentru un aragaz, trage linia de la sânii tăi. Pentru o mașină nouă, începe linia invizibilă de la vagin. Ceea ce contează e că să fii manechin profesionist înseamnă să primești bani ca să reacționezi exagerat la lucruri cum ar fi prăjiturile de orez și pantofii noi.

La Brumbach beam Cola dietetică pe-un uriaș pat roz. Sau ședeam în fața unei mese de toaletă, folosind pudră de contur ca să ne schimbăm forma fețelor, în vreme ce, la câțiva metri de noi, profilul vag al oamenilor ne privea din întuneric. Poate că becurile direcționale se reflectau în ochelarii cuiva. Atrăgând atenția cu orice mișcare a noastră, cu orice gest, cu orice spuneam, e ușor să-nțelegi euforia pe care-o simțeam.

— E-atâta siguranță și liniște aici, zicea Evie, mângâind cuvertura din satin roz și umflând pernele. Aici nu ți s-ar putea întâmpla nimic foarte rău. Nu ca la școală. Sau acasă.

Persoane absolut necunoscute stăteau acolo cu hainele pe ele, uitându-se la noi. La fel ca-n talk-show-urile de televiziune, e-atât de ușor să fii sincer în fața unui public destul de numeros. Poți zice orice lucru dacă sunt destui oameni care să te asculte.

— Evie, scumpo, ziceam. Sunt o grămadă de manechine nepricepute-n clasa noastră. Trebuie doar să-nveți să aplici fardul mai cu zgârcenie.

Ne priveam în oglinda unei mese de toaletă, un rând triplu de neica nimeni observându-ne dindărăt.

— Uite-așa, scumpo, ziceam și-i dădeam un burețel. Pierdut.

Şi Evie se punea pe plâns. Orice emoție ai avea, dă imediat pe dinafară în fața unui public numeros. Râs sau lacrimi, nu-i cale de mijloc. Tigrii ăia de la zoo, ei trebuie că trăiesc permanent într-o uriașă operetă.

— Nu-i vorba doar că-mi doresc să fiu un foto-model încântător, zicea Evie. Doar că la gândul că îmbătrânesc sunt așa tristă...

Evie își înghițea lacrimile. Strângea tare-n mâini burețelul și zicea:

— Când eram mică, părinții voiau să fiu băiat. Zicea: Numai că nu vreau să mă simt iar așa nefericită.

Alteori, purtam tocuri cui și ne prefăceam că ne plesnim una pe alta peste gură din cauza mai știu eu cărui băiat pe care-l voiam amândouă. În unele după-amiezi ne mărturiseam reciproc că suntem vampirițe.

— Mda, ziceam. Şi părinții mei mă maltratau.

Trebuia să faci jocul publicului.

Evie își trecea degetele prin păr.

— Îmi fac piercing la perineu, zicea. E șnurul ăla mic de piele dintre gaura curului și vagin.

Mă duceam să m-arunc pe pat, în mijlocul scenei, strângând la piept o pernă și uitându-mă în sus la încâlceala neagră de conducte și țevi despre care trebuia să-ți închipui că e tavanul dormitorului.

— Nu-i vorba că m-ar fi lovit sau m-ar fi pus să beau sânge satanic sau altceva de felul ăsta, ziceam. Doar că-l plăceau mai mult pe fratele meu, pentru că era mutilat.

Şi, ca să-mi ia fața, Evie venea spre mijlocul scenei, lângă noptiera în stil Early American.

— Aveai un frate mutilat? zicea.

Cineva dintre cei care ne priveau tușea. Poate că lumina scăpăra pe-un ceas de mână.

— Mda, era mutilat de-a binelea, da' nu într-un fel sexy. Totuși, povestea are-un final fericit, ziceam. Acum e mort.

Şi, foarte răspicat, Evie zicea:

— În ce fel era mutilat? Era singurul tău frate? Mai mare sau mai mic?

Şi eu săream din pat și-mi scuturam părul.

— Nu, e prea dureros.

— Nu, sincer, zicea Evie. Nu glumesc.

— Era mai mare cu doi ani ca mine. Fața-i era explodată toată după un accident cu sprayul fixativ, și-ai fi zis că ai mei uitaseră complet că mai au un copil.

Îmi tamponam ochii cu marginea pernei și ziceam spre public:

— Așa c-am făcut tot posibilul ca ei să mă iubească.

Evie se uita în gol și zicea:

— O, căcat! *O, căcat!*

Şi jocul ei, dicția ei erau atât de veridice, încât mă eclipsa de-a dreptul.

— Mda, ziceam. El nu trebuia să facă nimic. Era așa ușor. Ajungea să fie tot ars și brăzdat de cicatrice și capta toată atenția.

Evie îmi fura prim-planul și zicea:

— Şi unde-i el acuma, frate-tu, măcar știi?

— Mort, ziceam și mă-ntorceam să mă adresez publicului. A murit de SIDA.

Şi Evie zice:

— Ești chiar sigură?

Şi eu ziceam:

— Evie!

— Nu, sincer, zicea ea. Întreb cu un motiv.

— Pur și simplu nu e de glumit cu SIDA, ziceam.

Şi Evie zicea:

— Asta-i *atât* de-aproape imposibil.

Uite cât de ușor scapă intriga de sub control. Cu toți cumpărătorii ăia care se așteaptă la o dramă reală, desigur, cred că Evie inventează pe loc.

— Fratele tău, zice Evie, chiar l-ai văzut când a murit? Pe bune? Sau l-ai văzut mort? Într-un sicriu, știi tu, cu muzică. Sau un certificat de deces?

Toți oamenii ăia se uitau.

— Mda, zic. Cam așa.

De parc-aș vrea să fiu prinsă cu minciuna?

Evie nu mă slăbește:

— Deci l-ai văzut mort sau nu?

Toți oamenii ăia care se uită.

— Destul de mort.

Evie zice:

— Unde?

— Asta-i foarte dureros, zic, și traversez scena la dreapta, spre living.

Evie mă urmărește, zicând:

— Unde?

Toți oamenii ăia care se uită.

— La ospiciu, zic.

— Ce ospiciu?

Continui să traversez scena la dreapta spre următorul living, spre următoarea sufragerie, spre următorul dormitor, salonaș, birou domestic, cu Evie care se ține coadă după mine și publicul care ne-nsoțește de la distantă.

— Ştii cum e, zic. Dacă nu vezi un băiat gay mult timp, e-un pariu aproape sigur.

Şi Evie zice:

— Deci nu știi sigur dacă-i mort?

Sprintăm prin următorul dormitor, living, sufragerie, cameră de copii, și zic:

— E vorba de SIDA, Evie. Se lasă întunericul.

Şi-apoi Evie se-oprește și zice:

— De ce?

Şi publicul a-nceput să mă abandoneze din mii de direcții.

Pentru că eu chiar vreau, vreau, vreau ca fratele meu să fie mort. Pentru că ai mei îl vor mort. Pentru că viața e pur și simplu *mai ușoară* dacă el e mort. Pentru că-n felul ăsta sunt un copil singur la părinți. Pentru că e rândul meu, fir-ar să fie. Rândul meu.

Şi gloata de cumpărători e eliberată, lăsându-ne doar pe noi și camerele de supraveghere în locul lui Dumnezeu, ca să ne prindă când dăm cu bățu-n baltă.

— De ce-i așa important pentru tine? zic.

Şi Evie deja se-ndepărtează de mine, lăsându-mă singură și spunând:

— Degeaba.

Pierdută în propriu-i mic circuit închis. Lingându-și singură gaura curului, Evie zice:

— E-o nimica toată. Zice: Las-o baltă.

Capitolul 6

Pe planeta Brandy Alexander, universul e guvernat de-un sistem destul de elaborat de zei și zeițe. Unii sunt răi. Alții sunt binele absolut. Marilyn Monroe, de pildă. Apoi mai e Nancy Reagan și Wallis Warfield Simpson. Unii sunt morți. Alții sunt vii. Mulți sunt chirurgi plasticieni.

Sistemul se schimbă. Zeii și zeițele vin și pleacă și se încalecă reciproc pentru o schimbare de statut.

Abraham Lincoln e-n paradisul lui ca să ne transforme automobilul într-o bulă de aer cu miros de mașină nouă, care merge lin ca un prototip publicitar. Zilele astea, Brandy zice că Marlene Dietrich se ocupă de vreme. Acum e toamna plictiselii noastre. Suntem transportate de-a lungul Autostrăzii 5 sub ceruri cenușii, înăuntrul interiorului albastru coșciug al unui Lincoln Town Car închiriat. Seth conduce. Așa stăm noi întotdeauna, Brandy în față și eu în spate. Conducem prin trei ore de frumuseți panoramice între Vancouver, Columbia Britanică și Seattle. Asfaltul și combustia internă ne transportă pe noi și pe Lincoln Town Car către sud.

Dacă tot călătorești în felul ăsta, ai putea la fel de bine să vizionezi lumea la televizor. Geamurile electrice sunt ridicate până sus de tot, așa încât planeta Brandy Alexander are o atmosferă de-un albastru cald, nemișcat, tăcut. Sunt 21 de grade Celsius precis și afară, dincolo de sticla concavă, toată lumea de copaci și stânci aleargă pe lângă noi în miniatură. În direct prin satelit. Noi suntem mica lume a lui Brandy Alexander, care țâșnește prin fața tuturor lucrurilor.

Conducând, conducând, Seth zice:

— Te-ai gândit vreodată la viață ca metaforă a televiziunii?

Regula noastră e că, atunci când Seth conduce, radioul tace. Dar se-ntâmplă că vine un cântec de Dionne Warwick, și Seth începe să plângă tare, plânge cu lacrimile alea mari Estinyl, scuturat de suspinele alea mari Provera. Dacă Dionne Warwick vine cu un cântec de Burt Bacharach, trebuie să tragem pur și simplu pe dreapta, altfel cu siguranță o s-avem un accident.

Lacrimile, felul în care fața lui umflată și-a pierdut umbrele tari care i se strângeau sub frunte și pometi, felul în care mâna lui Seth se va furișa în sus și-și va răsuci sfârcul prin cămașă și gura i se va căsca și ochii i se vor da peste cap – hormonii sunt de vină pentru astea. Estrogenele conjugate, Premarinul, estradiolul, etil estradiolul, toate au reușit să se strecoare în Cola dietetică a lui Seth. Sigur că da, la nivelurile actuale ale supradozei sale zilnice există pericolul să-și distrugă ficatul. S-ar putea ca ficatul să-i fie deja afectat sau să sufere de cancer sau cheaguri de sânge, tromboză dacă ești doctor, dar sunt dispusă să-mi asum riscul ăsta. Sigur, totu-i doar de distracție. Să aștepți să i se dezvolte sânii. Să-i vezi fudulia de macho magnet de femeiuști îngălându-se și pe el moțăind după-amiaza. Toate astea-s minunate, dar moartea lui m-ar face să merg mai departe și să explorez alte curiozități.

Conducând, conducând, Seth zice:

— Nu crezi că, în cine știe ce fel, televizorul ne face Dumnezei?

Introspecția asta-i ceva nou. Creșterea bărbii și-a încetinit ritmul. Trebuie să fie de la antiandrogenii care-i sufocă testosteronul. Reținerea de apă poate s-o și ignore. Dispoziția schimbătoare. O lacrimă i se desprinde dintr-un ochi în oglinda retrovizoare și i se rostogolește pe față-n jos.

— Numai mie îmi pasă de problemele astea? zice. Să fiu oare singurul din mașina asta care simte ceva cu-adevărat?

Brandy citește o carte în ediție de piață. Cel mai adesea, Brandy citește broșuri lucioase agresive despre vagine, scrise de cine știe ce chirurg plastician, cu tot cu poze color înfățișând imaginea perfectă a felului cum o uretră ar trebui să fie aliniată pentru a asigura un flux descendent de urină. Alte poze arată cum ar trebui să fie adăpostit un clitoris de calitate superioară. Astea-s vagine de cinci cifre, de zece și douăzeci de mii de dolari, mai bune ca alea naturale, și de cele mai multe ori Brandy ne arată și nouă pozele.

Sari cu trei săptămâni în urmă, când eram într-o casă mare din Spokane, Washington. Eram într-un castel de granit de pe South Hill, cu Spokane lăbărțat sub geamurile de la baie. Eu scuturam pastile de Percodan din sticla lor maronie în buzunarul poșetei mele pentru Percodan. Brandy Alexander scotocea sub chiuveta din baie după o pilă de unghii când a găsit cartea asta.

Acum toți ceilalți zei și toate celelalte zeițe au fost eclipsate de-o altă divinitate.

Sari înapoi la Seth uitându-se la sânii mei în oglinda retrovizoare.

— Televiziunea chiar ne face Dumnezei, zice.

Dă-mi toleranță.

Flash.

Dă-mi înțelegere.

Flash.

Chiar și după atâtea săptămâni pe drum cu mine, glorioșii și vulnerabilii ochi albaștri ai lui Seth încă nu vor să-i întâlnească pe ai mei. Noua lui introspecție nostalgică, pe asta n-o poate ignora. Pastilele au avut deja efecte secundare asupra ochilor săi, i-au adâncit curbura corneană, așa încât nu-și poate purta lentilele de contact fără

să-i sară afară. Asta trebuie să fie din vina estrogenelor conjugate pe care le ia în fiecare dimineață în sucul de portocale. Nu se poate face că nu vede toate astea.

Asta trebuie să fie Androcurul din ceaiul său cu gheață de la prânz, dar de asta n-o să se prindă niciodată. N-o să mă prindă niciodată.

Brandy Alexander, cu picioarele ei trase în ciorapi de nailon pe bord, regina absolută încă-și mai citește cartea în ediție de piață.

— Când urmărești telenovelele din timpul zilei, îmi zice Seth, poți vedea înăuntrul oricui. E-o viață diferită pe fiecare canal, și din oră-n oră viețile se schimbă. E la fel ca și cu site-urile alea cu imagini video în direct. Poți urmări lumea întreagă fără ca ea să știe.

Brandy citește cartea aia de trei săptămâni.

— Televiziunea îți permite să spionezi până și părțile sexy din viața tuturor, zice Seth. Are sens sau nu?

Poate, dar numai dacă iei 500 de miligrame de progesteron micronizat zi de zi.

Câteva minute de panoramă se scurg dincolo de geam. Doar niște munți amețitori, bătrâni vulcani stinși, în mare parte genul de lucruri care se găsesc sub cerul liber. Acele eterne motive naturale ale naturii. Materii prime în starea lor cea mai primă. Nerafinate. Râuri neîmbunătățite. Munți prost întreținuți. Mizerie. Plante care cresc din mâl. Vreme.

— Şi dacă crezi într-adevăr că avem liber arbitru, știi că Dumnezeu nu ne poate controla cu adevărat, zice Seth.

Mâinile lui Seth s-au desprins de pe volan și flutură în aer ca să sublinieze ideea.

— Şi fiindcă Dumnezeu nu ne poate controla, zice, Dumnezeu nu face decât să privească și să schimbe canalele atunci când se plictisește.

Undeva în ceruri, ești în direct pe un site prin care navighează Dumnezeu.

Brandycam.

Brandy cu pantofii-capcană ortopedici goi pe podea, Brandy își linge arătătorul și întoarce încet o pagină.

Străvechi petroglife și gunoaie aborigene trec pasive în goană pe lângă noi.

— Ideea mea, zice Seth, e că poate televiziunea te face Dumnezeu. Seth zice: Şi s-ar putea ca noi toți să fim televiziunea lui Dumnezeu.

Pe marginea de pietriș a drumului, câțiva elani sau cine știe ce înaintează anevoie pe patru picioare.

— Sau Moș Crăciun, zice Brandy din spatele cărții. Moș Crăciun vede tot.

— Moș Crăciun e doar un basm, zice Seth. E doar formația de deschidere pentru Dumnezeu. Nu există Moș Crăciun.

Sari la vânătoarea de medicamente din urmă cu trei săptămâni la Spokane, Washington, când Brandy Alexander a dat buzna în dormitorul principal și-a început să citească. Eu am luat treizeci și două de pastile de Nembutal. Treizeci și două de pastile de Nembutal au ajuns în poșeta mea. Eu nu mănânc marfa. Brandy încă mai citea. Am încercat toate rujurile pe dosul palmei, și Brandy era încă proptită pe-un catralion de pernuțe cu broderii în mijlocul unui pat cu apă de dimensiuni uriețești. Încă citind.

Am pus în poșetă niște estradiol expirat și o jumătate de cutie de Plumbago. Agentul imobiliar strigă de la baza scărilor, totul e-n regulă?

Sari la noi pe Autostrada 5, unde depășim un panou publicitar.

Hrană Sănătoasă și Prețuri Populare la Popasul Karver Stage.

Sari la nici un Burning Blueberry, nici un Rusty Rose ori Aubergine Dreams in Spokane.

El nu voia să se grăbească, strigase agentul imobiliar de la baza scărilor, dar era ceva ce voiam să știm? Aveam vreo întrebare despre ceva?

Am vârât capul în dormitorul principal, și cuvertura albă a patului cu apă susținea o Brandy Alexander citind, care, după cât respira, părea moartă.

O, satinul liliachiu plisat al tivului cu bobițe de perle cât boabele de orez.

O, straturile de cașmir chihlimbariu tivit cu topaze fațetate.

O, alunecosul bolero de nurcă unduitoare.

Trebuia să plecăm.

Brandy și-a strâns cartea deschisă la țâțele ei false ca niște torpile. Fața Rusty Rose afundată în părul roșcat și-n fețele de pernă brodate, ochii violeți aveau privirea dilatată a unei supradoze de Thorazine.

Primul lucru pe care vreau să-l știu e ce hap a luat.

Coperta cărții înfățișa o fufă blondă frumușică. Subțire ca o macaroană. Cu un zâmbet frumușel, ușor. Părul fufei era o imagine din satelit a Uraganului Blond puțin mai în larg de coasta vestică a feței sale. Fața era de zeiță grecească cu gene lungi, ochi mari, fardați exact ca Betty și Veronica și toate celelalte fetișcane Archie de la Riverdale High. Perle albe îi sunt înfășurate pe brațe și-n jurul gâtului. Ceva ce-ar putea fi diamante scânteiază ici-colo.

Coperta cărții zice *Miss Rona.*

Brandy Alexander, pantofii ei capcană ortopedici murdăreau toată cuvertura albă a patului cu apă, și Brandy zice:

— Am aflat cine-i Dumnezeul adevărat.

Agentul imobiliar era la zece secunde distanță.

Sari la toate minunile naturii care trec pe lângă noi ca-n ceață, iepuri, veverițe, cascade învolburate.

Asta-i mai rău. Popândăi săpând bârloguri subterane. Păsări cuibărindu-se în cuiburi.

— Prințesa B.A. este Dumnezeu, îmi zice Seth în oglinda retrovizoare.

Sari la momentul când agentul imobiliar din Spokane strigă de la baza scărilor. Proprietarii castelului de granit veneau pe drumul de acces.

Brandy Alexander, cu ochii dilatați, abia mai respirând într-un pat cu apă din Spokane, zice:

— Rona Barrett. Rona Barrett este noua mea Ființă Supremă.

Sari la Brandy în Lincoln Town Car, zicând:

— Rona Barrett este Dumnezeu.

De jur împrejurul nostru, eroziunea și insectele rod pur și simplu lumea, fără să mai punem la socoteală oamenii și poluarea. Totul se biodegradează, fie că vrei, fie că nu. M-am uitat în poșetă să văd dacă am suficient spironolacton pentru gustarea de după-amiază a lui Seth. Mai trece un panou publicitar:

Fantasticele Tărâțe Magic Phase – Pune-n Gură Ceva Bun.

— În autobiografia ei, mărturisește Brandy Alexander, în *Miss Rona,* publicată de Bantam Books în acord cu Nash Publishing Corporation de pe Sunset Boulevard din Los Angeles, California... – Brandy trage adânc în plămâni o gură de aer cu miros de mașină nouă – ...copyright 1974, Miss Rona ne vorbește despre cum și-a început viața ca o evreică mică și grasă din Queens, cu un bornău în mijlocul feței și-o misterioasă afecțiune musculară.

Brandy zice:

— Brunețica asta grăsulie se reinventează ca celebritate blondă, un superstar pe care un sex-simbol masculin o imploră să-l lase să-și vâre penisul în ea măcar un centimetru.

Nici unul dintre noi nu mai are o limbă maternă.

Alt panou publicitar:

La următoarea Sundae, Ia-ți o înghețată cu Lapte Tooter!

— Prin ce-a trecut femeia aia, zise Brandy. Chiar aici, la pagina o sută douăzeci și cinci, aproape că se îneacă în propriu-i sânge! Rona tocmai și-a operat nasul. Câștigă doar cincizeci de gologani pe articol, dar femeia asta economisește destul pentru o operație estetică la nas de o mie de dolari! E primul ei miracol. Deci, Rona-i în spital, postrinoplastie, cu capul înfășurat ca o mumie, când intră un prieten și-i povestește că la Hollywood se zice că e lesbiană. Miss Rona, lesbiană! Sigur că asta nu-i adevărat. Femeia-i o zeiță, așa că țipă și țipă și țipă până i se sparge o arteră în gât.

— Aleluia, zice Seth, tot numai lacrimi.

— Şi-aici, își linge Brandy buricul unui arătător și dă cu câteva pagini mai în față, la pagina două sute douăzeci și doi, Rona este din nou respinsă de șleampătul ei prieten cu care stă de unșpe ani. Tușea de săptămâni întregi, așa că ia pumni de pastile și e găsită muribundă și-n stare semicomatoasă. Până și șoferul...

— Lăudat fie Domnul, zice Seth.

Felurite plante indigene cresc exact acolo unde le tună.

— Seth, dulceață, zice Brandy. Nu mă întrerupe. Buzele ei Plumbago zic: Până și șoferul de pe ambulanță a crezut că Miss Rona a noastră va muri pe drum.

Nori de vapori de apă sunt sus pe, știi, cer.

Brandy zice:

— *Acum,* Seth.

Şi Seth zice:

— Aleluia!

Margaretele sălbatice și *castilleja,* focul preriei, care trec val-vârtej pe lângă noi, nu sunt

decât organele genitale ale unei alte forme de viață.

Şi Seth zice:

— Deci, ce vrei să spui?

— În cartea *Miss Rona,* copyright 1974, zice Brandy, Rona Barrett – care avea sâni enormi încă de la nouă ani și voia să-i taie cu foarfecele – ea ne zice în prologul cărții sale că e ca un animal, hăcuit și cu toate organele vitale la vedere, strălucind și fremătând, știi, cum ar fi ficatul și intestinul gros. Imagini de felul ăsta, totul picură și pulsează. Mă rog, ar putea aștepta s-o coasă cineva la loc, dar știe că n-o va face nimeni. Trebuie să ia ea acul și ața și să se coasă singură.

— Scârbos, zice Seth.

— Miss Rona zice că nimic nu-i scârbos, spune Brandy. Miss Rona zice că singura cale de-a afla adevărata fericire e să riști să fii complet expusă prin tăiere.

Stoluri de păsărele indigene preocupate doar de ele însele par obsedate de găsirea hranei și de culesul ei cu ciocul.

Brandy trage de oglinda retrovizoare până ce-mi vede reflexia și zice:

— Bubba-Joan, dulceață?

E evident că păsările din partea locului trebuie să-și construiască propriile cuiburi gata-de-asamblat folosind materiale pe care le au la-ndemână. Bețișoarele și frunzele sunt aruncate claie peste grămadă.

— Bubba-Joan, zice Brandy Alexander. De ce nu te deschizi spre noi cu o poveste?

Seth zice:

— Ţi-amintești de data aia în Missoula când prințesa s-a enervat așa tare c-a mâncat supozitoare Nebalino înfășurate în foiță aurie crezând că sunt ciocolățele Almond Roca? Apropo de perioadele tale de semiconștiență când ai fost declarată moartă la sosire.

În brazi cresc conuri de brad. Veverițele și mamiferele de ambe sexe, cât e ziua de lungă, încearcă să și-o tragă. Sau să nască în direct. Sau să-și mănânce puii.

Brandy zice:

— Seth, dulceață?

— Da, mamă.

Ceea ce pare a fi bulimie e felul în care vulturii pleșuvi își hrănesc puii.

Brandy zice:

— De ce simți nevoia să seduci orice vietate care-ți taie calea?

Alt panou publicitar:

Nubby's e Localul Barbecue Obligatoriu pentru Aripi de Pui Savuroase, Gustoase.

Alt panou publicitar:

Dairy Bite – Guma de Mestecat cu Aromă de Brânză Adevărată cu Nivel Redus de Grăsimi.

Seth chicotește. Seth roșește și-și răsucește părul pe deget. Zice:

— Mă faci să par un obsedat sexual.

Milă. Lângă el mă simt așa de masculină.

— O, iubițel, zice Brandy, nu-ți amintești nici jumătate din alea cu care ai fost. Zice: Păi, sper să reușesc să le uit eu.

Sânilor mei în oglinda retrovizoare, Seth le zice:

— Singurul motiv pentru care-i întrebăm pe oameni cum le-a fost weekendul e ca să le putem vorbi despre weekendul nostru.

Îmi spun: alte câteva zile de progesteron micronizat suplimentar, și lui Seth ar trebui să înceapă să-i îmbobocească propria pereche de bidoane cum scrie la carte. Printre efectele secundare la care trebuie să fiu atentă se numără greața, vărsăturile, icterul, migrenele, crampele abdominale și amețeala. Încerci să ții minte nivelurile exacte de toxicitate, dar de ce să-ți bați capul.

Trece un indicator care zice: Seattle 210 km.

— Hai să vedem măruntaiele alea strălucitoare și fremătătoare, Bubba-Joan, comandă Brandy Alexander, Dumnezeu și mamă a noastră, a tuturor. Spune-ne o poveste personală scârboasă.

Zice:

— Despică-ți corpul și arată-ne interiorul. Coase-te la loc, zice, și-mi înmânează pe bancheta din spate un rețetar și-un fard de pleoape Aubergine Dreams.

Capitolul 7

Sari mult înapoi la ultima Zi a Recunoștinței de dinaintea accidentului meu, când mă duc acasă să iau cina cu ai mei. Asta-i pe-atunci când încă mai aveam față și nu eram în război cu hrana solidă. Pe masa din sufragerie, acoperind totul, e-o față de masă pe care n-o țin minte, o bucată chiar frumoasă de damasc albastru cu margini brodate. Nu-i un lucru pe care mă aștept să-l cumpere mama, așa că întreb, i-a dăruit-o cineva?

Mama tocmai se trage spre masă și-și despătureste șervetul din damasc albastru cu toate aburind între noi: ea, eu și tata. Cartofii dulci sub stratul lor de ciuperci. Curcanul mare și maroniu. Pâinișoarele sunt înăuntrul unei învelitoare vătuite, cusută în așa fel încât să semene cu o găină. Ca să scoți o pâinișoară, îi ridici aripile. Mai e și tava de cristal cu murături dulci și țelină umplută cu unt de arahide.

— Ce să-mi dăruiască? zice mama.

Noua față de masă. E foarte frumoasă.

Tata suspină și înfige un cuțit în curcan.

— La-nceput nu trebuia să fie o față de masă, zice mama. Eu și tatăl tău am abandonat proiectul original.

Cuțitul pătrunde din nou și din nou, și tata începe să ne dezmembreze cina.

Mama zice:

— Ştii ce-i cuvertura memorială SIDA?

Sari la cât de mult îl urăsc acum pe fratele meu.

— Am cumpărat pânza asta pentru că am crezut că va fi o carpetă frumoasă pentru Shane, zice mama. Numai că am întâmpinat niște probleme cu ce să coasem pe ea.

Dă-mi amnezie.

Flash.

Dă-mi părinți noi.

Flash.

— Mama ta nu voia să calce pe nimeni pe bătături, zice tata. Rupe un copan prin răsucire și începe să dezoseze carnea într-o farfurie. Cu treburile gay trebuie să fii atent, dat fiind că orice înseamnă ceva într-un cod secret. Adică, n-am vrut să le lăsăm oamenilor o impresie greșită.

Mama se apleacă în față ca să-mi pună cartofi în farfurie și zice:

— Tatăl tău voia o margine neagră, dar negru pe fond albastru ar însemna că pe Shane îl excită sexul și pielea, înțelegi, sclavie și disciplină, sado-masochism. Zice: În realitate, carpetele astea au rolul de a-i ajuta pe cei rămași în urmă.

— Străinii ne vor vedea pe noi și vor vedea numele lui Shane, zice tata. Nu voiam să le zboare mintea la te miri ce.

Farfuriile își încep marșul lent în jurul mesei în direcția acelor de ceasornic. Umplutura. Măslinele. Sosul de afine.

— Voiam triunghiuri roz, dar toate carpetele au triunghiuri roz, zice mama. E simbolul nazist pentru homosexuali. Zice: Tatăl tău a propus triunghiuri negre, dar asta ar însemna că Shane era lesbiană. Seamănă cu părul pubian al femeilor. Triunghiul negru, de el vorbesc.

Tata zice:

— Apoi am vrut o margine verde, dar se pare că asta ar însemna că Shane se prostitua.

Mama zice:

— Aproape am ales o margine roșie, dar asta ar însemna *fisting.* Maro ar însemna fie *scat,* fie *rimming,* n-am reușit să ne dăm seama care.

— Galben, zice tata, înseamnă *pissing.*

— Un ton mai blând de albastru, zice mama, ar însemna doar sex oral normal.

— Alb normal, zice tata, ar însemna anal. Albul ar mai putea însemna și că Shane era excitat

de bărbații care poartă chiloți. Zice: Nu-mi amintesc care dintre astea două.

Mama îmi pasează găina vătuită în care pâinicile încă sunt calde.

Ar trebui să stăm pe scaune și să mâncăm cu Shane mort pe toată masa din fața noastră.

— În cele din urmă, am renunțat, zice mama, și din material am făcut o frumoasă față de masă.

Între cartofi și umplutură, tata se uită-n farfurie și zice:

— Ştii ceva despre *rimming*?

Știu că despre asta nu se vorbește la masă.

— Și despre *fisting*? întreabă mama.

Zic că da, știu. Nu pomenesc de Manus și de revistele lui porno profesionale.

Şedem acolo, toți în jurul unui lințoliu albastru, cu curcanul semănând mai mult ca niciodată cu un mare animal mort și copt, umplutura plină de organe pe care încă le poți recunoaște, inima și pipota și ficatul, sosul îngroșat de grăsime gătită și sânge. Aranjamentul floral din mijlocul mesei ar putea fi o coroană de mort.

— Îmi dai, te rog, untul? zice mama. Tatei îi zice: Ştii ce-i *fetching*-ul?

Asta-i prea mult. Shane e mort, dar e în centrul atenției mai mult ca niciodată. Părinții mei se întreabă de ce nu vin niciodată acasă, și ăsta-i motivul. Toată discuția asta oribilă și dezgustătoare despre sex la cina de Ziua Recunoștinței, asta nu pot să suport. E doar Shane încoace, Shane încolo. E trist, dar ce i s-a întâmplat lui Shane nu-i din vina mea. Ştiu că toți mă consideră vinovată de cele întâmplate. Adevărul e că Shane a distrus familia asta. Shane era rău și perfid, și e mort. Eu sunt bună și ascultătoare, și sunt ignorată.

Tăcere.

S-a întâmplat că eu aveam paisprezece ani. Cineva a pus din greșeală un tub întreg de spray fixativ în gunoi. Era datoria lui Shane să dea foc gunoiului. El avea cincisprezece ani. Arunca

gunoiul din bucătărie în butoiul de ardere, în vreme ce gunoiul din baie era în flăcări, și sprayul fixativ a explodat. A fost un accident.

Tăcere.

Ce-mi doream acum era ca părinții mei să discute despre mine. Le-aș fi spus despre cum eu și Evie jucam într-o nouă reclamă de televiziune. Cariera mea de manechin prindea aripi. Voiam să le spun despre noul meu iubit, Manus, dar nu. Fie că-i bun sau rău, viu sau mort, Shane tot are parte de toată atenția. Eu nu mă aleg decât cu furie.

— Ascultați, zic. Asta îmi iese pe nepregătite. Eu, zic, eu sunt ultimul copil care v-a mai rămas în viață, așa c-ar fi bine să începeți să-mi dați puțină atenție.

Tăcere.

— *Felching,* cobor vocea. Acum sunt calmă. *Felching* e atunci când un bărbat te fute-n cur fără căciulie. Se descarcă și-apoi își lipește gura de anusul tău și-și suge propria spermă caldă, plus tot lubrifiantul și fecalele care mai sunt pe-acolo. Asta înseamnă *felching.* Opțional, adaug, include și-un sărut, ca să-ți dea sperma și materiile fecale în gură.

Tăcere.

Dă-mi control. Dă-mi calm. Dă-mi reținere.

Flash.

Cartofii sunt exact așa cum îmi plac mie, dulci ca zahărul, dar crocanți pe deasupra. Umplutura e puțin uscată. Îi pasez mamei untul.

Tata își drege glasul.

— Cucuieț, zice el. Cred că *fletching* era cuvântul pe care-l căuta mama ta. Zice: înseamnă să tai curcanul în feliuțe foarte subțiri.

Tăcere.

Zic, o. Zic, scuze.

Mâncăm.

Capitolul 8

Nu vă așteptați să fiu eu cea care să le spună vreodată alor mei despre accident. Ştii, o întreagă smiorcăială interurbană despre glonț și camera de urgențe. Nu-i genul nostru de conversație. Le-am spus părinților, de-ndată ce le-am putut scrie o scrisoare, că plec la Cancún, Mexic, pentru o ședință foto la un catalog Espre.

Şase luni de distracție, nisip și eu încercând să sug feliile de lămâie verde din gâtul lung al sticlelor de bere mexicană. Bărbații adoră să le vadă pe femei făcând asta. Ce să-ți povestesc! Bărbații.

Îi plac mult hainele de la Espre, îmi răspunde mama în scris. Îmi scrie cum, dat fiind c-o să apar în catalogul Espre, poate reușesc să-i fac rost de-o reducere la comanda ei de Crăciun.

Scuze, mamă. Scuze, Doamne.

Îmi răspunde: Păi, fii frumoasă pentru noi. Iubire și pupici.

Cel mai adesea, e pur și simplu mult mai ușor să nu lași ca lumea să știe ce nu-i bine. Părinții mei, ei îmi spun Cucuieț. Am fost cucuiul din pântecele mamei vreme de nouă luni; mi-au spus Cucuieț încă de când m-am născut. Locuiesc la distanță de două ore cu mașina de mine, dar nu-i vizitez niciodată. Ce vreau să zic e că n-au nevoie să știe fiecare trebușoară despre mine.

Într-o scrisoare, mama scrie:

„Cel puțin despre fratele tău știm dacă e mort sau viu.”

Fratele meu mort, Regele Orașului Poponarilor. Cel mai bun în toate cele. Regele baschetului până la șaișpe ani, când analiza lui de streptococi a scos la iveală gonoreea, știu doar că-l uram.

„Nu-i vorba că nu te iubim”, scrie mama într-o scrisoare, „doar că n-o arătăm.”

Pe deasupra, isteria e posibilă doar în fața unui public. Ştii ce trebuie să faci ca să rămâi în viață. Oamenii or să te dea peste cap cu reacțiile lor la cât de oribil e tot ce s-a întâmplat. Mai întâi cei din sala de urgențe care te lasă să treci înaintea lor. Apoi călugărița franciscană țipând. Apoi polițiștii cu cearșaful lor de spital.

Sari la cum era viața când erai bebeluș și nu puteai mânca decât hrană pentru bebeluși. Te bălăbăneai spre măsuța pentru cafea. Ești în picioare și trebuie să continui să șontâcăi pe picioarele alea ca niște cârnați vienezi, altfel cazi la pământ. Apoi ajungi la măsuța pentru cafea și te lovești cu căpșorul tău moale de bebeluș de colțul ascuțit.

Ești jos și, măiculiță, o, măiculiță, ce doare. Totuși, nu e nimic tragic până nu dau fuga la tine mămica și tăticu’.

O, sărmană mititică vitează.

Numai atunci plângi.

Sari la mine și la Brandy și la Seth urcând în chestia aia din Seattle, Washington, numită Acul Spațial. E prima noastră oprire după granița canadiană, în afară de momentul când am oprit ca eu să fug să-i iau lui Seth o cafea – frișcă, zahăr și Climara – și o Coca-Cola – extra Estrace, fără gheață. E unșpe, și Acul Spațial se închide la miezul nopții, și Seth zice că sunt două genuri de oameni pe lume.

Prințesa Alexander voia să găsim mai întâi un hotel frumos, un loc cu îngrijitor de parcare și băi de marmură. Am putea avea timp pentru un pui de somn înainte ca ea să trebuiască să iasă și să vândă pilulele.

— Dacă ai fi la un concurs televizat, zice Seth despre cele două genuri de oameni născocite de el. Seth a ieșit deja de pe autostradă și conducem

printre depozite întunecate, întorcându-ne spre fiecare frântură din Acul Spațial. Ești câștigătorul concursului ăstuia, zice Seth, și ai de ales între o garnitură de mobilă de living din cinci piese de la Broyhill, preț propus de vânzare cu amănuntul de trei mii de dolari, și o excursie de zece zile în fascinanta lume veche a Europei.

Majoritatea oamenilor, zice Seth, ar lua garnitura de living.

— E vorba că oamenii vor ceva care să stea mărturie a efortului lor, zice Seth. Ca faraonii și piramidele lor. Dacă au de ales, foarte puțini oameni ar alege excursia, chiar dacă ar avea deja o frumoasă garnitură de living.

Nu e nici o mașină oprită pe străzile din centrul orașului Seattle, oamenii sunt toți acasă uitându-se la televizor, sau fiind însuși televizorul, dacă crezi în Dumnezeu.

— Trebuie să vă arăt unde s-a sfârșit viitorul, zice Seth. Vreau ca noi să fim cei care aleg excursia.

Potrivit lui Seth, viitorul s-a sfârșit în 1962, la Târgul Mondial din Seattle. Iată tot ce-ar fi trebuit să moștenim: omul pe Lună în acel deceniu – azbestul este prietenul nostru miraculos –, lumea erei spațiale pusă în mișcare de puterea nucleară și alimentată de combustibili fosili, unde ai fi putut merge să vizitezi blocul farfurie zburătoare al familiei Jetson, după care să iei monotrenul până în centru pentru o comică pălărie-flacon de medicamente de la Bon Marche.

Toate speranțele și știința și cercetarea și strălucirea lui rămase aici în ruină:

Acul Spațial.

Centrul Ştiințific cu domurile lui dantelate și globurile de lumină agățate.

Monotrenul avântându-se înainte acoperit de aluminiu lucios.

Uite cum ar fi trebuit să ne arate viețile.

Du-te acolo. Alege excursia, zice Seth. Îți va frânge sufletul, pentru că familia Jetson cu menajera lor robot, Roșie, și mașinile lor zburătoare și paturi tip prăjitoare de pâine care dimineața te scuipă afară, e ca și cum familia Jetson ar fi subînchiriat Acul Spațial familiei Flintstone.

— Ştiți, zice Seth, Fred și Wilma. Aparatul de măcinat resturi alimentare care-i de fapt un porc ce trăiește sub chiuvetă. Toată mobila lor făcută din oase și pietre și abajururi din piele de tigru. Wilma aspiră cu un pui de elefant și umflă pernele de piatră. Şi-a numit copilul „Pebbles”[1].

Iată aici viitorul nostru: mâncare pe bază de brânză și propulsoare cu aerosol, polistiren și Club Med pe Lună, friptură de vită servită într-un tub de pastă de dinți.

— Zbang, zice Seth, știți, mic dejun cu astronauții. Iar acum oamenii vin aici purtând sandale pe care și le-au făcut singuri din piele. Își numesc copiii Zilpa și Zebulon din Vechiul Testament. Lintea e la mare căutare.

Seth își trage nasul și-și șterge cu mâna lacrimile de la ochi. E din cauza tabletelor de Estrace. Probabil că-ncepe să aibă simptome premenstruale.

— Oamenii care vin acum la Acul Spațial, zice Seth, au toți linte pusă la înmuiat acasă și toți se plimbă printre ruinele viitorului așa cum făceau barbarii când au descoperit ruinele grecești și și-au spus că trebuie să le fi construit Dumnezeu.

Seth parchează sub unul dintre cele trei mari picioare de oțel ale Acului Spațial. Coborâm și înălțăm privirea spre picioarele care susțin Acul Spațial, restaurantul de jos, restaurantul de sus care se rotește, apoi puntea de observație din vârf. Apoi stelele.

Sari la tristul moment când ne cumpărăm biletele și ne suim în liftul ăla mare de sticlă care urcă lin

prin mijlocul Acului Spațial. Suntem în drum spre stele în cușca aia de discotecă, toată numai sticlă și alamă. Urcând, vreau să ascult muzică *Telestar* hipoalergică, neatinsă de mâna omului. Orice e generat de computer și cântat de-un sintetizator Moog. Vreau să mă rup în figuri la o petrecere dansantă într-un zbor al TWA către Lună, unde băieței și fetișcane cool dansează twist sălbatic la gravitație zero și mănâncă delicioase pilule snack.

Asta vreau.

I-o spun lui Brandy Alexander, și ea se duce ață la geamurile din sticlă și alamă și execută un dans scălâmbăiat, chiar dacă ne mișcăm în sus, iar forța gravitațională face asta să pară un dans de pe Lună, unde cântărești patru sute de kile.

Partea tristă e tipul în uniformă de poliester mixt care mânuiește ascensorul și căruia îi scapă întreaga idee a viitorului. Tot hazul mișcării, tot, tot n-are nici o noimă pentru el, și tipul se uită la noi de parcă am fi cățelușii ăia pe care-i vezi în spatele vitrinei pet-shopurilor din mallurile de periferie. De parcă am fi cățelușii ăia cu secreții galbene la ochi și la gaura curului, care știi că nu vor căca niciodată materii solide, dar tot sunt de vânzare pentru șase sute de dolari bucata. Cățelușii ăia-s așa de triști, că până și fetele dolofane cu permanentele alea scârboase de studente la colegiu stau ore-ntregi să ciocănească-n vitrină, zicând: „Te iubesc, micuțule. Mămica te iubește, mititelule”.

Viitorul e pur și simplu irosit pe unii oameni. Sari la puntea de observație din vârful Acului Spațial, de unde nu poți vedea picioarele de oțel, așa că e ca și când ai plana deasupra Seattleului într-o farfurie zburătoare cu o grămadă de suveniruri de vânzare. Totuși, cele mai multe nu sunt suveniruri ale viitorului. Sunt tricouri cu inscripții ecologiste și baticuri și chestii vopsite de mână din bumbac sută la sută natural, pe care nu le poți spăla împreună cu altceva pentru că se

decolorează mereu. Casete cu balene care cântă în timp ce fac sex. Alte lucruri pe care le urăsc.

Brandy pleacă în căutare de relicve și artefacte din viitor. Acrilic. Plexiglas. Aluminiu. Polistiren. Radiu.

Seth se duce la balustradă și se apleacă peste plasele antisuicid și scuipă. Scuipatul cade înapoi în secolul XXI. Vântul îmi suflă părul peste întuneric și Seattle, și mâinile strâng până se albesc balustrada de oțel acolo unde au mai strâns-o un milion de alte mâini, ștergând vopseaua.

În hainele sale, în locul platoșelor de mușchi duri care înainte mă scoteau din minți, acum grăsimea îi împinge cămașa peste curea. E din cauza Premarinului. Umbra sexy a bărbii sale de la ora cinci dispare din cauza pastilelor de Provera. Până și degetele i s-au umflat în jurul vechiului său inel de sportiv universitar.

Fotograful din mintea mea zice:

Dă-mi pace.

Flash.

Dă-mi libertate.

Flash.

Seth își urcă pe balustradă trupul care reține lichidele. Mocasinii lui cu ciucuri de kilt se bălăngăne deasupra plaselor. Cravata fâlfâie drept deasupra nimicului și-a întunericului.

— Nu mi-e frică, zice el. Întinde un picior și lasă să i se legene de degete unul dintre mocasinii cu ciucuri de kilt.

Îmi strâng vălurile în jurul gâtului, așa încât cei care nu mă cunosc să creadă, ca părinții mei, că sunt încă fericită.

Seth zice:

— Noaptea când m-ai prins încercând să te omor a fost ultima dată când mi-a mai fost frică în viața asta – și Seth se uită peste luminile orașului Seattle și zâmbește.

Aș zâmbi și eu, știi, dacă aș avea cât de cât buze.

În viitor, în vânt, în bezna de pe puntea de observație din vârful Acului Spațial, Brandy Alexander, acea regină absolută de firmă, Brandy vine la mine și Seth cu suveniruri ale viitorului. Sunt cărți poștale. Brandy Alexander ne dă fiecăruia câte un teanc de cărți poștale atât de șterse și cu urechi de măgar și întoarse pe toate fețele și ignorate încât au supraviețuit ani la rând în spatele unui stativ rotativ. Iată aici imagini ale viitorului cu ceruri curate, albite de soare, în spatele unui Ac Spațial din ziua deschiderii. Iată monotrenul plin de femeiuști zâmbărețe în costume de mohair roz Jackie O cu trei nasturi uriași îmbrăcați în pânză pe partea din față. Copii în tricouri dungate și frizuri blonde de astronauți aleargă printr-un Centru Ştiințific în care toate fântânile arteziene încă funcționează.

— Spuneți-i lumii ce vă sperie cel mai tare, zice Brandy. Ne dă fiecăruia câte un creion de pleoape Aubergine Dreams și zice: Salvați lumea cu sfaturi din viitor.

Seth scrie pe spatele unei cărți poștale și-i dă cartea poștală lui Brandy s-o citească.

La concursurile de televiziune, citește Brandy*, unii oameni aleg excursia în Franța, dar majoritatea aleg setul de mașină de spălat-mașină de uscat.*

Brandy aplică un mare sărut Plumbago pe pătrățelul pentru timbru și lasă vântul să ridice cartea poștală și s-o poarte către turnurile din centrul Seattleului.

Seth îi mai dă una, și Brandy citește:

Concursurile de televiziune sunt concepute pentru a ne face să ne simțim mai bine cu nefolositoarele informații aleatorii care sunt tot ce ne-a mai rămas din scoală.

Un sărut, și cartea poștală e-n drum spre lacul Washington.

De la Seth:

Când s-a transformat viitorul dintr-o promisiune într-o amenințare?

Un sărut, și-a pornit cu vântul spre Ballard.

Numai când vom devora planeta asta Dumnezeu ne va da alta. Vom rămâne în amintire mai mult pentru ceea ce-am distrus decât pentru ceea ce-am creat.

Autostrada 5 șerpuiește în depărtare. Din vârful Acului Spațial, benzile sudice sunt lumini roșii în plină viteză, iar benzile nordice sunt lumini albe în plină viteză. Iau o carte poștală și scriu:

Îl iubesc pe Seth Thomas atât de mult că trebuie să-l distrug. Compensez cu asupra de măsură venerând-o pe regina absolută. Seth nu mă va iubi niciodată. Nimeni nu mă va mai iubi vreodată.

Brandy așteaptă să ia cartea poștală și s-o citească tuturor. Brandy așteaptă să-mi citească cele mai crunte temeri lumii, dar nu-i dau cartea poștală. O sărut eu însămi cu buzele pe care nu le am și las vântul să mi-o ia din mână. Cartea poștală zboară sus, sus, sus către stele și-apoi cade spre și aterizează pe plasa antisuicid.

Cât îmi privesc viitorul blocat în plasa antisuicid, Brandy mai citește o carte poștală de la Seth.

Cu toții ne autodescompunem.

Mai scriu pe o carte poștală din viitor, și Brandy o citește.

Când nu știm pe cine să urăm, ne urăm pe noi înșine.

O pală de curent ascensionar îmi ridică cele mai groaznice temeri de pe plasa antisuicid și le poartă în depărtare.

Seth scrie și Brandy citește.

Trebuie să continui să te autoreciclezi.

Eu scriu și Brandy citește.

Nimic din mine nu e original. Sunt efortul combinat al tuturor celor pe care i-am cunoscut vreodată.

Eu scriu și Brandy citește.

Cel pe care-l iubești și cel care te iubește nu sunt niciodată una și aceeași persoană.

Sari la noi coborând iute într-un zbor TWA de întoarcere de pe Lună acasă, Brandy și Seth și eu rupându-ne în figuri într-un dans în cușca liftului de alamă și sticlă la gravitație zero. Brandy strânge pumnul mare împodobit de inele și androidului metis de serviciu care încearcă să ne oprească îi zice să stea calm dacă nu vrea să moară la reintrare.

Înapoi pe pământ în secolul XXI, Lincoln-ul nostru închiriat, cu interiorul lui albastru de sicriu, așteaptă să ne ducă la un hotel frumos. Pe parbriz e un bilet de amendă, dar când Brandy se duce val-vârtej să-l rupă, biletul e o carte poștală din viitor.

Poate cele mai groaznice temeri ale mele.

Pentru ca Brandy să-i citească lui Seth cu voce tare. *Îl iubesc pe Seth Thomas atât de mult că trebuie să-l distrug...*

Chiar dacă eu compensez cu asupra de măsură, nimeni nu mă va dori vreodată. Nu Seth. Nu ai mei. Nu poți săruta pe cineva care nu are buze. O, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă. Voi fi oricine vreți voi să fiu.

Brandy Alexander, mâna ei mare ridică ilustrata. Regina absolută o citește în gând, fără nici o vorbă, și vâră ilustrata în poșetă. Prințesă Prințesă, ea zice:

— În ritmul ăsta n-o să ajungem niciodată în viitor.

Capitolul 9

Sari înapoi la ziua în care Brandy aruncă în aer deasupra capului meu un pumn de nimic scăpărător și-n jurul meu biroul logopedei se acoperă cu aur.

Brandy zice:

— Ăsta-i voal de bumbac.

Mai aruncă un pumn de ceață, și lumea se înnegurează în spatele auriului și verdelui.

— Crep *georgette,* zice Brandy.

Aruncă un pumn de scântei, și lumea, Brandy șezând în fața mea cu coșul ei de nuiele desfăcut în poale. Amândouă singure, încuiate în biroul logopedei. Posterul cu o pisicuță de pe peretele de cărămidă. Toate astea capătă luminozitatea pală a unei raze de stea, fiecare colț ascuțit șters sau mânjit de verde și auriu, și lumina fluorescentă răzbătând în frânturi explodate.

— Văluri, zice Brandy în vreme ce fiecare culoare în parte se așază peste mine. Trebuie să arăți ca și când ai păstra niște secrete, zice. Dacă ai de gând să înfrunți lumea de afară, domnișoară Pacientă, trebuie să nu-i lași pe oameni să-ți vadă fața, zice.

— Poți merge oriunde în lume, continuă Brandy fără-ncetare.

Pur și simplu nu-i poți lăsa pe oameni să știe cine ești cu adevărat.

— Poți duce o viață absolut normală, zice.

Doar că nu poți lăsa pe nimeni să se apropie de tine, ca să nu afle adevărul.

— Într-un cuvânt, zice, văluri.

Prințesă cu inițiativă, Brandy Alexander nu mă-ntreabă niciodată care e numele meu adevărat. Numele cu care m-am născut. Atotputernicia Sa îmi dă imediat un nume nou, un nou trecut. Îmi

inventează un alt viitor fără nici o altă legătură decât cu ea, un cult numai al ei.

— Numele tău e Daisy St. Patience, îmi zice. Ești moștenitoarea pierdută a Casei de St. Patience, atelierul de *tres haute couture,* iar în sezonul ăsta facem pălării, zice. Pălării cu văluri.

O întreb:

— Jsfssjf ciacb sxi?

— Descinzi din sânge aristocrat francez pe fugă, zice Brandy.

— Gwdcn aixa gklgfnv?

— Ai crescut în Paris și-ai mers la o școală ținută de călugărițe, zice Brandy.

Muncitoare, stilistă chibzuită cum este, Brandy Alexander scoate deja niște tul din poșetă, tul roz și dantelă și mileu, și mi le așază pe cap.

Zice:

— Nu trebuie să te machiezi. Nu trebuie nici măcar să te speli. Un văl bun e echivalentul ochelarilor de soare reflectorizanți, numai că pentru tot capul.

Un văl bun e ca și când ai sta în casă, îmi zice Brandy. Claustrată. Singură-singurică. Aruncă șifon galben. Mă înfășoară în nailon roșu cu model. Așa cum e lumea noastră, umăr la umăr, oamenii care știu totul despre tine dintr-o privire, un văl bun e geamul fumuriu al limuzinei tale. Ediția inedită a feței tale. În spatele unui văl bun ai putea fi oricine. O vedetă de film. O sfântă. Un văl bun zice:

N-am fost prezentați așa cum se cuvine.

Ești premiul din spatele ușii numărul trei.

Ești domnița ori tigrul.

În lumea noastră în care nimeni nu mai poate ține un secret, un văl bun zice:

Mulțumesc că n-ai spus nimănui.

— Nu te îngrijora, zice Brandy. Or să umple ceilalți spațiile goale.

La fel cum fac cu Dumnezeu, zice.

Ce nu i-am zis niciodată lui Brandy e că am crescut la o fermă. Era o fermă de porci. Daisy St. Patience se întorcea acasă de la școală în fiecare după-amiază însorită și trebuia să le dea de mâncare porcilor, împreună cu fratele ei.

Dă-mi dor de casă.

Flash.

Dă-mi nostalgii chinuitoare din copilărie.

Flash.

Care-i cuvântul opus lui *glamour*?

Brandy n-a întrebat niciodată de ai mei, dacă sunt în viață sau au murit, și de ce nu erau acolo să scrâșnească din dinți.

— Tatăl și mama ta, Rainier și Honoraria St. Patience, au fost asasinați de teroriștii modei, zice.

Î.B., înainte de Brandy, tata își ducea porcii la târg în fiecare toamnă. Secretul lui e să conduci toată vara camioneta prin Idaho și celelalte state de sus, din colțul stâng al țării, să te oprești pe la toate brutăriile care vând lucruri expirate, plăcinte cu fructe și brioșe cu umplutură cremoasă, franzelușe de prăjitură buretoasă injectată cu frișcă artificială și gogoloaie de tort acoperite cu bezele și fulgi de cocos vopsiți în roz. Torturi de aniversare vechi rămase nevândute. Prăjituri râncede care urează Felicitări. O Zi a Mamei Fericită. Fii Prietenul meu de Sf. Valentin. Tata încă le mai aduce pe toate acasă, claie peste grămadă într-un morman dens, lipicios, sau încălzite de soare sub celofan. Asta-i partea cea mai grea, să deschizi miile alea de gustări vechi și să le arunci la porci.

Tatăl meu, despre care Brandy nu voia să audă nimic, secretul lui e să le dea porcilor plăcintele și prăjiturile și snack-urile astea în ultimele două săptămâni înainte să-i ducă la târg. Snack-urile nu-s deloc hrănitoare, și porcii le înfulecă până n-a mai rămas nici un snack expirat pe-o rază de opt sute de kilometri.

Dulciurile astea n-au nici un pic de fibră în ele, așa că, toamnă de toamnă, toți porcii de o sută

cincizeci de kilograme se duc la târg cu patruzeci și cinci de kilograme în plus în colon. Tata scoate o avere la licitație și, cine știe la cât timp după aia, toți porcii fac un căcățoi dulceag când văd în ce măcelărie au ajuns.

Zic:

— Kwvne wivnuw fw sojaoa.

— Nu, zice Brandy și ridică arătătorul lung de treizeci de centimetri, cu șase inele de cocteil îndesate doar pe degetul ăsta, și mă apasă sus-jos pe gură cu hotdogul ei împodobit cu bijuterii în clipa când încerc să spun ceva.

— Nici o vorbă, zice Brandy. Ești încă prea puternic legată de trecutul tău. N-are sens să spui nimic.

Din coșul ei de cusut, Brandy scoate o serpentină de alb și auriu, o magie, un strat de mătase de-un alb imaculat decorată în aur cu motivul unei litere grecești, pe care-o aruncă peste capul meu.

În spatele unui alt văl, lumea reală e și mai îndepărtată.

— Ghici cum fac modelul aurit, zice Brandy.

Pânza e atât de ușoară că respirația mea o suflă în față; mătasea mi se lasă peste gene fără să le îndoaie. Până și fața mea, locul unde duce fiecare nerv al corpului, nici chiar fața mea n-o simte.

E nevoie de-o echipă de plozi indieni, zice Brandy, copii vegetarieni de patru și cinci ani care șed cât e ziulica de lungă pe bănci de lemn, obligați să tragă cu pensetele cam un trilion de firișoare de mătase ca să lase doar desenul în aur.

— Nu vezi copii mai mari de zece ani făcând treaba asta, zice Brandy, pentru că până atunci majoritatea orbesc.

Numai vălul pe care Brandy îl scoate din coș trebuie să aibă trei metri pătrați. Prețioasa vedere a tuturor copilașilor ălora scumpi, pierdută.

Prețioasele zile ale copilăriei lor fragile irosite scoțând cu penseta firișoare de mătase.

Dă-mi milă.

Flash.

Dă-mi empatie.

Flash.

O, cât mi-aș dori să-mi pot face sărmana inimă să explodeze.

Zic:

— Vswf siws cm eiuvn sincs.

Nu, e-n ordine, zice Brandy. Nu vrea să recompenseze pe nimeni pentru că exploatează copii. L-a cumpărat de la solduri.

Închisă în spatele mătăsii mele ca-ntr-o cușcă, instalată înăuntrul norului meu de organza și *georgette,* ideea că nu-mi pot împărtăși problemele altor oameni mă face să mă doară-n cot de problemele lor.

— O, și nu te îngrijora, zice Brandy. Încă o să ai parte de atenție. Ai niște țâțe și un cur bestiale. Doar că nu poți să vorbești cu nimeni.

Oamenii pur și simplu nu suportă să nu știe ceva, îmi zice. Mai ales bărbații nu suportă să nu se cațere pe orice munte, să nu traseze hărți pentru tot. Să nu eticheteze totul. Să nu se pișe pe orice copac și-apoi să nu te mai sune niciodată.

— În spatele unui văl ești marele necunoscut, zice. Majoritatea bărbaților se vor bate să te cunoască. Unii vor nega că ești o persoană în carne și oase, iar alții te vor ignora, pur și simplu.

Zelotul. Ateul. Agnosticul.

Chiar dacă cineva poartă doar un petic pe ochi, vrei întotdeauna să te uiți. Să vezi dacă nu se preface. Bărbatul în cămașă Hathaway. Sau să vezi oroarea de dedesubt.

Fotograful din mintea mea zice:

Dă-mi o voce.

Flash.

Dă-mi o față.

Răspunsul lui Brandy era pălărioare cu văluri. Şi pălării mari cu văluri. Pălării turtite și pălării țuguiate tivite de jur împrejur cu nori de tul și tifon. Mătase de parașută sau crep greu sau plasă deasă punctată de pompoane cu șnururi.

— Cel mai plictisitor lucru din lume, zice Brandy, e nuditatea.

Al doilea cel mai plictisitor lucru, zice ea, e sinceritatea.

— Gândește-te la asta ca la o aţâţare. E lenjerie pentru cap, zice. O cămașă de noapte cucu-bau pe care o porți peste întreaga ta identitate.

Al treilea cel mai plictisitor lucru din lume e trecutul tău de toată jena. Așa că Brandy nu m-a întrebat niciodată nimic. Nesuferita șefă de turmă care știe să fie, continuăm să ne întâlnim în biroul logopedei și Brandy îmi spune tot ce trebuie să știu despre mine.

Capitolul 10

Sari la Brandy Alexander care mă culcușește într-un pat din Seattle. Asta e seara Acului Spațial, seara în care viitorul nu are loc. Brandy poartă metri după metri de tul negru înfășurat în jurul picioarelor, răsucit în sus și-n jurul mijlocului său ca de clepsidră. Un văl negru îi brăzdează sânii-torpile și saltă-n sus și trece peste părul ei roșcat. Toată învăpăierea asta care se apleacă peste patul meu ar putea fi modelul la scară redusă al cerului văratic original.

Mici diamante artificiale, nu cele de plastic scuipate de-o fabrică din Calcutta, ci alea austriece de cristal tăiate de elfi în Pădurea Neagră, pietricelele alea fals prețioase sub formă de stea sunt cusute peste tot pe tulul negru. Fața reginei absolute e luna de pe cerul nopții care se apleacă și mă sărută de noapte bună. Camera mea de hotel e întunecată, iar televizorul de la picioarele patului e aprins, așa încât stelele artificiale scânteiază în toate culorile pe care televizorul încearcă să ni le arate.

Seth are dreptate, televizorul mă face într-adevăr Dumnezeu. Pot trage cu ochiul la oricine și oră de oră viețile se schimbă. Aici, în lumea reală, nu e întotdeauna așa.

— Te voi iubi mereu, zice regina cerului de noapte, și știu ce carte poștală a găsit.

Cearșafurile de hotel lasă aceeași impresie la atingere ca cearșafurile de spital. Suntem la distanță de mii de kilometri de când ne-am întâlnit, și degetele mari ale lui Brandy încă mai netezesc păturile de sub locul unde cândva îmi era bărbia. Fața mea e ultimul lucru pe care băieții și fetele go-go vor să-l întâlnească atunci când intră pe o alee întunecată în căutare de hapuri puternice.

Brandy zice:

— Ne întoarcem imediat ce vindem toată marfa.

Silueta lui Seth se vede în cadrul ușii dinspre hol. Din patul meu pare frumosul profil al unui supererou pe fundalul frunzelor tropicale verzi și cenușii și roz fluorescente ale tapetului din hol. Haina lui, haina lungă de piele neagră pe care o poartă Seth, e strânsă bine până la mijloc, de unde se desface-n jos, așa încât din profil zici că-i o mantie.

Şi poate nu se preface atunci când sărută curul regal al lui Brandy Alexander. Poate că ei doi sunt îndrăgostiți când eu nu sunt prin preajmă. Asta n-ar fi prima dată când l-aș pierde.

Fața înconjurată de văl negru care se apleacă peste mine e o surpriză de culoare. Pielea e mult mai roz în jurul unei guri Plumbago, iar ochii sunt prea violeți. Până și culorile astea sunt prea țipătoare acum, prea saturate, prea intense. Cadaverice. Te duce cu gândul la niște personaje de desen animat. Păpușile au pielea așa de roz, ca niște bandaje de plastic. Culoarea pielii. Ochii prea violeți, pomeți prea definiți de fard Rusty Rose. Nu-ți lasă loc pentru imaginație.

Poate că asta vor bărbații. Eu vreau doar ca Brandy Alexander să plece.

Vreau cureaua lui Seth în jurul gâtului meu. Vreau degetele lui Seth în gura mea și mâinile lui depărtându-mi genunchii și-apoi degetele lui ude deschizându-mă încet-încet.

— Dacă vrei ceva de citit, zice Brandy, cartea aia a lui Miss Rona Barrett e-n camera mea. Pot să dau o fugă să ți-o aduc.

Vreau ca țepii din jurul gurii lui Seth să mă frece atât de tare încât să mă usture când mă piș.

Seth zice:

— Vii?

O mână plină de inele aruncă telecomanda televizorului pe pat.

— Vino, prințeso Prințesă, zice Seth. Noaptea nu stă să ne aștepte.

Şi-l vreau pe Seth mort. Mai rău ca mort, îl vreau gras și umflat cu apă și nesigur și emotiv. Dacă Seth nu mă vrea, eu vreau să nu-l vreau.

— Dacă apare poliția sau se-ntâmplă orice altceva, îmi zice luna, banii-s toți în cutia mea de machiaj.

Cel pe care-l iubesc a ieșit deja să încălzească mașina.

Cea care mă va iubi mereu zice:

— Somn ușor, și închide ușa în urma ei.

Sari la odată, cu mult timp în urmă, Manus, logodnicul meu care mi-a dat papucii, Manus Kelley, detectivul, el mi-a spus că părinții tăi sunt ca Dumnezeu pentru că vrei să știi că-i ai aproape și vrei să fie de acord cu modul tău de viață, și totuși nu-i suni decât când ești în criză și ai nevoie de ceva.

Sari înapoi la mine în patul din Seattle, singură cu telecomanda pe care apăs un buton și iau sonorul televizorului.

La televizor sunt trei sau patru oameni pe scaune, șezând pe-o scenă joasă în fața unui public de platou. Asta-i la televizor ca un fel de spot publicitar, dar când camera se apropie de fiecare persoană pentru un prim-plan, pe pieptul persoanei apare o dungă mică. Pe fiecare dungă de pe fiecare prim-plan este scris un prenume urmat de trei sau patru cuvinte în chip de patronim, genul de patronim cine-sunt-ei-cu-adevărat pe care și-l dau indienii, dar în loc de Heather Fuge cu Bizonul, Trisha Vânează la Lumina Lunii, numele astea sunt:

Cristy A Băut Sânge Uman
Roger A Trăit Cu Mama Moartă
Breandy Şi-a Mâncat Copilul
Schimb canalele.

Schimb canalele.

Schimb canalele și uite alți trei oameni:

Gwen Lucrează Ca Târfă

Neville A Fost Violată în închisoare

Brent S-a Culcat Cu Tatăl Lui

Cât e lumea de mare, oamenii își spun povestea dramatică și cum s-au străduit toată viața să depășească întâmplarea cu pricina. Acum viețile lor țin mai mult de trecut decât de viitor. Apăs un buton și-i redau vocea lui Gwen Lucrează Ca Târfă pentru o gustărică sonoră de limbaj de prostituată.

În vreme ce vorbește, Gwen dă formă poveștii cu mâinile. Se apleacă în față, ridicându-se de pe scaun. Ochii ei urmăresc ceva sus și la dreapta, afară din cadru. Eu știu că e vorba de monitor. Gwen se privește spunându-și povestea.

Gwen strânge degetele până ce numai arătătorul mai stă întins și răsucește încet mâna ca să-și arate ambele laturi ale unghiei în vreme ce vorbește.

— ...ca să se apere, majoritatea fetelor de pe stradă rup o bucățică de lamă și-o lipesc cu clei sub unghie. Fetele vopsesc lama-unghie așa încât să arate ca o unghie normală.

Aici, Gwen vede ceva pe monitor. Se încruntă și-și aruncă părul roșcat pe spate, dezvelind ceea ce par a fi niște cercei cu perle.

— Când ajung la închisoare, își spune Gwen în monitor, sau când nu mai sunt atrăgătoare, unele fete folosesc lama-unghie ca să-și taie venele de la încheietura mâinilor.

O fac din nou mută pe Gwen Lucrează Ca Târfă.

Schimb canalele.

Schimb canalele.

Schimb canalele.

La distanță de șaisprezece canale, o tinerică frumoasă într-o rochie cu paiete zâmbește și aruncă reziduuri organice într-o Fabrică de Snack Num Num.

Eu și Evie, noi am făcut spotul ăsta publicitar. E una dintre reclamele alea de televiziune despre care crezi că e-o emisiune adevărată, numai că-i doar o vânzare de treizeci de minute. Aparatul de filmat sare la altă fată într-o rochie cu paiete, aceasta înaintează anevoie printre membrii unui public compus din vagabonzi și turiști din Midwest. De pe-o tavă argintie, fata oferă o selecție de tartine unui cuplu în cămăși hawaiiene identice care-și sărbătorește nunta de aur, dar cuplul și toți ceilalți, cu puloverele lor grele și colierele aparatelor de fotografiat, toți fixează ceva sus și la dreapta, afară din cadru.

Ştiu că e vorba de monitor.

E straniu, dar oamenii se holbează la ei în monitor holbându-se la ei în monitor holbându-se la ei în monitor, iar și iar, cu totul blocați într-o buclă a realității care nu se sfârșește niciodată.

Fata cu tava, ochii ei disperați au lentile de contact prea verzi și buzele îi sunt de-un roșu bogat dincolo de conturul normal al buzelor. Părul blond e des și strâns în creștet, așa încât umerii fetei nu par așa osoși. Tartinele pe care le tot flutură pe sub toate nasurile bătrâne sunt niște biscuiți pe bază de sifon, cu moțuri din produse secundare de carne. Fluturându-și tava, fata înaintează anevoie mai mult în tribuna publicului, cu ochii ei prea verzi și părul osos. Asta-i prietena mea cea mai bună, Evie Cottrell.

Asta trebuie să fie Evie, pentru că iată-l pe Manus care-i vine în întâmpinare s-o salveze cu frumusețea sa. Manus, polițistul de la echipa operativă specială, el ia unul dintre biscuiții ăia cu moț și-l pune între dinții lui îmbrăcați în porțelan. Și mestecă. Și-și lasă pe spate fața chipeșă cu maxilar pătrățos și închide ochii, Manus își închide ochii de-un albastru electric și-și răsucește încet capul dintr-o parte în alta și înghite.

Părul negru și des, cum are Manus, îți amintește că părul oamenilor nu e decât o blană

rudimentară dată cu fixativ. Un cățelandru cu păr sexy, așa-i Manus.

Fața cu maxilar pătrățos coboară pentru a oferi obiectivului un prim-plan cu ochii deschiși al unei priviri de iubire și satisfacție complete și totale. Așa un deja-vu. Asta era exact privirea pe care Manus mi-o oferea când mă întreba dacă am avut orgasm.

Apoi Manus se întoarce ca să-i ofere exact aceeași privire lui Evie în vreme ce publicul din platou se uită deodată în altă direcție, privindu-se pe ei înșiși cum se privesc pe ei înșiși cum se privesc pe ei înșiși cum îl privesc pe Manus zâmbindu-i lui Evie cu o iubire și satisfacție totale și complete.

Evie întoarce spre Manus zâmbetul ei roșu până dincolo de linia naturală a buzelor, și eu sunt o mică siluetă scânteietoare în fundal. Aia-s eu, chiar peste umărul lui Manus, micuța de mine zâmbind încontinuu ca un calorifer electric și aruncând reziduuri organice în pâlnia de plexiglas de deasupra Fabricii de Snack Num Num.

Cum de-am putut fi așa toantă.

Hai să mergem cu barca.

Sigur.

Trebuia să-mi fi dat seama că treaba asta a fost mereu între Manus și Evie.

Chiar și aici, întinsă pe-un pat de hotel, la un an după ce s-a sfârșit toată povestea, strâng pumnii. Aș fi putut să mă uit doar la porcăria aia de spot publicitar și să-mi dau seama că Manus și Evie aveau o chinuitoare relație bolnăvicioasă despre care voiau să creadă că e iubire adevărată.

Bine, m-am uitat la el. Bine, cam de-o sută de ori m-am uitat la el, dar mă uitam doar la mine. Treaba aia cu bucla realității.

Obiectivul se întoarce la prima față, aia de pe scenă, și aia sunt eu. Şi sunt așa de frumoasă. La televizor, demonstrez cât de ușor e să cureți fabrica de snack, și sunt așa de frumoasă. Fac lamele să

sară din capacul de plexiglas și clătesc sub un jet de apă reziduurile organice mestecate. Şi, fir-ar mama ei să fie, sunt frumoasă.

Vocea acorporală de fond spune cum Fabrica de Snack Num Num ia produse secundare de carne, orice aveți – limbile sau inimile sau buzele sau organele voastre genitale –, le rontăie, le asezonează și le scuipă sub forma unei pici sau a unui romb sau a unei trefle pe orice biscuit alegeți, gata să o mâncați.

Aici, în pat, plâng.

Bubba-Joan Mandibulă împușcată.

La distanță de atâtea mii de kilometri, de atâtea persoane diferite care am fost, și e tot aceeași poveste. De ce te simți ca o cretină dacă râzi singură, dar numai așa ajungi de obicei să plângi? Cum reușești să treci prin atâtea mutații și să rămâi același virus mortal?

Capitolul 11

Sari înapoi la momentul când am ieșit prima oară din spital, fără carieră sau logodnic sau apartament, și-a trebuit să dorm în casa mare a lui Evie, casa ei adevărată unde nici măcar ei nu-i plăcea să locuiască, se simțea așa de singură, refugiată departe în naiba știe ce pădure tropicală unde nimeni nu-i acorda atenție.

Sari la mine pe patul lui Evie, stând pe spate în acea primă noapte, dar neputând să dorm.

Vântul ridică perdelele, perdelele de dantelă. Toate mobilele lui Evie sunt în genul ăla provincial franțuzesc, pline de fantasticării și vopsite în alb și auriu. Nu e nici urmă de lună, dar cerul e plin de stele, așa că totul – casa lui Evie, tufele de trandafiri, perdelele de la dormitor, dosul palmelor mele pe cuvertură – e fie negru, fie cenușiu.

Casa lui Evie era ceea ce o fată din Texas ar cumpăra dacă părinții ei i-ar da întruna în jur de zece milioane de dolari. E ca și când soții Cottrell ar ști că de Evie nu se va alege niciodată mare lucru. Așa că Evie locuiește aici. Nu la New York. Nu la Milano. Suburbiile, chiar în mijlocul unui nicăieri al prezentării de modă. E puțintel cam departe de podiumurile de la Paris. Să fie blocată în mijlocul unui nicăieri e scuza de care are Evie nevoie, adică să locuiască aici, pentru o fată osoasă care n-o să aibă niciodată mare succes undeva.

Ușile sunt încuiate în noaptea asta. Pisica e înăuntru. Când mă uit la ea, pisica se uită înapoi la mine, așa cum se uită câinii și unele mașini când oamenii zic că zâmbesc.

Chiar în după-amiaza aia, Evie m-a sunat implorându-mă să mă externez și să-i fac o vizită.

Casa lui Evie era mare – albă cu obloane verzi vânătorești, o casă colonială cu două etaje, cu

uriașe coloane în față. Iederă cheală și trandafiri cățărători – trandafiri galbeni – se urcaseră pe trei metri de la sol în jurul fiecărei coloane uriașe. Aici ți l-ai imagina pe Ashley Wilkes tăind iarba, sau pe Rhett Butler dând jos obloanele de furtună, dar Evie, ea îi are pe ăștia trei sclavi din Laos cu salariu minim care refuză să locuiască înăuntru.

Sari la ziua dinainte, Evie aducându-mă cu mașina de la spital. Evie este în realitate Evelyn Cottrell, Inc. Nu, de-adevăratelea. Acum e cotată la bursă. Falimentul preferat al tuturor. Când Evie avea douăzeci și unu de ani, soții Cottrell au emis o ofertă privată de acțiuni pentru cariera ei, și toate rudele Cottrell, cu proprietățile lor din Texas și bani proveniți din petrol, au investit din greu în eșecul ei ca manechin.

De cele mai multe ori era stânjenitor să merg la audiții cu Evie. Sigur, găseam de lucru, dar apoi directorul artistic sau stilistul începea să urle la Evie că nu, după părerea lui de expert, ea nu avea o măsură 40 perfectă. De cele mai multe ori, un asistent-stilist trebuia s-o scoată pe Evie cu forța pe ușă. Evie țipa peste umăr despre cum n-ar trebui să-i las să se poarte cu mine de parc-aș fi o bucată de carne. Ar trebui să plec de-a dreptul.

— Să-i fut, urlă Evie de pe-acum. Să-i fut pe toți.

Cât despre mine, eu nu eram nervoasă. Eram strânsă într-un incredibil corset de piele marca Poopie Cadole și pantaloni de piele marca Chrome Hearts. Viața era bună pe-atunci. Aveam trei ore de muncă, poate patru sau cinci.

În praful studioului foto, înainte să fie aruncată afară, Evie dădea cu asistentul-stilist de cadrul ușii, iar mititelul i se năruia pur și simplu la picioare. În momentul acela Evie striga:

— Puteți să sugeți toți căcat din curul meu de texană.

Apoi ieșea afară la Ferrariul ei și aștepta cele trei sau patru sau cinci ore ca să mă poată duce acasă.

Evie, acea Evie era prietena mea cea mai bună din toată lumea. În momente ca alea Evie era distractivă și excentrică, aproape ca și când ar fi avut o viață numai a ei.

Bine, n-am știut de Evie și Manus și de iubirea și satisfacția lor complete și totale. Omorâți-mă dacă vreți.

Sari la înainte de asta, Evie sunându-mă la spital și implorându-mă să mă externez și să vin să locuiesc acasă la ea, se simțea atât de singură, te rog.

Asigurarea mea de sănătate avea un plafon de două milioane de dolari, și toată vara facturile continuaseră să se adune. Nimeni de la serviciul social nu avea curaj să mă transfere în altă parte, numai Dumnezeu știe unde.

Implorându-mă la telefon, Evie zicea că are rezervări la avion. Pleca la Cancún pentru o ședință foto la un catalog, așa că n-aș vrea, n-aș putea, te rog, să stau la ea și să am grijă de casă?

Când a venit să mă ia, în carnețel am scris:

ăla-i topul meu? să știi că mi-l lărgești.

— O să trebuiască doar să dai de mâncare la pisică, zice Evie.

nu-mi place să stau singură așa departe de oraș, scriu, nu știu cum poți locui aici.

Evie zice:

— Dacă ții o pușcă sub pat nu-i ca și când ai locui singură.

Scriu:

cunosc fete care zic asta despre vibratoarele lor.

Şi Evie zice:

— Scârbos! Eu nu-s deloc așa cu pușca mea!

Așa că sari la Evie care zboară spre Cancún, Mexic, și când mă duc să mă uit sub patul ei,

acolo-i pușca de calibru 30 și luneta. În dulapurile ei e ce-a mai rămas din hainele mele, întinse și chinuite de moarte și agățate acolo pe umerașe de sârmă, moarte.

Apoi sari la mine în patul lui Evie în noaptea aia. E miezul nopții. Vântul ridică perdelele din dormitor, perdelele de dantelă, și pisica sare pe pervaz ca să vadă cine tocmai a oprit pe aleea cu pietriș. Cu stelele în spatele ei, pisica întoarce capul spre mine. La parter, auzi spărgându-se un geam.

Capitolul 12

Sari mult înapoi, la ultimul Crăciun dinaintea accidentului meu, când mă duc acasă să desfac cadouri cu ai mei. Ai mei pregătesc an de an același brad artificial, un verde zgâriat și emanând mirosul ăla încins de plastic care-ți dă o durere de cap ametitoare când becurile stau în priză prea mult timp. Bradul e tot o magie și o scânteie, plin cu globurile noastre roșii și aurii și fâșiile alea argintii de plastic încărcate de electricitate statică pe care oamenii le numesc țurțuri. În vârful bradului e-același îngeraș jigărit cu față de păpușă de gumă. Polița șemineului e acoperită cu același *păr de înger* din fibră de sticlă care-ți intră în piele și-ți dă o mâncărime cruntă dacă-l atingi. La combina stereo e același album de Crăciun al lui Perry Como. Asta era pe-atunci când încă mai aveam față, așa că nu era o mare problemă să cânt colinde.

Fratele meu, Shane, e tot mort, așa că încerc să nu mă aștept la prea multă atenție, doar la un Crăciun liniștit. În momentul acela, iubitul meu Manus începea să-și facă griji că-și va pierde slujba la poliție, iar mie-mi trebuiau două zile departe de lumina reflectoarelor. Am discutat cu toții, mama, tata și eu, și-am căzut de acord ca anul ăsta să nu cumpărăm cadouri mari unul pentru celălalt. Poate doar din alea mici, zic ai mei, doar cât să încapă în șosetele.

Perry Como cântă „It's Beginning to Look a Lot Like Christmas”[21].

Şosețelele din fetru roșu pe care mama le-a cusut pentru fiecare dintre noi, pentru Shane și pentru mine, atârnă de polița șemineului, fiecare cu numele noastre cusute de sus până jos, cu litere dichisite de fetru alb. Fiecare gâlmoasă de la cadourile îndesate înăuntru. E dimineața de

Crăciun și toți stăm în jurul bradului, tata pregătit cu briceagul pentru panglicile înnodate. Mama are o pungă maro de cumpărături și zice:

— Înainte ca lucrurile să scape de sub control, hârtia de împachetat se pune aici, nu alandala.

Mama și tata șed în balansoare. Eu șed pe podea în fața șemineului, cu șosetuțele lângă mine. Scena asta e-ntotdeauna la fel. Ei șezând la cafea, aplecați spre mine, așteptându-mi reacția. Eu șezând în stil indian pe podea. Toți încă-n halate de baie și pijamale.

Perry Como cântă „I'll Be Home for Christmas”[3].

Primul lucru pe care-l scot din șosetuța mea este un ursuleț koala de pluș, din ăla care-ți prinde creionul cu labele lui pe arcuri. Asta mă cred părinții mei. Mama îmi dă ciocolată caldă cu bezele în miniatură plutind pe deasupra. Eu zic:

— Mersi.

Sub micuțul koala e o cutie pe care nu reușesc s-o scot.

Ai mei încetează orice activitate, se apleacă peste ceștile lor cu cafea și se uită fix la mine.

Perry Como cântă „Oh, Come, All Ye Faithful”[4].

În cutiuță sunt prezervative.

Şezând chiar lângă bradul nostru de Crăciun scânteietor și magic, tata zice:

— Nu știm câți parteneri ai pe an, dar vrem să fii protejată.

Vâr prezervativele în buzunarul halatului de baie și cobor privirea spre bezelele în miniatură care se topesc. Zic:

— Mersi.

— Alea-s din latex, zice mama. Trebuie să folosești un lubrifiant doar pe bază de apă. Dacă la vârsta ta ai nevoie de lubrifiant. Nu vaselină sau untură sau orice fel de loțiune. Zice: Nu ți-am luat din alea făcute din intestine de oaie, pentru că alea

au pori mici care pot permite transmiterea virusului HIV.

În șosetuța mea mai e o cutiuță. Şi asta-i cu prezervative. Culoarea anunțată pe cutie e *Nud.* Asta pare redundant. Alături, eticheta spune *inodor și insipid.*

O, v-aș putea spune totul despre insipid.

— Un studiu, zice tata, un sondaj telefonic în rândul heterosexualilor din zonele urbane cu o rată mare a infectării cu HIV, a demonstrat că treizeci și cinci la sută dintre oameni nu se simt în largul lor să-și cumpere singuri prezervative.

Şi să le primească de Crăciun e mai bine? Zic:

— Am priceput.

— Aici nu-i vorba doar de SIDA, zice mama. Mai e și gonoreea. Mai e și sifilisul. Mai e și virusul papilomatos uman. Mai sunt și negii genitali. Zice: Ştii că trebuie să pui prezervativul imediat ce penisul a intrat în erecție, nu?

Zice:

— Am dat un sac de bani pe banane acum, în afara sezonului, în caz că ai nevoie să exersezi.

Asta-i o capcană. Dacă zic: O, da, cât e ziulica de lungă trag prezervative pe noi erecții uscate și mă aleg cu o predică despre preacurvie din partea tatei. Dar dacă le zic: Nu, o să ne petrecem toată ziua de Crăciun exersând cum să mă apăr de fructe.

Tata zice:

— Sunt o grămadă de lucruri pe lângă SIDA. Zice: Mai e și virusul herpes simplex II cu simptome printre care se numără băşicuțele dureroase care ți se sparg pe organele genitale.

Se uită la mama.

— Dureri corporale, zice ea.

— Da, te alegi cu dureri corporale, zice el, și febră. Te alegi cu secreții vaginale. Te doare când urinezi.

Se uită la mama.

Perry Como cântă „Santa Claus Is Coming to Town”[5].

Sub următoarea cutiuță cu prezervative e o altă cutiuță cu prezervative. Iisuse, trei cutiuțe ar trebui să-mi ajungă până la menopauză.

Sari la cât de mult îmi doresc acum ca fratele meu să fie în viață, ca să-l pot omorî că mi-a distrus Crăciunul. Perry Como cântă „Up on the Housetop”[6].

— Mai e și hepatita B, zice mama. Tatei îi zice: Care-s celelalte?

— Clamidia, zice tata. Şi limfogranulomul venerian.

— Da, zice mama, și cervicită purulentă și uretrită nongonococică.

Tata se uită la mama și zice:

— Dar asta e de obicei provocată de-o alergie la un prezervativ din latex sau un spermicid.

Mama bea niște cafea. Coboară privirea la mâinile care strâng cana, apoi ridică ochii spre mine care șed aici.

— Ce încearcă tatăl tău să spună, zice ea, e că ne dăm seama acum că am făcut unele greșeli cu fratele tău. Zice: încercăm doar să te ferim de probleme.

În șosetuță e o a patra cutiuță cu prezervative. Perry Como cântă „It Came upon a Midnight Clear”[7]. Cutiuța poartă eticheta... *sigure și rezistente chiar și la un raport anal prelungit...*

— Mai e și granulomul inghinal, îi zice tata mamei, și vaginoza bacteriană. Deschide o palmă și numără degetele, apoi le numără din nou, apoi zice: Mai e și *molluscum contagiosum.*

Unele prezervative sunt albe. Unele sunt de culori asortate. Unele sunt striate, să le simți ca pe niște cuțite zimțate pentru pâine, cred. Unele sunt extra-large. Unele strălucesc în întuneric. Toate astea sunt flatante într-un fel sinistru. Ai mei trebuie că mă cred extraordinar de populară.

Perry Como cântă „Oh Come, Oh Come, Emmanuel”[8].

— Nu vrem să te speriem, zice mama, dar ești tânără. Nu ne putem aștepta să rămâi pur și simplu noaptea în casă.

— Și dacă vreodată nu reușești să dormi, zice tata, ar putea fi oxiurii.

Mama zice:

— E vorba doar că nu vrem să ajungi ca fratele tău.

Fratele meu e mort, dar tot are o șosetică plină cu cadouri și poți pune pariu că nu-s prezervative. El e mort, dar poți pune pariu că acum râde de se prăpădește.

— La oxiuri, zice tata, noaptea femelele migrează în josul colonului spre zona perianală ca să-și depună ouăle. Zice: Dacă bănuiești așa ceva, e mai bine să-ți lipești de rect bandă adezivă transparentă, apoi să te uiți la bandă sub lupă. Viermii ar trebui să fie lungi cam de o jumătate de centimetru.

Mama zice:

— Bob, taci.

Tata se apleacă spre mine și zice:

— Zece la sută dintre bărbații din țara asta îți pot transmite viermișorii ăștia. Zice: Să ții minte asta.

Aproape tot ce am în șosetuță sunt prezervative, în cutiuțe, în bănuți înfășurați cu staniol auriu, în fâșii lungi de o sută cu găurele, așa încât să le poți desface cu mâna. Singurele alte cadouri sunt un fluier antiviol și un spray de buzunar cu gaz lacrimogen. Din câte se pare, sunt pregătită pentru ce e mai rău, dar mă tem să întreb dacă mai e și altceva. Ar putea fi un vibrator care să mă țină acasă să mă bucur singură noapte de noapte. Ar putea fi punți dentare în caz de *cunilingus*. Folie de împachetat. Mănuși de cauciuc.

Perry Como cântă „Nuttin’ for Christmas”[9].

Mă uit la șosetuța lui Shane încă doldora de cadouri, și întreb:

— Ați cumpărat ceva pentru Shane?

Dacă sunt prezervative, e puțin cam târziu.

Mama și tata se uită unul la altul. Mamei, tata îi zice:

— Spune-i tu.

— E ceea ce *tu* i-ai cumpărat fratelui tău, zice mama. Du-te și uită-te.

Sari la mine îngrozitor de confuză.

Dă-mi claritate. Dă-mi motive. Dă-mi răspunsuri.

Flash.

Întind mâna să desprind șosetuța lui Shane de pe polița șemineului și e plină de hârtie mototolită.

— Continuă să sapi, zice tata.

Împreună cu hârtia, e un plic sigilat.

— Deschide-l, zice mama.

În plic e o scrisoare imprimată cu „Mulțumesc” în partea dreaptă sus.

— E de fapt un cadou pentru amândoi copiii noștri, zice tata.

Nu-mi vine să cred ce citesc.

— În loc să-ți cumpărăm un cadou mare, zice mama, am făcut o donație în numele tău la Fondul Mondial de Cercetare a SIDA.

În șosetuță e o a doua scrisoare pe care o scot.

— Ăsta, zice tata, e cadoul lui Shane pentru tine.

O, asta-i prea mult.

Perry Como cântă „I Saw Mommy Kissing Santa Claus”[10].

Zic:

— Şiretul ăla de frati-miu mort e-așa atent. Zic: Nu trebuia. Sincer, chiar nu trebuia să se deranjeze atâta. Poate c-ar trebui să renunțe la negare și să accepte pur și simplu că e mort. Poate să se reincarneze. Zic: Nu poate fi sănătos să creadă că e încă viu.

Fierb pe dinăuntru. Ce-mi doream de fapt anul ăsta era o nouă poșetă Prada. N-a fost vina mea că nu'ș ce fixativ i-a explodat lui Shane în față. Bum, și-a intrat în casă clătinându-se pe picioare, cu fruntea deja înnegrindu-se și albăstrindu-se. Lungul drum spre spital cu un ochi umflat și închis și cu fața din jurul lui devenind din ce în ce mai mare, cu toate venele dinăuntru sparte și sângerându-i sub piele, Shane n-a spus un cuvânt.

N-a fost vina mea că oamenii de la serviciul social al spitalului au aruncat o privire la fața lui Shane și au tăbărât pe tata. Suspiciune de abuz asupra minorilor. Neglijență criminală. Intervenție familială. Nimic din toate astea n-a fost vina mea. Declarații la poliție. Un asistent social s-a dus prin cartier să discute cu vecinii noștri, cu prietenii de la școală, cu profesorii, până când toți cunoscuții m-au tratat de *sărmană mititică vitează.*

Şezând aici în dimineața de Crăciun, cu toate cadourile astea pentru care mi-ar trebui un penis să le folosesc, nimeni nu știe nici jumate din adevăr.

Chiar și după ce anchetatorul poliției și-a încheiat treaba și nu s-a dovedit nimic, chiar și atunci familia noastră era distrusă. *Şi toți încă mai cred că eu sunt cea care a aruncat sprayul fixativ.* Şi dat fiind că eu am început, a fost numai vina mea. Explozia. Poliția. Fuga lui Shane. Moartea lui.

Şi n-a fost vina mea.

— Sincer, zic, dacă Shane chiar vrea să-mi dea un cadou, s-ar întoarce dintre morți și mi-ar cumpăra noua garderobă cu care mi-e dator. Așa aș avea un Crăciun fericit. Pentru asta chiar aș putea spune „mulțumesc".

Tăcere.

Când scot al doilea plic, mama zice:

— Te „scoatem" oficial „în lume".

— În numele fratelui tău, zice tata, ți-am cumpărat înscrierea în PPLG.

— Pepe-leg? zic.

— Părinții și Prietenii Lesbienelor și Gay-lor, zice mama.

Perry Como cântă „There's No Place Like Home for the Holidays”[11].

Tăcere.

Mama se ridică de pe scaun și zice:

— Mă duc să aduc bananele alea.

Zice:

— Doar ca să fim siguri, eu și tatăl tău abia așteptăm să te vedem cum încerci câteva dintre cadourile pe care le-ai primit.

Capitolul 13

Sari cam la miezul nopții în casa lui Evie, unde îl surprind pe Seth Thomas încercând să mă omoare.

Așa cum mi-e fața acum, fără mandibulă, gâtul mi se sfârșește într-un fel de gaură din care-mi atârnă limba. În jurul găurii, toată pielea e un țesut cicatrizat: gâlme strălucitoare de-un roșu închis, de parcă aș fi nimerit plăcinta cu vișine la un concurs de mâncat plăcinte. Dacă-mi las limba să atârne, mi se vede cerul gurii, roz și neted ca un dos de crab, iar în jurul palatului îmi atârnă vertebrele albe în formă de potcoavă ale dinților de sus care mi-au mai rămas. Sunt momente când port vălul și sunt momente când nu-l port. Cu excepția acestui amănunt, sunt magnifică atunci când îl întâlnesc pe Seth Thomas intrând prin efracție în vila lui Evie în miez de noapte.

Ceea ce apare în fața ochilor lui Seth descinzând de pe marile scări circulare în holul lui Evie sunt eu, îmbrăcată în unul dintre compleurile *peignoir* ale lui Evie, roz-caisă, de satin și dantelă, cusut la comandă. Capotul lui Evie e-o chestie retro roz-caisă a la Zsa Zsa, care mă ascunde așa cum celofanul ascunde un curcan înghețat. La manșete și de-a lungul părții din față a capotului e-o negură roz-caisă din pene de struț asortate cu penele de pe saboții cu tocuri înalte pe care-i port.

Seth rămâne încremenit la baza marilor scări circulare ale lui Evie, ținând în mână cel mai bun cuțit de măcelărie al lui Evie, lung de patruzeci de centimetri. Peste capul lui Seth e trasă o pereche de colanți ai lui Evie. Peste fața lui Seth se vede bucata de bumbac igienic de la îmbinarea cracilor. Cracii colanților cad pe pieptul costumului său de camuflaj ca urechile unui cocker spaniel.

Iar eu sunt o viziune. Coborând treaptă după treaptă spre vârful cuțitului de măcelărie, cu lenta

mișcare pas-pauză-pas a unei showgirl dintr-un mare varieteu de la Vegas.

O, sunt de-a dreptul fabuloasă. O mobilă așa de sexy.

Seth stă acolo, uitându-se în sus, parcă desprins din timp, temându-se pentru prima oară în viață, pentru că eu țin în mână pușca lui Evie. Patul îmi e sprijinit de umăr și strâng țeava cu ambele mâini. Cătarea e ațintită drept spre mijlocul bucății de bumbac dintre cracii colanților lui Evie Cottrell.

Iată-ne pe mine și pe Seth singuri în holul lui Evie, cu cioburile căzute din gemulețul de lângă ușa principală și candelabrul austriac de cristal al lui Evie care scânteiază ca o bijuterie pentru locuințe. Singurul alt obiect e-o măsuță în acel stil provincial franțuzesc alb și auriu.

Pe măsuța franțuzească e-un telefon *très oh-là-là* cu receptorul mare cât un saxofon de aur, așezat într-o furcă de aur peste o cutie de fildeș. În mijlocul cercului de butoane e-o camee. Foarte șic, probabil că-și spune Evie.

Ţinând cuțitul îndreptat spre mine, Seth zice:

— N-o să te rănesc.

Eu execut mișcarea aia lentă de pas-pauză-pas pe scară-n jos.

Seth zice:

— Să-ncercăm să nu omorâm pe nimeni.

Şi e așa un déjà-vu.

E exact felul în care Manus Kelly m-ar fi întrebat dacă am avut orgasm. Nu cuvintele, ci vocea.

Seth zice printre cracii lui Evie:

— N-am făcut decât să mă culc cu Evie.

Așa un déjà-vu.

Hai să mergem cu barca. E exact aceeași voce.

Seth lasă cuțitul de măcelărie să-i cadă din mână și vârful lamei rămâne înfipt în parchetul din

holul lui Evie, chiar lângă bocancul lui de infanterist. Seth zice:

— Dacă Evie zice că eu te-am împușcat, minte.

Pe masă, lângă telefon, e-un carnețel și un creion pentru preluarea mesajelor.

Seth zice:

— Am știut din secunda în care am auzit de tine-n spital că Evie a fost la mijloc.

Echilibrând pușca pe-un braț, scriu în carnețel:

dă-ți jos colanții.

— Vreau să zic că nu mă poți omorî, zice Seth. Seth trage de betelia colanților. Eu sunt doar motivul pentru care Evie te-a împușcat.

Fac pas-pauză-pas ultimii zece metri spre Seth și agăț cu țeava puștii betelia colanților și-i trag de pe fața pătrățoasă a lui Seth. Seth Thomas, care avea să fie Alfa Romeo în Vancouver, Columbia Britanică. Alfa Romeo, care fusese Nash Rambler, care fusese Bergdorf Goodman, care fusese Neiman Marcus, care fusese Saks Fifth Avenue, care fusese Christian Dior.

Seth Thomas, care cu mult timp în urmă se numea Manus Kelley, logodnicul meu din spotul publicitar. Nu v-am putut spune asta până acum fiindcă vreau să știți ce-am simțit descoperind-o. În suflet. Logodnicul meu voia să mă omoare. Chiar și când era un cretin atât de mare, îl iubeam pe Manus. Încă-l iubesc pe Seth. Un cuțit, o senzație ca lama unui cuțit, și-am descoperit că-n pofida tuturor celor întâmplate, încă mai aveam un nesfârșit potențial neexploatat de suferință.

Noaptea asta a fost cea în care am pornit împreună la drum, iar Manus Kelley avea să devină într-o zi Seth Thomas. Între timp, în Santa Barbara și San Francisco și Los Angeles și Reno și Boise și Salt Lake City, Manus a fost alți oameni. Între noaptea aceea și cea de acum, noaptea asta, eu în patul din Seattle încă îndrăgostită de el, Seth

a fost Lance Corporal și Chase Manhattan. A fost Dow Corning și Herald Tribune și Morris Code.

Toate grație Proiectului Brandy Alexander de Reincarnare a Martorilor, cum îi spune ea.

Nume diferite, dar toți oamenii ăștia au început prin a fi Manus încercând Să Mă Omoare.

Bărbați diferiți, dar cu aceeași frumusețe de polițist din cadrul departamentului Moravuri. Aceiași ochi de-un albastru electric. Nu trage – hai să mergem cu barca – e-aceeași voce. Tunsori diferite, dar întotdeauna același păr negru și des de cățelandru sexy.

Seth Thomas este Manus. Manus m-a înșelat cu Evie, dar încă-l iubesc atât de tare c-o să-i strecor în mâncare o cantitate impresionantă de estrogen conjugat. Atât de tare că aș face orice să-l distrug.

Ați crede că acum ar trebui să fiu mai deșteaptă după – câte? – o mie șase sute de credite universitare. Ar trebui să fiu mai deșteaptă. Aș putea fi doctor de-acum.

Scuze, mamă. Scuze, Doamne.

Sari la mine care mă simt pur și simplu proastă, încercând să echilibrez la ureche unul dintre telefoanele ca niște saxofoane de aur ale lui Evie. Brandy Alexander, regina inoportună, nu apare în cartea de telefon. Tot ce știu e că locuiește într-un apartament din hotelul Congress cu trei colege de cameră:

Kitty Litter.

Sofonda Peters.

Și vivacea Vivienne VaVane.

Alias surorile Reea, trei travestiți care o venerează pe regina *deluxe,* dar care s-ar omorî unul pe altul pentru mai mult loc în dulap. Cam atât mi-a spus regina Brandy.

Cu Brandy ar trebui să vorbesc, dar îi sun pe ai mei. Mi-am încuiat logodnicul ucigaș în dulapul cu haine, și când mă duc să-l pun înăuntru văd și

altele dintre frumoasele mele haine, toate lăbărțate cu trei mărimi. În hainele alea am băgat toți banii, până la ultimul, pe care i-am câștigat vreodată. După toate astea, trebuie să sun pe cineva.

Din atât de multe motive, chiar nu mă pot întoarce în pat. Așa că sun și apelul meu trece peste munți și deșerturi până răspunde tata și, cu vocea mea cea mai bună de ventriloc, evitând consoanele pentru rostirea cărora ai nevoie de mandibulă, îi spun:

— Gflerb sorlfd quotk, erd sairk. Srd. Erd, korts derk sairk? Kirdo!

Încă o dată, telefonul nu-mi e deloc prieten.

Şi tata zice:

— Te rog să nu închizi. Stai s-o chem pe soția mea.

Departe de receptor, zice:

— Leslie, trezește-te, în sfârșit primim telefoane de amenințare.

Şi-n fundal se aude vocea mamei spunând:

— Nici să nu vorbești cu ei. Spune-le că ne-am iubit și prețuit fiul homosexual mort.

La ei e toiul nopții. Trebuie că sunt în pat.

— Lot. Ordilj, zic. Serta ish ka alt. Serta ish ka alt!

— Ţine, zice tata în vreme ce vocea i se îndepărtează. Leslie, zi-le tu vreo două.

Receptorul ca un saxofon de aur pare greu și artificial, o piesă de recuzită, de parcă apelul ăsta ar avea nevoie să fie mai dramatic. Din dulapul cu haine, Seth țipă:

— Te rog. Nu suna la poliție înainte să vorbești cu Evie.

Apoi din telefon:

— Alo?

Și e mama.

— Lumea e destul de mare să ne putem iubi toți unul pe altul, zice. E loc în sufletul lui Dumnezeu pentru toți copiii Lui. Gay, lesbiene,

bisexuali și transsexuali. Doar pentru că e prin dos nu înseamnă că nu e iubire.

Zice:

— Aud multă durere la voi. Vreau să vă ajut să înfruntați problemele astea.

Şi Seth țipă:

— Nu aveam de gând să te omor. Am venit s-o înfrunt pe Evie pentru ceea ce ți-a făcut. Încercam doar să mă protejez.

La telefon, la distanță de două ore cu mașina, se aude apa trasă la toaletă, apoi vocea tatei:

— Încă mai vorbești cu descreierații ăia?

Şi mama:

— E așa palpitant! Cred că unul dintre ei spune c-o să ne omoare.

Şi Seth țipă:

— Probabil că Evie a tras în tine.

Apoi în telefon e vocea tatei, urlând atât de tare că trebuie să îndepărtez receptorul de ureche, zice:

— Voi, voi ar trebui să fiți morți.

Zice:

— Voi mi-ați omorât fiul, perverșii dracului.

Şi Seth țipă:

— Cu Evie a fost vorba doar de sex.

Aș putea la fel de bine să nici nu fiu în cameră sau să-i dau telefonul lui Seth.

Seth zice:

— Te rog să nu crezi nici un minut că aș putea să te înjunghii în somn.

Şi-n telefon, tata strigă:

— Încearcă numa', domnule. Am o pușcă aici și-o s-o țin încărcată și aproape de mine zi și noapte. Zice: Ne-am săturat să vă lăsăm să ne torturați. Zice: Suntem mândri că suntem părinții unui fiu gay mort.

Şi Seth țipă:

— Te rog, pune telefonul jos.

Şi eu fac:

— Aht! Oahk!

Dar tata închide.

Inventarul meu de oameni care mă pot salva s-a redus doar la mine. Nu prietena mea cea mai bună. Sau fostul meu iubit. Nu doctorii sau călugărițele. Poate poliția, dar nu încă. N-a venit vremea să strângem toată mizeria asta într-un ordonat pachet legal și să-mi văd mai departe de mai-puțin-decât-viața mea. Hidoasă și pentru totdeauna invizibilă și ocupată să strâng rămășițele.

Lucrurile sunt încă o harababură și lăsate-n aer, dar nu sunt pregătită să le orânduiesc. Zona mea de confort creștea cu fiecare minut. Standardul meu de dramatism creștea. Era momentul să continui să întind coarda. Simțeam că pot face orice, și eram de-abia la început.

Pușca era încărcată și aveam primul meu ostatic.

Capitolul 14

Sari mult înapoi, la ultima dată când m-am dus acasă să-mi văd părinții. Era ultima mea zi de naștere înaintea accidentului. Cu Shane *încă* mort, nu m-așteptam la cadouri. Nu mă aștept la tort. Această ultimă dată, mă duc acasă doar ca să-i văd pe-ai mei. Asta-i pe când încă am gură, așa că nu mă îngrozește așa tare ideea să suflu-n lumânări.

Casa, sofaua maronie din living și balansoarele, totul e neschimbat, cu excepția faptului că tata a pus X-uri mari din bandă izolatoare pe interiorul tuturor geamurilor. Mașina mamei nu e pe aleea din fața casei, unde o parchează de obicei. Mașina e încuiată în garaj. E-un zăvor mare pe ușa din față care mi se pare că nu fusese înainte. Pe poarta principală e-un anunț mare cu „Câine rău” și altul mai mic care informează despre prezența unui sistem de alarmă.

Când ajung acasă, mama îmi face semn să intru repede și zice:

— Nu te apropia de geamuri, Cucuieț. Crimele pe motiv de intoleranță au crescut cu șaizeci și șapte la sută anul ăsta față de anul trecut.

Zice:

— După ce se face întuneric, încearcă să nu lași să ți se vadă de afară umbra peste draperii.

Pregătește cina la lumina lanternei. Când deschid cuptorul sau frigiderul, intră repede în panică, împingându-mă cu tot corpul într-o parte și închizând orice aș fi deschis.

— E din cauza luminii puternice dinăuntru, zice. Actele de violență antigay au crescut cu sută la sută în ultimii cinci ani.

Tata ajunge acasă și-și parchează mașina la jumătate de cvartal distanță. Cheile lui zornăie în noul zăvor din exterior în vreme ce mama împietrește în ușa bucătăriei, ținându-mă în spatele

ei. Cheile se opresc și tata ciocăne, trei pocnete rapide, apoi două rare.

— Ăsta-i ciocănitul lui, zice mama, da' uită-te totuși pe vizor.

Tata intră, aruncând o privire peste umăr la strada întunecată, scrutând-o. Trece o mașină, iar el zice:

— Romeo Tango Foxtrot șase șapte patru. Repede, notează-l.

Mama scrie asta pe carnețelul de lângă telefon.

— Marca? zice. Modelul?

— Mercury, albastru, zice tata. Metalizat.

Mama zice:

— E înregistrat.

Zic că poate au o reacție exagerată.

Și tata zice:

— Nu minimaliza persecuția la care suntem supuși.

Sari la ce mare greșeală a fost asta, să vin acasă. Sari la cum Shane ar trebui să vadă cât de ciudat se comportă ai noștri. Tata stinge veioza pe care am aprins-o eu în living. Draperiile de la geamul panoramic sunt închise și prinse cu ace la mijloc. Ei cunosc toate mobilele pe întuneric, dar eu, eu mă împiedic de fiecare scaun și de fiecare măsuță. Dobor la pământ o bomboniera, zbang, și mama țipă și se aruncă pe linoleumul din bucătărie.

Tata vine din spatele sofalei unde stă ghemuit și zice:

— Trebuie să ai puțină răbdare cu mama ta. Ne așteptăm dintr-o clipă în alta să fim victimele unei crime pe motiv de intoleranță.

Din bucătărie, mama țipă:

— A fost o piatră? A luat foc ceva?

Şi tata țipă:

— Nu apăsa pe butonul antipanică, Leslie. Încă o alarmă falsă și-o să trebuiască să începem să le plătim.

Acum știu de ce se pune un fel de far pe anumite aspiratoare. Mai întâi, strâng cioburile într-o beznă ca-n codru. Apoi îi cer lui tata bandaje. Stau nemișcată, ținând mâna tăiată ridicată deasupra capului, și aștept. Tata iese din întuneric cu spirt și bandaje.

— Ăsta-i un război în care luptăm noi, zice, toți membrii din pepe-leg.

PPLG. Părinții și Prietenii Lesbienelor și Gay-lor. Ştiu. Ştiu. Ştiu. Mersi, Shane.

Zic:

— Nici n-ar trebui să fiți în PPLG. Fiul vostru gay e mort, deci nu mai contează.

Asta sună cam jignitor, dar sângerez. Zic:

— Scuze.

Bandajele sunt strânse și spirtul înțeapă pe întuneric, și tata zice:

— Soții Wilson au pus o pancartă PPLG în curtea casei. După două nopți, cineva le-a intrat cu mașina drept pe peluză, a distrus totul.

Ai mei n-au nici o pancartă PPLG.

— Noi am dat-o jos pe a noastră, zice tata. Mama ta are un abțibild PPLG pe bara de protecție a mașinii, așa că ținem mașina în garaj. Faptul că suntem mândri de fratele tău ne-a adus drept în primele linii.

Din întuneric, mama zice:

— Nu uita de familia Bradford. Au primit un sac cu fecale de câine în flăcări pe veranda din față. Ar fi putut să le ardă toată casa, cu ei dormind în pat, totul numai pentru că au agățat în curtea din spate o morișcă de vânt de la PPLG.

Mama zice:

— Nici măcar în curtea din față, ci-n aia *din spate.*

— Ura, zice tata, ne înconjoară, Cucuieț. Ştii asta?

Mama zice:

— Haideți, soldați. E timpul să halim.

Cina e-o chestie pregătită dintr-o carte de bucate a PPLG-ului. E bună, dar numai Dumnezeu știe cum arată. De două ori îmi răstorn paharul pe întuneric. Îmi presar sare în poală. Ori de câte ori scot o vorbă, ai mei mă șâșâie. Mama zice:

— Ai auzit ceva? A venit de afară?

În șoaptă, întreb dacă-și amintesc ce zi e mâine. Doar ca să văd dacă-și aduc aminte, cu toată tensiunea asta. Nu că m-aș aștepta la un tort cu lumânări și-un cadou.

— Mâine, zice tata. Sigur că știm. De-asta și suntem așa încordați.

— Voiam să discutăm cu tine despre ziua de mâine, zice mama. Ştim cât ești încă de supărată pentru fratele tău și credem că ți-ar face bine dacă ai mărșălui și tu cu grupul nostru la paradă.

Sari la altă dezgustătoare deziluzie care se prefigurează la orizont.

Sari la mine înghițită în marea lor compensație, marea lor penitență pentru toți anii aceia de demult, tata țipând:

— Nu știm ce soi de boli scârboase ne aduci în casă, domnule, dar îți poți găsi alt loc unde să dormi la noapte.

Ei numesc asta iubire severă.

Asta-i aceeași masă la care mama i-a zis lui Shane:

— Azi au sunat de la cabinetul doctorului Peterson.

Mie mi-a zis:

— Tu te poți duce în camera ta să citești, domnișoară.

M-aș fi putut duce și pe Lună și tot aș fi auzit țipetele alea.

Shane și ai mei erau în sufragerie, eu, eu eram în spatele ușii de la camera mea. Hainele mele, majoritatea hainelor mele de școală erau afară, pe sârma de uscat rufe. Înăuntru, tata zise:

— Ce ai tu nu e-un streptococ, domnule, și ne-ar plăcea să știm pe unde-i umblat și cu ce te-ai ocupat.

— Drogurile, zise mama, asta am fi putut înțelege.

Shane n-a scos nici o vorbă. Cu fața încă lucioasă și brăzdată de lacrimi.

— Graviditatea juvenilă, zise mama, asta am fi putut-o înțelege.

Nici un cuvânt.

— Doctorul Peterson, zise ea. A zis că nu există decât un singur fel în care să iei boala așa cum o ai tu, dar i-am zis, nu, nu copilul nostru, nu tu, Shane.

Tata zise:

— L-am sunat pe antrenorul Ludlow și-a zis că ai renunțat la baschet acum două luni.

— Mâine o să trebuiască să mergi la Departamentul Districtual de Sănătate, zise mama.

— În noaptea asta, zise tata. Nu vrem să te vedem pe-aici.

Tatăl nostru.

Aceleași persoane care sunt atât de bune și de blânde și de grijulii și de implicate, aceleași persoane care-și găsesc identitatea și împlinirea în lupta în primele rânduri pentru egalitate și demnitate personală și drepturi egale pentru fiul lor mort, acestea sunt aceleași persoane pe care le aud țipând prin ușa camerei mele.

— Nu știm ce soi de boli scârboase ne aduci în casă, domnule, dar îți poți găsi alt loc unde să dormi la noapte.

Mi-amintesc că voiam să ies și să-mi iau hainele, să le calc, să le împăturesc și să le pun la locul lor.

Dă-mi orice senzație de control.

Flash.

Mi-amintesc cum ușa din față s-a deschis și s-a închis pur și simplu, nu s-a trântit. Cu lumina aprinsă în camera mea, tot ce reușeam să văd era

reflexia mea în geamul dormitorului. Când am stins lumina, iată-l pe Shane, stând chiar în fața geamului, uitându-se la mine, cu fața toată distorsionată și hăcuită ca în filmele cu monștri, întunecată și întărită de explozia sprayului fixativ.

Dă-mi teroare.

Flash.

Din câte știam, nu fumase niciodată, dar aprinse un chibrit și-l duse la țigara pe care o avea între buze. Ciocăni la geam.

Zise:

— Hei, lasă-mă înăuntru.

Dă-mi negare.

Zise:

— Hei, e frig.

Dă-mi ignoranță.

Am aprins lumina din cameră ca să mă văd doar pe mine în geam. Apoi am tras draperiile. Nu l-am mai văzut niciodată pe Shane.

În noaptea asta, cu luminile stinse, cu draperiile trase și ușa de la intrare încuiată, cu Shane dispărut, cu excepția fantomei lui, întreb:

— Ce paradă?

Mama zice:

— E Parada Gay Pride.

Tata zice:

— Mărșăluim cu PPLG.

Şi le-ar plăcea să mărșăluiesc cu ei. Le-ar plăcea să stau aici în întuneric prefăcându-mă că ne ascundem de fapt de lumea exterioară. De mai știu eu ce necunoscut plin de ură care o să vină să ne facă felul noaptea. De cine știe ce boală fatală marțiană cu transmitere sexuală. Le-ar plăcea să creadă că sunt îngroziți de un bigot homofob. Că nimic din toate astea nu-i din vina lor. Le-ar plăcea ca eu să cred că trebuie să răscumpăr ceva.

Nu eu am aruncat tubul ăla de fixativ. Tot ce-am făcut a fost să sting becurile din cameră. Apoi s-au auzit pompierii venind din depărtare. A fost lumina portocalie pâlpâind dincolo de draperiile

mele, și când am coborât din pat să arunc o privire, hainele mele de școală erau în flăcări. Atârnând uscate pe frânghia de rufe și umflate de aer. Rochii și pulovere și pantaloni și bluze, toate arzând și descompunându-se în bătaia brizei. În câteva secunde, tot ce iubeam a dispărut.

Flash.

Sari înainte cu câțiva ani mai târziu, la mine matură și mutându-mă. Dă-mi un nou început.

Sari la o noapte anume, cineva sunând de la un telefon public ca să-i întrebe pe ai mei dacă ei erau părinții lui Shane McFarland? Părinții mei spunând *poate.* Apelantul nu vrea să spună unde, dar zice că Shane e mort.

O voce din spatele apelantului zicând, *spune-le tot.*

O altă voce din spatele apelantului zicând, spune-le că domnișoara Shane îi ura de moarte și ultimele ei cuvinte au fost: *asta nu s-a sfârşit încă, nici pe departe.* Apoi cineva râzând.

Sari la noi singuri aici, în întuneric, în fața unei mese frugale.

Tata zice:

— Deci, scumpo, o să mărșăluiești cu mama ta și cu mine?

Mama zice:

— Ar însemna așa de mult pentru drepturile homosexualilor.

Dă-mi curaj.

Flash.

Dă-mi tolerantă.

Flash.

Dă-mi înțelepciune.

Flash.

Sari la adevăr. Şi eu zic:

— Nu.

Capitolul 15

Sari în jurul orei unu dimineața, în casa mare și tăcută a lui Evie, când Manus se oprește din strigat și eu reușesc în sfârșit să gândesc.

Evie e în Cancún, așteptând probabil s-o sune poliția și să-i spună: persoana care vă îngrijea casa, un monstru fără mandibulă, ei bine, v-a împușcat mortal iubitul secret când acesta a intrat prin efracție înarmat cu un cutit de măcelărie, asta-i teoria noastră cea mai plauzibilă.

Să știți că Evie e extrem de trează în clipa asta. Într-o cameră de hotel mexican, Evie încearcă să-și dea seama dacă există o diferență de trei sau patru ore între casa ei mare în care eu sunt înjunghiată mortal, moartă, și Cancún, unde Evie se presupune că s-a dus să facă niște poze pentru un catalog. Nu că Evie ar face parte din categoria inteligențelor strălucite. Nimeni nu face poze pentru un catalog în Cancún în sezonul de vârf, mai ales nu cu țărănoaice osoase ca Evie Cottrell.

Dar cu mine moartă, asta deschide o lume întreagă de posibilități.

Sunt un nimeni invizibil care șade pe-o sofa de damasc alb pusă în fața unei alte sofale albe peste o măsuță de cafea care seamănă cu un bloc mare de malachit de la primele lecții de introducere în geologie.

Evie s-a culcat cu logodnicul meu, așa că acum pot să-i fac orice.

În filme, unde cineva devine invizibil pe nepusă masă – știi, o reacție nucleară ciudată sau formula unui cercetător nebun – și-ți spui, ce-aș face eu dacă aș fi invizibilă...? Cum ar fi să intru în vestiarul băieților de la Gold's Gym sau, și mai bine, în vestiarul de la Oakland Raiders. Lucruri de felul ăsta. Să vezi una-alta. Să te duci la Tiffany's și să furi diademe de diamante și mai stiu eu ce.

Fiind așa de prost, în noaptea asta Manus m-ar fi putut înjunghia, crezând că sunt Evie, crezând că Evie m-a împușcat, în vreme ce eu dormeam pe întuneric în patul ei.

Tata ar veni la înmormântarea mea și-ar vorbi cu toată lumea despre cum întotdeauna am avut de gând să mă întorc la colegiu și să-mi iau diploma de antrenor de fitness și-apoi fără-ndoială că aveam să urmez Medicina. Tată, tată, tată, tată, tati, n-am reușit să trec nici de porcul fetal de la primul curs de biologie. Acum eu sunt cadavrul.

Scuze, mamă. Scuze, Doamne.

Evie ar fi alături de mama, lângă sicriul deschis. Evie s-ar bălăbăni pe picioare sprijinindu-se de Manus. Ştii, Evie ar fi găsit ceva absolut grotesc cu care să-l pună pe antreprenorul de pompe funebre să mă îmbrace. Așa că Evie își aruncă un braț pe după umerii mamei mele, iar Manus nu se poate dezlipi destul de repede de sicriul deschis, iar eu zac acolo în sicriul ăla de diftină albastră ca interiorul unui Lincoln Town Car. Desigur, mulțumesc, Evie, am pe mine chimonoul ăsta chinezesc de seară de mătase galbenă de concubină, crăpat pe-o parte până la brâu și ciorapi negri de plasă și dragoni chinezești roșii brodați în zona pelviană și pe sâni.

Şi cu pantofi roșii cu tocuri cui. Dar mandibulă nu.

Desigur, Evie îi zice mamei mele:

— I-a plăcut întotdeauna mult de tot rochia asta. Chimonoul ăsta a fost preferatul ei.

Evie cea sensibilă ar zice:

— Cu asta s-ar zice că are zero pe doi.

Aș putea s-o omor pe Evie.

Aș plăti niște șerpi s-o muște.

Evie ar purta un compleu negru de cocteil cu fustă de satin cu tiv asimetric și un corset fără bretele de Rei Kawakubo. Umerii și mânecile ar fi de sifon simplu, negru. Evie, știi, în poșeta neagră fără baretă are bijuterii, smaralde uriașe pentru

ochii ei prea verzi și-un schimb de accesorii, așa încât mai târziu să poată purta tot costumul ăsta la dans.

O urăsc pe Evie.

Cât despre mine, eu putrezesc în rochia asta de concubină, târfă travestită în Suzie Wong Rokyo Rose, fără nici o picătură de sânge, o rochie care era prea mare să încapă în coșciug, așa că a trebuit să prindă la spate cu ace tot ce era în plus.

Moartă, arată ca un căcat.

Arăt ca un căcat mort.

Aș înjunghia-o pe Evie chiar acum, la telefon.

Nu, chiar așa e, i-aș zice doamnei Cottrell în vreme ce am așeza urna lui Evie într-o criptă de familie undeva în Fereastră-Dumnezeu, Texas. Chiar așa e, Evie a vrut să fie incinerată.

Eu, la funeraliile lui Evie, eu aș purta o fustă mini din piele neagră de la Gianni Versace, strâmtă ca un garou, cu metri după metri de mănuși din mătase neagră strânse pe brațe. Aș sta lângă Manus, în spatele uriașului Caddy mortuar, și-aș avea pe cap o pălărie neagră de la Christian Lacroix, mare cât o roată de car, cu un văl negru pe care mai târziu l-aș putea da jos ca să merg la o licitație elegantă sau la o vânzare de bunuri imobiliare sau la ceva de felul ăsta, și-apoi la prânz.

Evie, Evie ar fi pulbere. Bine, cenușă.

Singură în livingul ei, iau o tabacheră de cristal de pe masa care seamănă cu un bloc de malachit și azvârl comoara asta mică spre cărămizile șemineului. Se aude un zbang puternic, țigări și chibrituri zboară care pe unde.

Ca o burgheză defunctă ce sunt, îmi doresc imediat să nu fi făcut asta, și îngenunchez și încep să strâng mizeria. Cioburile și țigările. Numai Evie... o tabacheră. E o chestie așa *târziu*-generațională.

Şi chibrituri.

O bucățică mă ciupește de deget, și m-am tăiat într-un ciob așa de mic și de transparent că e invizibil.

O, toate astea sunt orbitoare.

Numai când sângele țâșnește și colorează ciobul în roșu, numai atunci văd ce m-a tăiat. E sângele meu pe ciobul de sticlă pe care-l scot. Sângele meu pe o cutie de chibrituri.

Nu, doamnă Cottrell. Nu, chiar așa e, Evie voia să fie incinerată.

Mă ridic din mijlocul mizeriei ăleia, și alerg fără țintă, umplând de sânge fiecare întrerupător și veioză, stingându-le pe toate. Alerg pe lângă dulapul cu haine, și Manus strigă: „Te rog", dar ce am eu în gând e prea surescitant.

Sting toate luminile de la parter, și Manus strigă. Trebuie să se ducă la toaletă, strigă.

— Te rog.

Marea casă colonială a lui Evie cu coloanele alea mari în față e toată cufundată în întuneric pe când îmi croiesc drum pe pipăite înapoi spre sufragerie. Simt cadrul ușii și număr zece pași înceți și orbești peste covorul oriental până la masa de sufragerie, cu fața ei de masă dantelată.

Aprind un chibrit. Aprind una dintre lumânările din sfeșnicul mare de argint.

Bine, prea seamănă a roman gotic, dar aprind toate cele cinci lumânări din sfeșnicul de argint atât de greu că trebuie să-l ridic cu ambele mâini.

Încă îmbrăcată în *peignoir*-ul de satin și capotul cu pene de struț, sunt fantoma unei frumoase fete moarte care poartă suportul ăla de lumânări în sus pe lungile scări circulare ale lui Evie. În sus, pe lângă tablourile în ulei, apoi de-a lungul coridorului de la etaj. În dormitorul principal, frumoasa fată-fantomă în satinul ei luminat de lumânări deschide dulapurile și șifonierele pline de vechile ei haine, lăbărțate de moarte de uriașa răutate care e Evie Cottrell. Corpurile torturate ale rochiilor și puloverelor și

rochiilor și pantalonilor și rochiilor și jeanșilor și fustelor și pantofilor și rochiilor, aproape toate mutilate și deformate, și implorând să li se curme chinurile.

Fotograful din mintea mea zice: Dă-mi furie.

Flash.

Dă-mi răzbunare.

Flash.

Dă-mi răsplată totală și complet justificată.

Flash.

Fantoma deja moartă care sunt, non-existența, nimicul invizibil atotputernic care am devenit flutură sfeșnicul pe lângă toate pânzele alea și:

Flash.

Obținem enormul infern de modă al lui Evie.

Care e orbitor.

Care e de-a dreptul prea distractiv! Încerc cu o cuvertură, e-o husă belgiană antică, dantelată, și ia foc.

Draperiile, draperiile grele de catifea verde ale domnișoarei Evie iau foc.

Abajururile iau foc.

Mare căcat. Sifonul în care sunt îmbrăcată ia și el foc. Sting cu lovituri de palme penele care-mi ard mocnit și ies cu spatele din cuptorul de modă al dormitorului principal al lui Evie, ies în holul de la etaj.

Mai sunt încă zece dormitoare și câteva băi, și eu trec dintr-o cameră în alta. Prosoapele ard. Infernul băii! Chanel No 5, arde. Picturi în ulei cu cai de cursă și fazani morți ard. Ard falsele covoarele orientale. Oribilele aranjamente florale ale lui Evie sunt deja mici infernuri în mijlocul meselor. Foarte simpatic! Păpușa Katty Kathy a lui Evie se topește, apoi arde. Colecția de animale mari de pluș de la bâlci – Cootie, Poochie, Pam-Pam, Mr. Bunnits, Choochie, Poo Poo și Ringer e-un holocaust nostim de blănuri. Tare dulce. Tare adorabil.

Mă întorc în baie și apuc unul dintre puținele lucruri care n-au luat foc:

Un flacon de Valium.

Pornesc în jos pe marile scări circulare. Manus, când a intrat cu forța să mă omoare, a lăsat ușa din față deschisă, iar infernul de la primul etaj aspiră o briză răcoroasă de aer nocturn pe scări în sus, în jurul meu. Stingându-mi lumânările. Acum, singura lumină e infernul, un uriaș radiator electric zâmbind la mine, eu bine pătrunsă în cele unsprezece ierburi și mirodenii ale mele de sifon pârlit.

Senzația e că tocmai am câștigat un premiu pentru opera vieții mele.

Cum ar fi, iat-o pe Miss America.

Vino jos.

Şi genul ăsta de atenție eu încă-l ador.

Dincolo de ușa dulapului, Manus se văicărește că simte miros de fum, și te rog, te rog, te rog să nu-l lași să moară. De parcă acum ar putea măcar să-mi pese.

Nu, chiar așa e, Manus a vrut să fie incinerat.

Pe carnețelul de lângă telefon, scriu

într-un minut o să deschid ușa, dar am încă pușca.

înainte de asta, arunc niște valium pe sub ușă. înghite-l. fă-o sau te omor.

Şi strecor hârtiuța pe sub ușă.

O să mergem afară la mașina de pe alee. O să-l duc de acolo. O să facă tot ce vreau, altfel, oriunde am ajunge, o să spun la poliție că a intrat cu forța în casă. Că el a provocat incendiul și a folosit pușca să mă răpească. O să torn totul despre Manus și Evie și scârboasa lor poveste de amor.

Cuvântul *amor* are gust de ceară de urechi când îl gândesc în legătură cu Manus și Evie.

Izbesc cu patul puștii în ușa dulapului, și pușca se descarcă. Încă un centimetru, și aș fi moartă. Cu mine moartă dincolo de ușa încuiată, Manus ar arde de viu.

— Da, strigă Manus. O să fac orice. Doar, te rog, să nu mă lași să ard de viu sau să nu mă împuști. Orice, numai deschide usa!

Cu vârful sabotului, împing pastilele de Valium prin crăpătura de sub ușa dulapului. Cu pușca dinainte, descui ușa și mă dau în spate. În lumina focului de la etaj vezi cum casa se umple de fum. Manus se împleticește afară, cu ochii lui de-un albastru electric holbați și cu mâinile în aer, și-l duc în pas alert afară, cu pușca înfiptă în spinare. Chiar și la celălalt capăt al puștii, pielea lui Manus pare întinsă și sexy. Dincolo de asta, n-am nici un plan. Tot ce știu e că o vreme nu vreau să se rezolve nimic. Oriunde am ajunge, pur și simplu nu vreau să mă întorc la normalitate.

Îl încui pe Manus în portbagajul Fiatului său Spider. O mașină frumușică, e-o mașină frumușică, roșie, cu capota coborâtă. Izbesc cu patul puștii în capacul portbagajului.

Nu se aude nimic de la încărcătura mea drăgăstoasă. Apoi mă întreb dacă are nevoie să se pișe.

Arunc pușca pe scaunul pasagerului și intru înapoi în infernul colonial al lui Evie. În holul transformat în furnal se creează un tunel vântos, cu aerul rece dând buzna înăuntru pe ușa din față și urcând spre căldura și lumina de deasupra mea. Holul încă mai are măsuța aia cu telefonul-saxofon de aur pe ea. Fumul e peste tot, și corul tuturor sirenelor detectoarelor de fum e atât de puternic că mă dor urechile.

E răutate pură s-o țin pe Evie atât de mult trează în Cancún pentru a-și primi veștile bune.

Așa că sun la numărul pe care l-a lăsat. Să știți că Evie răspunde de la primul apel.

Şi Evie zice:

— Alo?

Nu se aude nimic, cu excepția sunetului a tot ceea ce am făcut, detectoarele de fum și flăcările,

clinchetul candelabrului în vreme ce-l mișcă briza, asta-i tot ce se aude la capătul ei de fir.

Evie zice:

— Manus?

Undeva, în sufragerie poate, tavanul se prăbușește, și scântei și tăciuni țâșnesc pe ușa sufrageriei și se împrăștie pe podeaua holului.

Evie zice:

— Manus, nu face glume. Dacă tu ești, am zis că nu vreau să te mai văd.

Şi chiar atunci:

Buf.

O jumătate de tonă de cristale austriece tăiate de mână, scânteietoare, învăpăiate de lumină albă, marele candelabru cade din mijlocul tavanului holului și explodează prea aproape.

Încă un centimetru, și aș fi moartă.

Cum pot să nu râd. Sunt deja moartă.

— Ascultă, Manus, zice Evie. Ţi-am spus să nu mă mai suni sau o să le spun polițiștilor cum mi-ai băgat cea mai bună prietenă în spital, fără față. Ai priceput?

Evie zice:

— Ai mers prea departe. O să obțin un ordin de restricție, dacă e nevoie.

Manus sau Evie, nu știu pe cine să cred, știu doar că penele-mi sunt în flăcări.

Capitolul 16

Sari înapoi la o ședință foto într-un cimitir de mașini plin de epave infecte unde eu și Evie trebuie să ne cățărăm pe carcasele alea îmbrăcate în costume de baie tanga Hermaun Mancing atât de înguste că pe dedesubt trebuie să porți o fâșie de hârtie cerată care să-ți acopere păsărica, și Evie începe cu:

— Apropo de fratele tău mutilat...?

Nici măcar nu sunt fotograful și directorul meu de imagine preferați.

Şi mă întorc spre Evie:

— Ce-i cu el?

Ocupată să-mi scot fundul în evidență.

Şi fotograful face:

— *Evie?* Asta nu-i îmbufnare*!*

Cu cât sunt mai urâte hainele, cu atât sunt mai dezgustătoare locurile în care trebuie să pozăm ca să le facem să arate bine. Gropi de gunoaie. Abatoare. Uzine de purificare a apei menajere. E tactica miresei urâte care pare frumoasă doar prin comparație. La o ședință foto pentru Industry JeansWear, eram sigură că va trebui să pozăm sărutând cadavre.

Mașinile astea abandonate au toate găuri de rugină în ele, margini zimțate, iar eu sunt *aproape* goală și încerc să-mi amintesc când am făcut ultima dată un vaccin antitetanos. Fotograful lasă jos aparatul și zice:

— Irosesc filmul dacă voi, fetelor, nu vă hotărâți să vă sugeți burțile.

Să fii frumoasă cere din ce în ce mai mult efort. Şi zgăibițele de la ras te fac să-ți vină să plângi. Depilarea inghinală. După injecția cu colagen în buze, Evie a zis că nu se mai teme de iad. Al doilea cel mai rău lucru e Manus care-ți

smulge hârtia cerată de la păsărică dacă nu te-ai ras destul de bine.

Despre iad, i-am zis lui Evie:

— Acolo o să pozăm mâine.

Deci, directorul de imagine zice acum:

— Evie, poți să urci cu câteva mașini mai sus pe morman?

Iar asta purtând tocuri înalte, dar Evie urcă. Mici diamante de sticlă securizată sunt împrăștiate peste tot pe unde ai putea să cazi.

Cu zâmbetu-i mare și șic, Evie zice:

— Cum a fost mutilat mai exact fratele tău?

Nu poți păstra un zâmbet adevărat decât până la un punct, după aia se cheamă expunere dentară.

Directorul de imagine vine sus cu mititelul lui de aplicator de spumă și repară locurile de pe buci unde bronzul mi s-a dungat.

— A aruncat cineva un tub de fixativ în tomberonul nostru de gunoi, zic. El dădea foc la gunoi și tubul a explodat.

Şi Evie zice:

— Cineva?

Şi eu zic:

— S-ar părea că mama, după cum a strigat și-a încercat să-i oprească sângerarea.

Şi fotograful zice:

— Fetelor, vă puteți ridica puțin pe vârfuri?

Evie face:

— Un tub mare de fixativ Hair Shell de două sute de mililitri? Pun pariu că i-a belit juma' de față.

Ne ridicăm amândouă pe vârfuri.

Zic:

— N-a fost chiar așa de rău.

— Stați un pic, zice directorul de imagine, picioarele nu trebuie să fie așa apropiate. Apoi zice: Mai depărtate. Apoi: Puțin mai depărtate, vă rog.

Apoi ne dă niște scule cromate pe care să le ținem în mână.

A mea probabil cântărește zece kile.

— E-un ciocan cu cap sferic, zice Evie, și tu-l ții greșit.

— Scumpete, îi zice fotograful lui Evie, poți să ții drujba puțin mai aproape de gură, te rog?

Soarele e cald pe metalul mașinilor, pe capotele zdrobite sub greutatea celorlalte mașini așezate deasupra. Astea-s automobile cu botul deformat din care știi că n-a scăpat nimeni cu viață. Mașini cu aripi distruse în care au murit familii întregi. Mașini tamponate, cu banchetele din spate împinse până-n bord. Mașini de pe vremea când nu existau centuri de siguranță. Mașini de pe vremea când nu existau airbaguri. Dinaintea echipajelor de descarcerare. Dinaintea paramedicilor. Astea-s mașini jupuite în jurul rezervoarelor de benzină explodate.

— Totul e așa grandios, zice Evie. Am lucrat toată viața ca să ajung până aici.

Directorul de imagine zice să-i dăm drumul și să ne lipim sânii de mașini.

— Tot timpul, când eram în creștere, zice Evie, am crezut că a fi femeie o să fie... nu așa o mare dezamăgire.

Tot ce mi-am dorit eu vreodată a fost să fiu singură la părinți.

Fotograful zice:

— *Perfecto.*

Capitolul 17

Surorile Reea sunt de fapt trei bărbați albi numai piele și os care-și fac veacul într-un apartament din hotelul Congress în furouri de nailon cu bretelele căzute de pe-un umăr sau altul, cu tocuri înalte și țigări fumegânde. Kitty Litter, Sofonda Peters și Vivacea Vivienne VaVane, cu fețele strălucind de cremă hidratantă și măști faciale din albuș de ou, ascultă muzica aia cha-cha pe care acum n-o mai auzi decât în lifturi. Părul surorilor Reea, părul lor e scurt și pleoștit de briantină și încâlcit și plin de agrafe, lipit de scalp. Dacă afară nu e vară, probabil au o perucă întinsă peste agrafe. De cele mai multe ori, nu știu ce anotimp este. Draperiile nu sunt niciodată trase, și o duzină de discuri din alea cha-cha stau probabil stivuite pe platanul cu schimbare automată al pickupului.

Toate mobilele sunt blonde, ca și marea consolă stereo cu patru picioare RCA Philco. Combina stereo – ai putea ara un câmp întreg cu acul ăla vechi, iar brațul de metal cântărește cel puțin un kilogram.

Dați-mi voie să le prezint:

Kitty Litter.

Sofonda Peters.

Vivacea Vivienne VaVane.

Alias surorile Reea când sunt pe scenă, ele sunt familia ei, mi-a zis Brandy Alexander în biroul logopedei. Nu prima dată când ne-am întâlnit, nu atunci când am plâns și i-am povestit lui Brandy cum mi-am pierdut fața. N-a fost nici a doua oară, atunci când Brandy și-a adus coșul de croitorie plin de moduri de a-mi ascunde înfățișarea de monstru. A fost într-una dintre celelalte o grămadă de ocazii când ne-am văzut pe ascuns cât eu eram încă în spital. Biroul logopedei era locul unde ne întâlneam.

— De obicei, îmi zice Brandy, Kitty Litter își decolorează și-și smulge cu penseta părul facial nedorit. Treaba asta neplăcută cu părul poate ține baia ocupată ore întregi, dar Kitty își poartă ochelarii Ray-Ban invers, îi place mult să-și vadă reflecția.

Surorile Reea, ele au făcut-o pe Brandy ceea ce este. Brandy le datorează totul.

Brandy încuia ușa logopedei și, dacă ciocănea cineva, eu și Brandy simulam zgomote de orgasm. Strigam și scheunam și pălmuiam podeaua. Eu băteam din mâini ca să scot sunetul ăla deosebit de palme date peste fund pe care-l cunosc toți. Oricine ar fi ciocănit, pleca degrabă.

Apoi ne întorceam la ale noastre, să stricăm machiaje și să discutăm.

— Sofonda, îmi zicea Brandy, Sofonda Peters, ea e creierul, Sofonda. Domnișoara Peters stă toată ziua cu unghiile ei de porțelan înfipte în telefonul cu disc rotativ discutând cu un agent sau un distribuitor, vânzând, vânzând, vânzând.

Cineva ciocănea la ușa logopedei, așa că eu scoteam un scheunat de pisică și mă loveam cu palma peste coapsă.

Surorile Reea, îmi spunea Brandy, ar fi moartă fără ele. Când o găsiseră, prințesa regină absolută avea o talie mare și făcea playback la serile pentru amatori, în spectacolele unde pot cânta toți. Făcea playback după *Thumbelina.*

Părul ei, trupul ei, mersul ei lasciv de Brandy Alexander, surorile Reea inventaseră toate astea.

Sari la două mașini de pompieri care trec pe lângă mine din direcție opusă în timp ce eu conduc de-a lungul autostrăzii spre centru, departe de casa incendiată a lui Evie. În oglinda retrovizoare a Fiatului Spider al lui Manus, casa lui Evie e-un foc de tabără din ce în ce mai mic. Tivul roz-piersică al capotului lui Evie e prins în portieră și penele de

struț mă biciuiesc în aerul rece al nopții care se revarsă în jurul parbrizului decapotabilei.

Fum, numai a fum miros toată. Pușca de pe scaunul pasagerului e îndreptată spre podea.

Nu se aude nici o vorbă dinspre încărcătura mea drăgăstoasă din portbagaj.

Şi-a rămas doar un singur loc unde pot să merg.

Nici nu mă gândesc să sun și să-i cer operatorului să-mi facă legătura cu Brandy. Operatorul nu m-ar înțelege niciodată, așa că suntem în drum spre centru, spre hotelul Congress.

Sari la cum toți banii surorilor Reea provin de la o păpușă pe nume Katty Kathy. Ăsta-i alt lucru pe care mi l-a spus Brandy intre orgasmele false din biroul logopedei. E o păpușă, Katty Kathy e una dintre păpușile alea de treizeci de centimetri, de culoarea pielii, cu mișcări imposibile. Dacă ar fi o femeie adevărată, măsurile ei ar fi 115-40-65. Dacă ar fi o femeie adevărată, Katty Kathy ar găsi de cumpărat zero barat în magazine. Ştiți, ați văzut păpușa asta. Se vinde goală într-un pachet de plastic cu bule la preț de un dolar, dar hainele ei costă o avere, uite cât e de realistă. Poți cumpăra circa patru sute de mici obiecte vestimentare separate care se combină și se asortează pentru a crea trei costumații elegante. În felul ăsta, păpușa e incredibil de veridică. Îți dă chiar fiori.

Sofonda Peters a avut ideea. A inventat-o pe Katty Kathy, a făcut prototipul, a vândut păpușa și-a încheiat toate afacerile. Totuși, Sofonda e ca și cum ar fi căsătorită cu Kitty și Vivian și are destui bani ca să le întrețină pe toate.

Ceea ce-a făcut-o vandabilă pe Katty Kathy e faptul că e o păpușă vorbitoare, dar în loc de-un șnur, ceea ce-i iese din spate e un lănțișor de aur. Tragi de el, și ea zice:

— Rochia aia-i bună, vreau să zic, dacă *într-adevăr* așa vrei să arăți.

— Sufletul tău e *piñata* mea.

— Cu asta ai de gând să te îmbraci?

— Cred că ar fi bine pentru relația noastră dacă ne-am vedea și cu alți oameni.

— Pupicei.

Și:

— Nu-mi atinge părul!

Surorile Reea au făcut o căruță de bani. Numai jachetuța bolero a lui Katty Kathy, cos jachetuța în Cambogia cu zece cenți și-o vând aici, în America, cu șaisprezece dolari. Și oamenii o cumpără.

Sari la mine parcând Fiatul cu portbagajul lui plin cu încărcătura mea drăgăstoasă pe o stradă laterală, și eu mergând pe jos pe Broadway spre portarul de la hotelul Congress. Sunt o femeie cu o jumătate de față sosind la un hotel de lux, unul dintre hotelurile alea ca un palat uriaș din teracotă smălțuită construite acum o sută de ani, unde portarii poartă frac cu galoane aurii pe umeri. Eu port un *peignoir* și-un capot de baie. Fără văluri. Jumătate din capot s-a prins în portieră și a fost târâtă pe autostradă pe ultimii treizeci de kilometri. Penele mele de struț put a fum și încerc să păstrez secret faptul că sub braț țin o pușcă așa cum aș ține o cârjă.

Mda, și mi-am pierdut un sabot, unul din saboții ăia cu tocuri înalte.

Portarul în frac nici nu se uită la mine. Mda, și părul meu, îl văd reflectat în placa mare de alamă pe care scrie hotelul Congress. Aerul rece de noapte mi-a transformat frizura de frișcă glazurată cu unt într-o ciufuleală câlțoasă.

Sari la mine la recepția hotelului Congress unde încerc să-mi confecționez o privire seducătoare. Se spune că ceea ce observă oamenii mai întâi la tine sunt ochii. Reținatenția celui care trebuie să fie administratorul de noapte, a șefului de personal, a managerului și a unui angajat.

Primele impresii sunt foarte importante. Trebuie să fie din pricina felului în care sunt îmbrăcată sau a puștii. Folosind gaura care e partea de sus a gâtului meu, cu limba care iese din ea și tot țesutul cicatrizat din jur, zic:

— Gerl terk nahdz gah sssid.

Toți sunt de-a dreptul încremeniți de privirea mea seducătoare.

Nu știu cum, dar apoi pușca ajunge pe masa recepției, îndreptată spre nimeni și spre toată lumea.

Managerul se apropie, în blazerul său bleumarin cu ecusonașul lui de alamă pe care scrie *Dl. Baxter*, și zice:

— Vă putem da toți banii din sertar, dar nimeni de aici nu poate deschide seiful din birou.

Pușca de pe masă se îndreaptă spre ecusonul de alamă cu *Dl. Baxter,* lucru care n-a trecut neobservat. Pocnesc din degete și-i arăt o bucată de hârtie pe care să mi-o dea. Cu pixul pentru clienți legat cu lănțișor, scriu:

în ce apartament stau surorile reea? nu mă face să bat la fiecare ușă de la etajul patru, suntem în toiul nopții.

— Apartamentul 15-G, zice dl. Baxter, cu ambele mâini pline de bancnote pe care nu le vreau și întinse peste masă spre mine. Lifturile, zice, sunt la dreapta dumneavoastră.

Sari la mine ca Daisy St. Patience în prima zi când eu și Brandy am stat împreună. Ziua curcanului înghețat după ce-am așteptat toată vara să mă întrebe cineva ce am pățit la față și când i-am spus totul lui Brandy.

Brandy, când m-a așezat pe scaunul păstrând încă căldura fundului ei și-a încuiat ușa logopedei, atunci, pentru prima dată, ea mi-a dat un nume din viitorul meu. Mi-a spus Daisy St. Patience și nici n-a vrut să știe cu ce nume am intrat pe ușă. Eram moștenitoarea de drept a casei internaționale de modă St. Patience.

Brandy vorbea și vorbea. Începeam să rămânem fără aer, așa de mult vorbea, și nu mă refer doar la noi, la mine și la Brandy. Mă refer la lumea întreagă. Lumea întreagă începea să rămână fără aer, așa de mult vorbea Brandy. Bazinul amazonian pur și simplu nu putea ține pasul.

— Cine ești de la o clipă la alta, zise Brandy, e doar o poveste.

Ce-mi trebuie mie e o poveste nouă.

— Lasă-mă să fac pentru tine, zise Brandy, ce-au făcut pentru mine surorile Reea.

Dă-mi curaj.

Flash.

Dă-mi suflet.

Flash.

Așa că sari la mine fiind Daisy St. Patience și urcând cu liftul ăla, și Daisy St. Patience mergând pe coridorul ăla lat și cu covor pe jos, mergând spre apartamentul 15-G. Daisy ciocăne și nu răspunde nimeni. Prin ușă, auzi muzica aia cha-cha.

Ușa se deschide cu zece centimetri, dar lanțul e pus, așa că se oprește.

Trei fețe late apar în crăpătura de zece centimetri, una peste cealaltă, Kitty Litter, Sofonda Peters și vivacea Vivienne VaVane, cu fețele strălucind de cremă hidratantă. Părul lor negru și scurt e încâlcit și lipit de scalp cu agrafe și peruci.

Surorile Reea.

Care-i una și care-i alta, asta nu știu. Totemul de regină ștoarfă din crăpătura ușii zice:

— Nu ne-o lua pe regina absolută.

— E singurul scop al vieții noastre.

— Nu e încă gata. N-am terminat nici pe jumătate, și mai sunt atât de multe de făcut la ea.

Le fac un cucu-bau de șifon roz cu pușcă, și ușa se trântește.

Prin ușă, auzi cum se desprinde lanțul. Apoi ușa se deschide complet.

Sari la un moment, târziu în noapte, conducând între Nicăieri, Wyoming și Cine Știe Unde, Montana, când Seth zice că faptul de a fi fost născut îi face pe părinții tăi Dumnezeu. Le datorezi viața, și ei te pot controla.

— După care pubertatea te face Satana, zice, doar pentru că vrei ceva mai bun.

Sari înăuntrul apartamentului 15-G cu mobila lui blondă și muzica bossa-nova cha-cha și fumul de țigară, și surorile Reea zburdă prin cameră în furourile lor de șifon cu bretelele căzute de pe un umăr sau altul. Nu trebuie să fac nimic altceva decât să îndrept pușca.

— Știm cine ești, Daisy St. Patience, zice una dintre ele, aprinzând o țigară. Cu așa o față, Brandy numai despre tine vorbește.

Prin toată camera sunt împrăștiate scrumiere mari, mari, din 1959, din sticlă jivrată, așa de mari că trebuie să le golești doar o dată la doi ani.

Cea cu țigara îmi întinde mâna ei lungă cu unghii de porțelan și zice:

— Eu sunt Pio Reea.

— Eu sunt Dia Reea, zise alta, aproape de combina stereo.

Cea cu țigara, Pio Reea, zice:

— Astea-s numele noastre de scenă.

Arată spre a treia Reea, de pe sofa, care mănâncă mâncare chinezească dintr-o cutiuță de carton.

— Cea de colo, zise și arătă cu degetul, pe această domnișoară Mănâncă Până Crăpi, ei îi poți spune Gono Reea.

Cu gura plină de nimic din ce-ai vrea să vezi, Gono Reea zice:

— Încântată, sunt sigură.

Punând țigara peste tot, mai puțin în gură, Pio Reea zice:

— Regina pur și simplu nu are nevoie de problemele tale, nu în noaptea asta. Zice: Noi

suntem familia de care fata de top are nevoie.

Pe combina stereo e o poză într-o ramă argintie înfățișând o fată frumoasă pe un fundal uniform de studio, zâmbind unui obiectiv nevăzut, un fotograf invizibil spunându-i:

Dă-mi pasiune.

Flash.

Dă-mi veselie.

Flash.

Dă-mi tinerețe și energie și inocență și frumusețe.

Flash.

— Prima familie a lui Brandy, familia ei naturală, n-a vrut-o, așa că am adoptat-o noi, zise Dia Reea. Arătând cu degetul ei lung spre fotografia surâzătoare de pe combina stereo blondă, Dia Reea zice: Familia ei naturală crede că e moartă.

Sari la odată, în trecut, când aveam față și-am făcut o ședință foto pentru coperta revistei *BabeWear.*

Sari înapoi la apartamentul 15-G și la fotografia de pe combina stereo blondă care sunt eu, coperta mea, coperta revistei *BabeWear,* înrămată, și Dia Reea arătând cu degetul spre mine.

Sari înapoi la noi în biroul logopedei cu ușa încuiată și Brandy spunând cât de norocoasă a fost că au găsit-o surorile Reea. Nu toată lumea primește a doua șansă de-a renaște și de-a fi crescut a doua oară, dar de data asta de o familie iubitoare.

— Kitty Litter, Sofonda și Vivienne, zice Brandy, lor le datorez totul.

Sari la apartamentul 15-G și la Gono Reea fluturând bețigașele spre mine și spunând:

— Să nici nu-ncerci să ne-o iei. Încă n-am terminat cu ea.

— Dacă Brandy merge cu tine, zice Pio Reea, estrogenele conjugate și le poate plăti singură. Și vaginoplastia. Și labioplastia. Să nu mai vorbim de electroliza scrotală.

Pozei de pe combina stereo, stupidei fețe zâmbărețe din rama argintie, Dia Reea îi zice:

— Nici una din astea nu-i ieftină.

Dia Reea ridică poza și mi-o întinde, trecutul privindu-mă în față, și Dia Reea zice:

— Așa, așa a vrut să arate Brandy, ca târfa aia de soră-sa. Asta a fost acum doi ani, înainte să facă operație cu laser pentru subțierea corzilor vocale și-apoi răzuirea traheii. Și-a făcut scalpul să avanseze cu trei centimetri ca să aibă linia potrivită a părului. Noi am plătit pentru răzuirea frunții ca să scape Domnișoara Mascul de puntea osoasă pe care o avea deasupra ochilor. Noi i-am plătit conturarea maxilarului și feminizarea frunții.

— Și, zice Gono Reea cu gura plină de mâncare chinezească mestecată, și de fiecare dată când s-a întors acasă de la spital cu fruntea ruptă și realiniată sau cu mărul lui Adam rașchetat și redus la un nimic feminin, cine crezi că s-a îngrijit de ea în ăia doi ani?

Sari la ai mei dormind în patul lor peste munți și deșerturi, departe de aici. Sari la ei și la telefonul lor și cu ani în urmă la un nebun, un pervers tâmpit și cârâitor, sunându-i și strigând că fiul lor e mort. Fiul lor pe care nu-l voiau, Shane, el era mort de SIDA și omul ăla nu voia să spună unde și când și apoi a râs și a închis.

Sari înapoi în apartamentul 15-G și la Dia Reea fluturându-mi în față o veche poză de-a mea și spunând:

— Așa voia ea să arate și, după zeci de mii de păpuși Katty Kathy, așa și arată.

Gono Reea zice:

— La dracu'. Brandy arată *mai bine* ca aia.

— Noi suntem cele care o iubesc pe Brandy Alexander, zice Pio Reea.

— Dar tu ești cea pe care o iubește Brandy, pentru că tu *ai nevoie* de ea, zice Dia Reea.

Gono Reea zice:

— Cel pe care-l iubești și cel care te iubește nu sunt niciodată una și aceeași persoană.

Zice:

— Brandy ne va părăsi dacă crede că ai nevoie de ea, dar și noi avem nevoie de ea.

Cel pe care-l iubesc eu e încuiat în portbagajul unei mașini, afară, cu stomacul plin de Valium, și mă întreb dacă mai simte nevoia să se pișe. Fratele meu pe care-l urăsc s-a întors din morți. Shane mort era prea frumos să fie adevărat.

Mai întâi, fixativul explodat care nu l-a omorât.

Apoi familia noastră care nu l-a putut da uitării.

Acum chiar și mortalul virus SIDA mi-a tras țeapă.

Fratele meu nu-i decât o futută de dezamăgire amară după alta.

Auzi ușa deschizându-se și închizându-se undeva, apoi altă ușă, apoi altă ușă se deschide și Brandy e acolo, spunând: „Daisy, scumpo”, și pășește în fum și muzică cha-cha îmbrăcată într-un uluitor costum de călătorie model Bill Blass First Lady făcut din material verde crud cu vipușcă albă și pantofi cu tocuri cui verzi și-o poșetă verde foarte elegantă. Pe cap are o delicioasă învălmășeală ecologic incorectă de pene de papagal verde de pădure tropicală sub formă de pălărie, și Brandy zice:

— Daisy, scumpo, nu îndrepta pușca spre oamenii pe care-i iubesc.

În ambele mâini mari și îngreunate de inele ale lui Brandy e câte o impertinentă valiză American Tourister albă.

— Dați-ne o mână de ajutor. Ăștia-s doar hormonii regali. Zice: Hainele de care am nevoie sunt în camera ailaltă.

Către Sofonda, Brandy zice:

— Domnișoară Pio Reea, e absolut necesar.

Către Kitty, Brandy zice:

— Domnișoară Dia Reea, am făcut tot ce putem face pentru moment. Am făcut avansarea scalpului, liftingul sprâncenelor, rașchetarea arcadelor. Am făcut răzuirea traheii, conturarea nasului, conturarea maxilarului, realinierea frunții...

De parcă ar fi de mirare că nu mi-am recunoscut fratele mutilat.

Către Vivienne, Brandy zice:

— Domnișoară Gono Reea, mai am încă multe luni de Training pentru Viața Reală și n-o să le petrec închisă aici, în hotelul ăsta.

Sari la noi plecând cu Fiatul Spider doldora de bagaje. Imaginează-ți niște refugiați disperați din Beverly Hills cu șaptesprezece valize asortate migrând în cealaltă parte a țării ca să înceapă o viață nouă în Midwestul Muncitoresc. Totul foarte elegant și cu gust, una dintre vacanțele alea epopeice ale familiei Joad, numai că pe dos. Lăsând o dâră de accesorii aruncate, pantofi și mănuși și gulere scrobite și pălării, pentru a ușura povara așa încât să poată trece Munții Stâncoși, ăștia am fi noi.

Asta-i după ce-a venit poliția, fără-ndoială pentru că managerul hotelului a sunat și-a spus că o psihopată mutilată amenința cu pușca pe toată lumea de la etajul patru. Asta-i după ce surorile Reea au dus toate bagajele lui Brandy pe scările de incendiu în jos. Asta-i după ce Brandy zice că trebuie să plece, că simte nevoia să se gândească, înțelegeți, înainte de marea ei intervenție chirurgicală. Ştiți. Transformarea.

Asta-i după ce mă tot uit la Brandy și mă-ntreb, *Shane?*

— E un pas așa mare, zice Brandy, să fiu fată, știți. Pentru totdeauna.

Să ia hormoni. Pentru tot restul vieții ei. Pilulele, plasturii, injecțiile, pentru tot restul vieții ei. Şi dacă există cineva, fie și numai o singură persoană, care s-o iubească, care i-ar putea face viața fericită, pentru cine este ea cu adevărat, fără hormoni și machiaj și haine și pantofi și operație? Trebuie cel puțin să se uite puțin prin lume. Brandy explică toate astea, și surorile Reea încep să plângă și fac cu mâna și îngrămădesc valizele American Tourister în mașină.

Şi întreaga scenă ar fi de-a dreptul mișcătoare, și aș hohoti și eu, dacă n-aș ști că Brandy e fratele meu mort și că persoana care vrea să-l iubească sunt eu, odioasa lui soră, urzind deja să-l omoare. Da. Complotista de mine, urzind s-o omor pe Brandy Alexander. Eu, căreia nu i-a mai rămas nimic de pierdut, îmi urzesc marea răzbunare în lumina reflectoarelor.

Dă-mi violente fantezii de răzbunare ca mijloc de adaptare.

Flash.

Dă-mi doar prima ocazie.

Flash.

Brandy la volan, ea se întoarce spre mine, cu ochii împăienjeniți de lacrimi și rimel, și zice:

— Ştii ce sunt Instrucțiunile Standard Benjamin?

Brandy pornește mașina și o bagă într-a-ntâia. Coboară frâna de mână și lungește gâtul ca să vadă traficul. Zice:

— Trebuie să trăiesc pe hormoni un an întreg în noul meu rol sexual înaintea vaginoplastiei. Îi spun Training pentru Viața Reală.

Brandy țâșnește pe stradă și aproape am scăpat. Echipele SWAT ale poliției, cu elegante accesorii negre, gaz lacrimogen și arme

semiautomate, dau fuga înăuntru, trecând pe lângă portarul cu galoane care ține ușa deschisă. Surorile Reea fug după noi, fluturând din mâini și trimițându-ne bezele și comportându-se ca niște oribile domnișoare de onoare până când se împiedică, gâfâind, în stradă, cu tocurile cui duse dracului.

Pe cer se vede luna. Clădirile de birouri sunt aliniate ca într-un canion de-o parte și de alta a străzii. Manus e tot în portbagaj și deja am pus o distanță uriașă între mine și pericolul de-a fi prinsă.

Brandy își așază mâna mare pe piciorul meu și strânge.

Incendiere premeditată, răpire, cred că am ajuns până la crimă. Poate că toate astea îmi vor aduce măcar o urmă de atenție, nu de felul ăleia bune și glorioase, dar măcar de felul celei a presei naționale.

Fata Monstru Își Ucide Amica Frate Secret.

— Mi-au mai rămas opt luni din T.p.V.R., zice Brandy. Crezi că mă poți ține ocupată în următoarele opt luni?

Capitolul 18

Jumătate din viață mi-am petrecut-o ascunzându-mă în toaletele celor bogați.

Sari înapoi la Seattle, la vremea când Brandy și Seth și eu eram pe drum la vânătoare de medicamente. Sari la ziua de după seara când ne-am dus la Acul Spațial, când Brandy e întinsă pe podeaua unei băi principale. Mai întâi am ajutat-o să-și dea jos jacheta taiorului și i-am descheiat nasturii de la spatele bluzei, iar acum șed pe-un vas de veceu și, cu regularitatea picăturii chinezești, las să-i cadă în gura Plumbago supradoze de Valium. Chestia cu Valiumul, zice fata Brandy, e că nu alungă durerea, dar cel puțin nu te mai scoate din minți faptul că te doare.

— Dă-i bătaie, zice Brandy și deschide gura ca un pește.

Chestia cu Brandy e că are o toleranță așa de mare la medicamente că-ți poate lua o veșnicie s-o omori. Plus că e așa de mare, aproape toată numai mușchi, că ar fi nevoie de flacoane peste flacoane de orice.

Arunc un Valium. Un Valium mititel și albăstrel, un alt Valium albastru-pulbere, albastrul deschis Tiffany's – ca un cadou de la Tiffany's, Valiumul cade în gura lui Brandy, rostogolindu-se în aer.

Taiorul de care am ajutat-o pe Brandy să se dezbrace e un model Pierre Cardin Space Age de un alb imaculat, fusta dreaptă și cilindrică e neatinsă și aseptică până chiar deasupra genunchilor, jacheta e atemporală și clinică în croiul ei simplu și mânecile trei sferturi. Bluza de dedesubt e fără mâneci. Încălțările ei sunt cizme de lac alb cu vârf pătrat. E-o costumație la care ai asorta ca accesoriu nu o poșetă, ci un contor Geiger.

La Bon Marché, când iese din cabina de probă umblând ca pe podium, nu pot decât să aplaud. Săptămâna viitoare, când îl va duce înapoi, va suferi o depresie post-partum.

Sari la micul dejun, în dimineața asta, când Brandy și Seth erau plini de bani proveniți din vânzarea medicamentelor, mâncam de la room-service și Seth zice că Brandy ar putea călători în timp la Las Vegas, pe o altă planetă, în anii ’50, și s-ar potrivi de minune. Planeta Krylon, zice el, unde glamboți sintetici flexibili ți-ar liposucționa toată grăsimea și te-ar remodela din cap până-n picioare.

Şi Brandy zice:

— Ce grăsime?

Şi Seth zice:

— Ar fi minunat dacă ai putea face o vizită din viitorul îndepărtat via anii ’60.

Şi eu mai pun niște Premarin în a doua porție de cafea a lui Seth. Mai pun niște Darvon în șampania lui Brandy.

Sari înapoi la noi în baie, eu și Brandy.

— Dă-i bătaie, zice Brandy.

Buzele ei sunt relaxate și alungite, și eu mai las să cadă printre ele un cadou de la Tiffany’s.

Baia asta în care ne ascundem e un exemplu de decorațiuni exagerate pe ideea unei grote submarine. Până și telefonul cu disc e de culoarea apei, dar când te uiți pe geamurile mari de alamă ca niște hublouri, vezi orașul Seattle din vârful lui Capitol Hill.

Vasul de veceu pe care șed, doar șed, capacul e închis sub curul meu, *nu-ți face idei,* dar vasul de veceu e o mare cochilie de melc din ceramică prinsă în bolțuri de perete. Chiuveta e o uriașă jumătate de scoică din ceramică prinsă în bolțuri de perete.

Brandy-land, teren de joacă sexuală pentru stele, zice:

— Dă-i bătaie.

Sari la când am ajuns aici și agentul imobiliar era pur și simplu un mare tăntălău. Unul din ăia care au avut bursă de studiu pentru fotbal, cărora sprâncenele le cresc unite în mijloc și care uită să-și ia diploma în ceva.

De parcă eu pot vorbi, eu, cu o mie șase sute de credite.

Iată-l pe agentul imobiliar care reprezintă proprietatea clubului ăstuia de un milion de dolari, care a primit de lucru de la un absolvent recunoscător al aceleiași universități care-și dorea un ginere capabil să rămână treaz în timpul celor șase sau șapte finale universitare din preajma Crăciunului. Dar poate că mă pripesc puțin cu judecata.

Brandy se depășise pe sine în privința umidității feminine. Iată-l pe băiatul ăsta cu un cromozom Y în plus, într-un costum de serj albastru la două rânduri, un băiat ale cărui labe fac să pară mici până și mâinile mari ale lui Brandy.

— Domnule Parker, zice Brandy, cu mâna ascunsă în laba lui mare. În ochii ei poți citi tema muzicală a lui Hank Mancini. Am discutat dimineață.

Suntem în salonul unei case de pe Capitol Hill. Asta-i o altă casă bogată unde totul este exact ceea ce pare a fi. Elaboratii trandafiri Tudor incrustați în tavan sunt de ghips, nu de tinichea presată, nu de fibră de sticlă. Busturile nudurilor grecești zgâriate sunt din marmură, nu din plastic marmorat. Cutiile din bufet nu sunt smălțuite *în stilul lui Fabergé.* Cutiile sunt cutiuțe pentru pilule Fabergé, și sunt unsprezece de toate. Broderia de sub cutiuțe n-a fost făcută la mașină.

Nu doar cotoarele, ci și coperțile din față și din spate ale tuturor cărților de pe toate rafturile din bibliotecă sunt legate în piele, iar paginile sunt

tăiate. Nu e nevoie să scoți nici măcar o carte ca să știi asta.

Agentul imobiliar, domnul Parker, are picioarele drepte și bucile imobile. După un crac al pantalonilor, care e puțin mai umflat, se înțelege că poartă boxeri și nu chiloți.

Brandy clatină din cap în direcția mea.

— Aceasta e domnișoara Arden Scotia, de la compania Denver River Loggina and Paper Scotias.

Încă o victimă a Proiectului Brandy Alexander de Reincarnare a Martorilor.

Mâna mare a lui Parker înghite mâna mea mică, pește mare și pește mic, toată.

Cămașa albă apretată a lui Parker te duce cu gândul la o față de masă curată, așa întinsă și rigidă că ai putea servi băuturi de pe pieptul său umflat.

— Acesta, Brandy înclină capul spre Seth, este Ellis Island, fratele vitreg al domnișoarei Scotia.

Peștele mare al lui Parker înghite peștele mic al lui Ellis.

Brandy zice:

— Mie și domnișoarei Scotia ne-ar plăcea să facem singure un tur al casei. Ellis e instabil mintal și emoțional.

Ellis zâmbește.

— Speram să-l puteți supraveghea, zice Brandy.

— Fără doar și poate, zice Parker. Zice: Nu încape îndoială.

Ellis zâmbește și trage cu două degete de mâneca jachetei lui Brandy. Ellis zice:

— Nu mă lăsa prea mult, domnișoară. Dacă nu iau destule pilule, o să-mi vină o criză.

— Criză? zice Parker.

Ellis zice:

— Uneori, domnișoara Alexander, ea uită că aștept, și nu-mi aduce nici un medicament.

— Aveți crize? zice Parker.

— Asta-i o noutate pentru mine, zice Brandy și surâde. N-o să ai nici o criză, îi spune Brandy noului meu frate vitreg. Ellis, îți interzic să ai o criză.

Sari la noi în grota submarină.

— Dă-i bătaie.

Pardoseala de sub spatele lui Brandy, bucățile reci de gresie dispuse sub formă de pește și așezate așa încât să se potrivească, coada unui pește între capetele altor doi pești, așa cum sunt puse în conservă unele sardine, cât e de lungă pardoseala băii.

Arunc o pastilă de Valium între buzele Plumbago.

— Ţi-am povestit vreodată cum m-a alungat familia mea? zice Brandy după mica ei înghițitură albastră. Familia mea originală, vreau să zic. Familia mea naturală. Ţi-am spus povestioara aia dezgustătoare?

Îmi țin mâinile între genunchi și mă uit drept la regina absolută, cu capul ei între picioarele 'mele.

— Mă durea gâtul de vreo două zile, așa că nu m-am dus la școală și tot restul, zice Brandy. Zice: Domnișoară Arden? Alo?

Mă uit în jos la ea. E așa ușor să mi-o imaginez moartă.

— Domnișoară Arden, te rog, zice. Îmi mai dai?

Mai arunc un Valium.

Brandy înghite.

— Zile întregi am avut impresia că nu pot să înghit, zice. Așa tare mă durea gâtul. Abia dacă puteam vorbi. Ai mei au crezut, desigur, că aveam un streptococ.

Capul lui Brandy e aproape sub al meu când mă uit în jos. Numai că fața lui Brandy e cu susul în jos. Ochii mei se uită drept în interiorul

întunecat al gurii ei Plumbago, umezeală întunecată care coboară în cavitatea ei și-n organe și-n tot ce e în spatele scenei. Culisele Brandy Alexander. Cu susul în jos ar putea fi o străină perfectă.

Şi Ellis avea dreptate, îi întrebi pe oameni despre ei numai ca să le poți vorbi despre tine.

— Cultura, zice Brandy. Exudatul pe care l-au luat pentru streptococ a rezultat pozitiv pentru blenoragie. Ştii, a treia soră Reea. Gonoreea, zice. Bacteria aia mică numită gonococ. Aveam șaisprezece ani și aveam blenoragie. Ai mei n-au reacționat deloc bine.

Nu. Nu, deloc.

— S-au panicat, zice Brandy.

L-au izgonit din casă.

— Au țipat despre cât de bolnav eram, zice Brandy.

Apoi l-au izgonit.

— Prin „bolnav” cred că voiau să spună „gay”, zice ea.

Apoi l-au dat afară.

— Domnișoară Scotia? zice. Dă-i bătaie.

Așa că-i dau bătaie.

— Apoi m-au dat afară din casa aia blestemată.

Sari la domnul Parker în fața ușii de la baie, zicând:

— Domnișoară Alexander? Eu sunt, domnișoară Alexander. Domnișoară Scotia, sunteți acolo?

Brandy dă să se ridice și se proptește într-un cot.

— E vorba de Ellis, zice domnul Parker prin ușă. Cred că ar trebui să veniți jos. Domnișoară Scotia, fratele dumneavoastră are o criză sau ceva.

Medicamente și cosmetice sunt împrăștiate peste tot pe mobilierul acvamarin, și Brandy e

lungită pe pardoseală pe jumătate goală într-o ploaie de pilule și capsule și tablete.

— E fratele ei vitreg, strigă Brandy înapoi.

Clanța se scutură.

— Trebuie să mă ajutați, zice Parker.

— Stai așa, domnule Parker! strigă Brandy și clanța nu se mai mișcă. Calmează-te. Nu intra aici, zice Brandy. Ce trebuie să faci, Brandy se uită la mine când zice asta, ce trebuie să faci e să-l țintuiești pe Ellis la podea ca să nu se poată răni. Cobor într-un minut.

Brandy se uită la mine și zâmbește, arcuindu-și puternic buzele Plumbago.

— Parker? zice. Asculți?

— Vă rog, grăbiți-vă, se aude prin ușă.

— După ce-l țintuiești pe Ellis la podea, zice Brandy, blochează-i gura deschisă cu ceva. Ai portofel?

Trece o clipă.

— E din piele de țipar, domnișoară Alexander.

— Atunci probabil că ești foarte mândru de el, zice Brandy. Va trebui să i-l vâri între dinți ca să-i ții gura deschisă. Așază-te pe el, dacă trebuie.

Brandy surâde la picioarele mele ca întruchiparea răului.

Prin ușă se aude de la parter zăngănit de cristal autentic spart.

— Grăbiți-vă! strigă Parker. A început să spargă lucruri!

Brandy se linge pe buze.

— După ce i-ai deschis gura, bagă mâna și prinde-l de limbă. Dacă n-o faci, o să se sufoce, și-atunci o să ședi pe-un cadavru.

Tăcere.

— Mă auzi? zice Brandy.

— Să-l apuc de limbă?

Altceva autentic și scump și îndepărtat se sparge.

— Domnule Parker, dulceață, sper că ai asigurare, zice Prințesa Alexander, cu fața toată umflată și roșie de la râsul înăbușit. Da, zice ea, apucă de limba lui Ellis. Ţintuiește-l la podea, ține-i gura deschisă și trage-i limba afară cât de tare poți până cobor eu să te ajut.

Clanța se mișcă.

Vălurile mele sunt toate pe măsuța cu cosmetice, departe de mine.

Ușa se deschide destul cât să se lovească de piciorul cu toc cui al lui Brandy, chicotind tolănită și pe jumătate plină de Valium, pe jumătate despuiată acolo, printre doctoriile de pe jos. E destul de deschisă ca să-i văd fața lui Parker cu singura-i sprânceană unită, și destul de deschisă ca fața să mă vadă pe mine șezând pe vasul de veceu.

Brandy strigă:

— Mă ocup de domnișoara Arden Scotia!

Având de ales între a apuca o limbă străină și-a privi un monstru căcându-se într-o cochilie uriașă de melc, fața se retrage și trântește ușa în urma ei.

Pașii unuia care a avut bursă de studiu pentru fotbal se precipită de-a lungul coridorului.

Apoi bocănesc pe scări în jos.

Pașii tolomacului de Parker bocănesc prin hol spre living.

Ţipătul lui Ellis, autentic și neașteptat și îndepărtat, răsună de jos prin podea. Şi, brusc, se oprește.

— Ei, zice Brandy, unde rămăseserăm?

Se întinde înapoi pe jos cu capul între picioarele mele.

— Te-ai mai gândit la chirurgia plastică? zice Brandy. Apoi zice: Dă-i bătaie.

Capitolul 19

Când ieși cu un bețiv, observi cum un bețiv îți umple paharul ca să-l poată goli pe al lui. Atâta vreme cât bei tu, băutura nu e o problemă. În tovărășie. Să bei e distractiv. Dacă e o sticlă pe masă, chiar dacă paharul tău nu e gol, un bețiv îți va turna puțin în pahar înainte să și-l umple pe al lui.

Asta e doar o generozitate de fațadă.

Brandy Alexander asta nu mă mai slăbește cu chirurgia plastică. De ce, înțelegeți, nu mă uit la ce oportunități există. Cu pieptul siliconat, cu buzele liposucționate, cu clepsidra aia 115-40-65 de Katty Kathy care e ea, cu machiajul de zână bună, *my fair lady,* Pygmalion cum altul nu e, fratele meu întors din morți, Brandy Alexander e foarte interesată de chirurgia plastică.

Și viceversa.

Taclale de baie.

Brandy e încă întinsă pe gresia rece, sus în vârful lui Capitol Hill din Seattle. Domnul Parker a venit și s-a dus. Numai Brandy și cu mine toată după-amiaza. Eu încă șed pe capacul unei uriașe cochilii de melc din ceramică prinse cu bolțuri în perete. Încercând s-o omor în felul meu de două parale. Părul arămiu al lui Brandy e între picioarele mele. Rujuri de buze și pastile de Demerol, farduri și pastile de Percocet-5, farduri de pleoape Aubergine Dreams și capsule de Nembutal sunt împrăștiate peste tot pe dulăpioarele acvamarin din jurul chiuvetei.

Mâna mea, am ținut un pumn de Valium atât de mult că palma mi-a devenit de-un albastru deschis Tiffany's. Doar Brandy și cu mine toată după-amiaza, cu soarele răzbătând înăuntru în unghiuri din ce în ce mai înguste prin geamurile cu margini de alamă ca niște hublouri mari.

— Talia mea, zice Brandy.

Gura Plumbago pare puțin prea albastră, e de-un albastru deschis Tiffany's, după părerea mea. Supradoză de albastru-pulbere.

— Sofonda a zis că trebuie să am o talie de patruzeci de centimetri, zice Brandy. Am zis: „Domnișoară Sofonda, am oase mari. Am un metru optzeci înălțime. Nici vorbă să ajung la o talie de patruzeci de centimetri".

Şezând pe cochilia de melc, nu ascult decât cu o ureche.

— Sofonda, zice Brandy, Sofonda zice, există un mod, dar trebuie să am încredere în ea. Când o să mă trezesc după operație, o să am o talie de patruzeci de centimetri.

De parcă n-aș mai fi auzit povestea asta cel puțin într-o duzină de alte băi. Un alt flacon de pe dulăpior, capsule de Bilax, le caut în *Agenda medicală.*

Capsule de Bilax. Un laxativ.

Poate ar trebui să arunc câteva în gura aia nonstop dintre picioarele mele.

Sari la Manus care mă privește cum filmez spotul ăla publicitar. Eram așa frumoși. Eu cu față. El nu așa plin de estrogene conjugate.

Credeam că avem o relație adevărată. Chiar credeam asta. Mă simțeam foarte implicată emoțional, dar nu era decât o lungă, lungă poveste sexuală care se putea sfârși în orice clipă, pentru că, în definitiv, totul nu e decât o descărcare. Manus închidea ochii săi de-un albastru electric și răsucea încet capul, așa, dintr-o parte în alta, și înghițea.

Și, Da, îi ziceam lui Manus. Îmi venise exact când îi venise și lui.

Taclale de pat.

Aproape întotdeauna îți spui că iubești pe cineva, când de fapt numai te folosești de el.

Asta-i doar o iubire de suprafață.

Sari la Brandy pe pardoseala băii, spunând:

— Sofonda și Vivienne și Kitty erau toate cu mine la spital.

Mâinile i se ridică de pe gresie și le plimbă strânse în sus și-n jos pe laturile bluzei.

— Toate trei purtau hainele alea largi și verzi de infirmiere, cu bonete peste peruci și cu broșele alea cu pietre prețioase stil Ducesa de Windsor agățate pe hainele lor de infirmiere, zice Brandy. Se vânturau prin spatele chirurgului și-al luminilor, și Sofonda îmi spunea să număr invers de la o sută. Ştii... 99... 98... 97...

Ochii Aubergine Dreams se închid. Brandy, inspirând prelung și regulat, zice:

— Doctorii mi-au scos coastele de jos din ambele părți ale cutiei toracice.

Mâinile ei freacă locul, și zice:

— Două luni n-am putut sta în capul oaselor în pat, dar aveam o talie de patruzeci de centimetri, încă am o talie de patruzeci de centimetri.

Una dintre mâinile lui Brandy se deschide ca o floare complet înflorită și alunecă peste suprafața plată unde bluza îi intră sub betelia fustei.

— Mi-au tăiat două coaste, și nu le-am mai văzut niciodată, zice Brandy. E ceva în Biblie despre scoaterea coastelor.

Crearea Evei.

Brandy zice:

— Nu știu de ce i-am lăsat să facă asta.

Şi Brandy, Brandy adoarme.

Sari înapoi la noaptea în care eu și Brandy am pornit în călătoria asta, noaptea în care am plecat de la hotelul Congress cu Brandy conducând așa cum poți conduce doar la două jumate noaptea într-o mașină decapotabilă, cu o pușcă încărcată și-un ostatic c-o supradoză. Brandy își ascunde ochii în spatele ochelarilor Ray-Ban, să poată conduce în intimitate. *Glamour,* instantaneu de pe-o altă

planetă în anii ’50, Brandy își trage o eșarfă Hermes peste părul roșcat și-o leagă sub bărbie.

Eu nu mă văd decât pe mine reflectată în ochelarii Ray-Ban ai lui Brandy, mititică și oribilă. Încă încordată și debusolată de aerul rece al nopții în jurul parbrizului. Cu capotul de baie încă târât pe asfalt, prins în portieră. Fața mea, dacă-mi atingi fața spulberată, o uriașă cicatrice, ai jura că atingi bucăți de coajă de portocală și piele.

Mergând spre est, nu sunt sigură de ce anume fugim. De Evie sau de poliție sau de domnul Baxter sau de surorile Reea. Sau de nimeni. Sau de viitor. De soartă. De înaintarea în vârstă, de îmbătrânire. Culegând cioburile. De parcă, fugind, n-ar trebui să ne continuăm viețile. În clipa asta sunt cu Brandy pentru că nu-mi pot închipui cum o să scap din asta basma curată fără ajutorul ei. Pentru că, în clipa de față, am nevoie de ea.

Nu că aș iubi-o cu adevărat. Pe el. Pe Shane.

Deja cuvântul *iubire* sună destul de șubred.

Cu eșarfa Hermes pe cap, cu ochelarii Ray-Ban la ochi, cu machiaj pe față, mă uit la regina absolută în bătaia, apoi bătaia, apoi bătaia farurilor venind din sens opus. Ce văd când mă uit la Brandy, asta-i ce-a văzut și Manus când m-a dus cu barca.

În clipa de față, uitându-mă la crâmpeie din Brandy alături de mine în mașina lui Manus, înțeleg ce iubesc la ea. Ceea ce iubesc sunt eu însumi. Brandy Alexander arată întru totul așa cum arătam eu înainte de accident. Şi de ce nu? E fratele meu, Shane. Eu și cu Shane aveam aproape aceeași înălțime, eram născuți la un an distanță. Aceeași culoare a tenului. Aceleași trăsături. Același păr, numai că părul lui Brandy e într-o stare mai bună.

Adăugați la asta liposucția, siliconul, răzuirea traheii, rașchetarea arcadelor, avansarea scalpului, realinierea frunții, rinoconturarea pentru netezirea nasului, operațiile maxilo-faciale pentru modelarea

mandibulei. Adăugați la toate astea ani întregi de electroliză și un pumn de hormoni și antiandrogeni zi de zi, și nu-i de mirare că n-am recunoscut-o.

Plus ideea că fratele meu e mort de ani buni. Nu te aștepți să întâlnești oameni morți.

Ceea ce iubesc sunt eu însămi. Eram așa de frumoasă.

Încărcătura mea drăgăstoasă, Manus încuiat în Portbagaj, Manus încercând Să Mă Omoare, cum de mă mai pot gândi că-l iubesc pe Manus? Manus e doar ultima persoană care a crezut că sunt frumoasă. Care m-a sărutat pe buze. Care m-a atins. Manus e doar ultima persoană care mi-a spus că mă iubește.

Dacă te-apuci să numeri faptele, e-așa deprimant.

Nu pot mânca decât hrană pentru bebeluși.

Prietena mea cea mai bună și-a tras-o cu logodnicul meu.

Logodnicul meu aproape m-a înjunghiat mortal.

Am dat foc unei case și toată noaptea am ținut o pușcă îndreptată spre niște oameni nevinovați.

Fratele pe care-l urăsc s-a întors din morți ca să mă trimită în plan secund.

Sunt un monstru invizibil și sunt incapabilă să iubesc pe cineva. Nu știi ce e mai rău.

Sari la mine udând o cârpă în chiuvetă. În grota submarină a băii, până și prosoapele și cârpele sunt acvamarin sau albastre, cu un model de cochilii dantelate de-a lungul tivurilor. Pun cârpa rece și udă pe fruntea lui Brandy și-o trezesc, așa încât să mai poată lua niște pilule. Să moară în mașină, nu în baia asta.

O trag pe Brandy în picioare și-o îndes pe prințesă înapoi în jacheta de la costum.

Trebuie să ne plimbăm puțin înainte ca cineva s-o vadă în starea asta.

Îi pun pantofii cu tocuri cui înapoi în picioare. Brandy se sprijină de mine. Se sprijină de marginea dulăpiorului. Ia un pumn de capsule de Bilax și se uită la ele cu ochi mijiți.

— Mă omoară spatele ăsta, zice Brandy. De ce i-am lăsat să-mi facă țâțe așa de mari?

Regina absolută pare gata-gata să înghită un pumn de orice.

Eu clatin din cap, Nu.

Brandy mă privește printre gene:

— Dar am nevoie de astea.

În *Agenda medicală,* îi arăt Bilax, laxativ.

— O!

Brandy întoarce mâna ca să arunce capsulele de Bilax în poșetă, și unele capsule cad, dar altele rămân lipite de sudoarea din palma ei.

— După ce-ți fac țâțele, sfârcurile sunt strâmbe și mult prea sus, zice. Folosesc o lamă ca să le radă și le repoziționează.

Ăsta-i cuvântul.

Repoziționare.

Programul Brandy Alexander de Repoziționare a Sfârcurilor.

Fratele meu mort, răposatul Shane, scutură ultimele laxative din palma ei umedă. Brandy zice:

— Nu am sensibilitate în sfârcuri.

De pe dulăpior, îmi iau vălurile și-mi pun pe cap strat după strat.

Mulțumesc că nu mă implicați.

Mergem dintr-un capăt în altul al holurilor de la primul etaj până când Brandy spune că e pregătită să atace scările. Câte-un pas odată, în tăcere, coborâm în hol. Dincolo de hol, prin ușile duble închise ale salonului, auzi vocea profundă a domnului Parker spunând ceva încet, iar și iar.

Cu Brandy sprijinindu-se de mine, executăm o cursă lentă pe trei picioare, în vârful degetelor, prin hol, de la baza scărilor până la ușile salonului. Întredeschidem ușile cu câțiva centimetri și ne vârâm fețele prin crăpătură.

Ellis e întins pe covorul din salon.

Domnul Parker șade pe pieptul lui Ellis cu câte un pantof mărimea patruzeci și nouă înfipt de-o parte și alta a capului lui Ellis.

Mâinile lui Ellis izbesc curul mare al lui Parker, se agață de spatele sacoului la două rânduri. Sacoul domnului Parker e rupt de-a lungul cusăturii de la mijlocul spinării și până la guler.

Mâinile domnului Parker, podul unei palme îndeasă între dinții îmbrăcați în porțelan ai lui Ellis un portofel de piele de țipar ud leoarcă și ros.

Fața lui Ellis e de-un roșu închis și strălucitoare, așa cum ai arăta dacă ai nimeri plăcinta cu vișine la un concurs de mâncat plăcinte. Un deget descărnat desenează un haos de sânge și lacrimi, muci și bale.

Părul domnului Parker e căzut peste ochi. Cealaltă mână a sa e strânsă pumn în jurul a treizeci de centimetri de limbă a lui Ellis trasă afară.

Ellis lovește cu palmele și gâjâie între picioarele groase ale domnului Parker.

Vaze Ming sparte și alte obiecte de colecție zac peste tot de jur împrejurul lor pe podea.

Domnul Parker zice:

— Așa. Fă așa. E bine. Relaxează-te.

Brandy și cu mine, privind.

Eu voindu-l pe Ellis distrus, asta-i de-a dreptul prea perfect ca s-o întrerupi.

O scutur pe Brandy. Brandy, dulceață. Ar fi mai bine să te ducem înapoi sus. Să te mai odihnești puțin. Să-ți mai dăm un pumn de capsule de Benzedrine.

Capitolul 20

Apropo de chirurgia plastică, am petrecut o vară întreagă ca proprietate a Spitalului Memorial La Paloma, care încerca să-și dea seama ce putea face pentru mine chirurgia plastică.

Erau chirurgi plasticieni, erau cu grămada, și erau cărțile pe care le aduceau chirurgii. Cu fotografii. Fotografiile pe care le-am văzut erau alb-negru, slavă Ţie, Dumnezeule, iar chirurgii mi-au spus cum aș putea să arăt după ani de suferință.

Aproape toate operațiile de chirurgie plastică încep cu ceva numit *pedicele.* Urmezi rețetele.

Asta o să devină macabru. Chiar și-așa alb-negru.

După cât am învățat, aș putea fi doctor.

Scuze, mamă. Scuze, Doamne.

Manus a zis odată că ai tăi sunt Dumnezeu. Îi iubești și vrei să-i faci fericiți, dar tot îți dorești să-ți creezi propriile reguli.

Chirurgii au zis, nu poți să tai pur și simplu o gâlmă de piele dintr-un loc și s-o lipești în altul. Nu altoiești un copac. Fluxul sangvin, venele și capilarele pur și simplu n-ar fi legate, ca să poată ține grefa în viață. Gâlma ar muri și-ar cădea.

E înfricoșător, dar acum, când văd pe cineva roșind, reacția mea nu-i: o, ce drăguț. O îmbujorare îmi amintește doar că sângele se află imediat sub suprafața oricărui lucru.

Să faci dermoabraziune, mi-a zis un chirurg plastician, e cam ca și cum ai apăsa o roșie coaptă pe-o fâșie de șmirghel. Plătești mai mult doar pentru dezastrul rezultat.

Pentru a repoziționa o bucată de piele, pentru a reconstrui o mandibulă, trebuie să jupoi o fâșie lungă de piele de pe gât. Tai de la baza gâtului, dar nu retezi pielea sus.

Închipuiți-vă un soi de banner sau fâșie de piele atârnându-vă de-a lungul gâtului, dar încă prinsă de partea inferioară a feței. Pielea e încă prinsă de tine, așa că încă primește sânge. Fâșia de piele e încă în viață. Luați fâșia de piele și rulați-o într-un tub sau coloană. Lăsați-o rulată până ce se vindecă într-o gâlmă lungă și bălăngănindă de carne, atârnând de partea inferioară a feței. Ţesut viu. Plin de sânge proaspăt, sănătos, lovindu-se și bălăngănindu-ți-se cald la gât. Ăsta-i un pedicel.

Numai partea cu vindecarea, numai asta poate dura luni întregi.

Sari înapoi la Fiatul roșu cu Brandy în spatele ochelarilor de soare și Manus încuiat în portbagaj, și Brandy ne conduce spre vârful dealului Rocky Butte, la ruinele unui turn de observație unde, dacă asta n-ar fi seara unei zile de școală, copiii de la liceele din Parkrose și Grant și Madison ar sparge sticle de bere și s-ar bucura de sex neprotejat aici sus, printre bătrânele ruine.

În serile de vineri, vârful ăsta de deal ar fi plin de copii zicând: Uite, acolo se vede casa mea. Lumina aia albastră de la geam, ăia-s babacii mei care se uită la televizor.

Ruinele sunt doar câteva straturi de blocuri de piatră încă așezate unul peste celălalt. Înăuntrul ruinelor, terenul e plat și stâncos, acoperit cu cioburi de sticlă și iarbă aspră de pomărie. În jurul nostru, în toate direcțiile, mai puțin spre drumul care urcă, laturile dealului Rocky Butte sunt costișe stâncoase înălțându-se de la harta punctată de lumina felinarelor.

Te-ai putea sufoca de atâta tăcere.

Ce ne trebuie nouă e-un loc unde să stăm. Până să-mi dau seama ce-o să se întâmple după. Până reușim să strângem niște bani. Avem două, poate trei zile până se întoarce Evie acasă și noi trebuie să dispărem. Apoi îmi zic, o s-o sun pe Evie și-o s-o șantajez.

Evie mi-e datoare vândută.

O pot scoate la capăt cu asta.

Brandy duce Fiatul în goană până-n partea cea mai întunecată a ruinelor, apoi stinge farurile și apasă frânele. Brandy și cu mine ne oprim așa repede că numai centurile de siguranță ne țin departe de bord.

În jurul nostru, în mașină, larmă și zornăit de metal lovindu-se de clopoței și gonguri metalice.

— Scuze, cred, zice Brandy. Îs tot soiul de prostii pe podea și-au intrat sub pedala de frână când am încercat să opresc.

Muzică luminoasă ca argintul se rostogolește de sub scaunele noastre de mașină. Inele de șervete și linguriță de argint năvălesc în picioarele noastre. Brandy are sfeșnice între picioare. Un taler de argint strălucind în lumina stelelor e pe jumătate ieșit de sub scaunul lui Brandy, uitându-se în sus între picioarele ei lungi.

Brandy mă privește. Cu bărbia în piept, Brandy își coboară ochelarii Ray-Ban până pe vârful nasului și-și arcuiește sprâncenele desenate cu creionul dermatograf.

Ridic din umeri. Cobor să-mi eliberez încărcătura drăgăstoasă.

Chiar și cu portbagajul deschis, Manus nu se mișcă. Genunchii îi sunt lipiți de coate, mâinile strânse peste față, picioarele strecurate sub fund; Manus ar putea fi un fetus în uniformă de camuflaj. De jur împrejurul lui, nu observasem. Am fost într-un stres uriaș în noaptea asta, așa că iertați-mă dacă n-am observat încă de la Evie de acasă, dar de jur împrejurul lui Manus scânteiază piese de argintărie. Comoara piraților în portbagajul Fiatului său, și alte lucruri.

Relicve.

O lumânare lungă și albă, e o lumânare.

Brandy sare din scaunul ei și vine să vadă și ea.

— O, căcat, zice Brandy și-și dă ochii peste cap. *O, căcat împuțit.*

E o scrumieră, nu, e-un mulaj de ghips al unei mânuțe, chiar alături de curul inconștient al lui Manus. E genul de mulaj pe care-l faci la școala primară, când îți apeși mâna într-o formă de plăcintă plină cu ghips ud ca să rezulte un cadou de Ziua Mamei.

Brandy îndepărtează câteva șuvițe de păr de pe fruntea lui Manus.

— E foarte, foarte frumușel, zice, dar cred că o să aibă leziuni permanente pe creier.

E mult prea mult de lucru să-i explic în scris lui Brandy în noaptea asta, dar ca Manus să aibă leziuni permanente pe creier e redundant.

Păcat că sunt doar Valiumurile.

Brandy își dă jos ochelarii Ray-Ban ca să arunce o privire mai atentă. Își dă jos eșarfa Hermes și-și eliberează tot părul, arătând bine, mușcându-și buzele, umezindu-și buzele cu limba doar în caz că Manus se trezește.

— Cu tipii frumușei, zice Brandy, e de obicei mai bine să le dai barbiturice.

Cred c-o să țin minte asta.

Îl trag pe Manus până ce șade în portbagaj cu picioarele atârnând peste bara de protecție. Ochii lui Manus, cei de-un albastru electric, palpită, clipesc, palpită, se mijesc.

Brandy se apleacă mai aproape ca să-l studieze mai bine. Fratele meu care vrea să-mi fure logodnicul. În punctul ăsta, vreau doar ca toată lumea să moară.

— Trezește-te, scumpete, zice Brandy cu o mână strânsă căuș sub bărbia lui Manus.

Şi Manus se uită printre gene:

— Mami?

— Trezește-te, scumpete, zice Brandy. E OK.

— Acum? zice Manus.

— E OK.

Se aude un răpăit slab, sunetul ploii pe acoperișul unui cort sau pe-o decapotabilă acoperită.

— O, Doamne – Brandy face un pas în spate. O, sfinte Christoase!

Manus clipește și se uită printre gene la Brandy, apoi în poală. Un crac al pantalonilor lui de camuflaj devine negru, mai negru, tot mai negru până la genunchi.

— Drăguț, zice Brandy, da' tocmai s-a pișat pe el.

Sari înapoi la chirurgia plastică. Sari la ziua fericită când ești vindecat. Două luni ai avut fâșia aia lungă de piele atârnându-ți de gât, numai că nu e doar o singură fâșie. Sunt probabil mai degrabă șase pedicele, pentru că e bine să faci mai multe deodată, așa încât chirurgul plastician să aibă mai mult țesut cu care să lucreze.

Pentru reconstrucție, vei avea fâșiile alea lungi de piele atârnându-ți de partea inferioară a feței preț de aproximativ două luni.

Se spune că lucrul pe care-l observă oamenii prima dată la tine sunt ochii. O să renunți la speranța asta. Arăți ca cine știe ce produs secundar de carne măcinat și scuipat de Fabrica de Snack Num Num.

O mumie care se dezintegrează în ploaie.

O *piñata* spartă.

Fâșiile alea de carne care-ți flutură la gât sunt țesut viu de calitate, hrănit cu sânge. Chirurgul ridică fiecare fâșie și-i prinde capătul vindecat de fața ta. În felul ăsta, grosul țesutului e transferat, grefat pe fața ta fără a-i întrerupe măcar fluxul sangvin. Trag toată pielea asta liberă în sus și-o strâng într-o formă aproximativă de mandibulă. Gâtul tău e plin de cicatrice acolo unde înainte era pielea. Mandibula ta e masa de țesut grefat care chirurgul speră că va face corp comun și va rămâne locului.

Preț de încă o lună, tu și chirurgul sperați. Încă o lună, te ascunzi în spital și aștepți.

Sari la Manus șezând în propriul lui pișat și-n argintăria din portbagajul mașinii sale sport roșii. Flashback de când învățai să faci la oliță. Se-ntâmplă.

Cât despre mine, eu stau pe vine în fața lui, căutându-i umflătura portofelului.

Manus nu face decât să se holbeze la Brandy. Crezând probabil că Brandy sunt eu, eu cea din trecut, cu față.

Brandy și-a pierdut interesul.

— Nu-și aduce aminte. Crede că-s maică-sa, zice Brandy. Soră, poate, dar mamă?

Așa un dejâ-vu. Mai degrabă frate.

Avem nevoie de un loc unde să stăm, și Manus trebuie că are o locuință nouă. Nu vechea locuință pe care o împărțeam eu cu el. Ne lasă să ne ascundem în locuința lui, altfel le spun polițiștilor că m-a răpit și-a dat foc casei lui Evie. Manus n-o să știe de domnul Baxter și de surorile Reea care m-au văzut cu o pușcă prin tot orașul.

Cu degetul, scriu în praful de pe jos:

trebuie să-i găsim portofelul.

— Pantalonii lui, zice Brandy, sunt uzi.

Acum Manus se uită țintă la mine, se ridică în șezut și se lovește la cap în capacul deschis al portbagajului. Mamă, o, mamă, știi ce doare asta, și totuși nu-i nimic tragic până când Brandy Alexander nu intervine cu reacția ei exagerată.

— O, sărmanul de tine, zice ea.

Apoi Manus hohotește. Manus Kelly, ultima persoană care are dreptul s-o facă, plânge.

Urăsc asta.

Sari la ziua în care grefele de piele se prind, dar chiar și-atunci țesutul va avea nevoie de puțină susținere. Chiar dacă grefele se vindecă așa încât să semene cu un maxilar rudimentar și gâlmos, tot

vei avea nevoie de-un os mandibular. Fără un os mandibular, masa moale de țesut, vie și viabilă cum e, s-ar putea pur și simplu reabsorbi.

Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit chirurgul plastician.

Reabsorbție.

În fața mea, de parcă aș fi doar un burete făcut din piele.

Sari la Manus plângând și la Brandy aplecată peste el, gângurind și mângâindu-i părul sexy.

În portbagaj sunt o pereche de pantofi maronii de copil, un vătrai de argint, un curcan desenat cu macaroane lipite pe o coală de bloc de desen.

— Ştii, își trage Manus nasul și se șterge la el cu dosul palmei. Acuma sunt drogat, așa că-i în ordine dacă-ți zic asta.

Manus se uită la Brandy aplecată deasupra lui și la mine ciucită în praf.

— Întâi, zice Manus, părinții tăi, părinții tăi îți dau viață, dar apoi încearcă să-ți bage pe gât viața lor.

Ca să-ți facă un os mandibular, chirurgii îți vor rupe părți din tibii, cu tot cu arterele de care sunt lipite. Mai întâi expun osul și-l sculptează chiar acolo în piciorul tău.

Altă procedură cere să-ți rupă multe alte oase, probabil oasele lungi din picioare și brațe. Înăuntrul oaselor ăstora e măduva moale și poroasă.

Ăsta-i cuvântul folosit de chirurgi și în cărți.

Poroasă.

— Mămica mea, zice Manus, și noul ei soț – mămica mea se mărită des –, tocmai au cumpărat un apartament într-o stațiune din Bowling River, în Florida. Oamenii care au mai puțin de șaizeci de ani nu pot cumpăra proprietăți acolo. Au o lege pentru asta.

Mă uit la Brandy, care e încă mama reacțiilor exagerate, îngenunchind, îndepărtându-i lui Manus părul de pe frunte. Mă uit peste buza pantei de lângă noi. Luminițele alea albastre din toate casele, ăia-s oameni care se uită la televizor. Albastru deschis Tiffany's. Albastru Valium. Oameni în captivitate.

Mai întâi cea mai bună prietenă și acum fratele meu încearcă să-mi fure logodnicul.

— Anul trecut m-am dus să le fac o vizită, zice Manus. Mămica mea, apartamentul lor e exact pe a opta gaură, și-l adoră. E ca și când tot standardul de vârstă în Bowling River e futut. Mămica și tăticu' vitreg tocmai au făcut șaizeci de ani, așa că-s doar niște tinerei. Pe mine, toți boșorogii ăia mă măsoară din priviri de parc-aș fi nu știu ce hoț de mașini.

Brandy se linge pe buze.

— Potrivit standardului de vârstă din Bowling River, zice Manus, eu încă nici nu m-am născut.

Trebuie să scoți bucăți destul de mari din măduva aia osoasă moale și însângerată. Chestia aia poroasă. Apoi trebuie să introduci așchiile și bucățile de os în masa moale de țesut pe care l-ai grefat pe față.

În realitate, nu tu faci asta, o fac chirurgii în timp ce dormi.

Dacă așchiile sunt destul de apropiate, vor forma celule fibroblast ca să se unească între ele. Din nou, un cuvânt din cărți.

Fibroblast.

Din nou, asta ia luni întregi.

— Mămica și soțul ei, zice Manus, șezând în portbagajul deschis al Fiatului său Spider în vârful dealului Rocky Butte, de Crăciun, cel mai mare cadou de la ei e-o cutie împachetată. E de mărimea unui sistem stereo de înaltă fidelitate sau a unui televizor cu ecran lat. Asta sper eu. Adică, ar fi

putut să fie orice altceva, și mi-ar fi plăcut cu atât mai mult.

Manus scoate un picior și-l pune pe pământ, apoi celălalt. În picioare, Manus se întoarce spre Fiatul plin de argintărie.

— Nu, zice Manus, în schimb îmi dau căcatu' ăsta.

Manus, în bocancii lui de comando și costumul de camuflaj, scoate din portbagaj un ceainic de argint cu pântece gras și se uită la imaginea sa grasă reflectată în latura convexă.

— Toată cutia, zice Manus, e plină de toate căcaturile astea și amintiri de familie pe care nu le vrea nimeni.

Exact ca mine azvârlind tabachera de cristal a lui Evie în șemineu, Manus se opintește și azvârle iute ceainicul în întuneric. Dincolo de povârniș, dincolo de întuneric și luminile suburbiei, ceainicul zboară așa departe că nici nu-l auzi căzând.

Fără să se întoarcă, Manus duce mâna în spate și apucă altceva. Un sfeșnic de argint.

— Asta-i moștenirea mea, zice Manus.

Azvârlit peste cap în întuneric, sfeșnicul se rotește prin aer, tăcut, așa cum îți imaginezi că zboară sateliții.

— Știi – Manus azvârle o mână scânteietoare de inele pentru șervete –, părinții tăi sunt un fel de Dumnezeu. Sigur, îi iubești și vrei să știi că există pe lume, dar nu-i vezi cu adevărat decât atunci când vor ceva.

Vătraiul de argint zboară sus, sus, sus, către stele și-apoi cade și aterizează undeva printre luminile albastre ale televizoarelor.

Şi după ce aşchiile de os s-au suturat pentru a-ți oferi o nouă mandibulă înăuntrul ghemotocului de piele grefată, chirurgul poate încerca să modeleze asta în ceva cu care să poți vorbi și mânca și pe care să poți întinde machiajul.

Asta după ani și ani de durere.

Ani de trăit cu speranța că ceea ce vei avea va fi mai bun decât ceea ce ai. Ani trecuți arătând și simțindu-te îngrozitor, în speranța că vei putea fi mai frumoasă.

Manus apucă lumânarea, lumânarea albă din portbagaj.

— Mămica, zice Manus, al doilea cadou de Crăciun pentru mine a fost o cutie plină de toate lucrurile pe care le păstrase de când eram mic.

Manus zice:

— Ia uitați-vă – și ridică lumânarea –, lumânarea mea de botez.

Departe-n întuneric, Manus azvârle lumânarea.

Urmează pantofiorii maronii de copil.

Înfășurați într-un veșmânt de botez.

Apoi un pumn zornăitor de dinți de lapte.

— S-o fut, zice Manus, pe afurisita aia de Zână Măselută.

O cosiță de păr blond într-un medalion prins pe-un lănțișor, lănțișorul învârtindu-se, eliberat din mâna lui Manus ca un *bola* de prins vite, și dispărând în beznă.

— A zis că-mi dă toate astea pentru că pur și simplu nu mai are loc pentru ele, zice Manus. Nu că nu le-ar fi vrut.

Mulajul de ghips al mâinii unui copil de clasa a doua se dă peste cap prin aer, dispare în întuneric.

— Păi, mami, dacă nu-s destul de importante pentru tine, zice Manus, nici eu nu vreau să car după mine căcaturile astea.

Sari la toate dățile când, cum Brandy Alexander mă freacă la cap cu chirurgia plastică, mă gândesc la pedicele. Reabsorbție. Celule fibroblast. Os poros. Ani de durere și speranță, și cum pot să nu râd.

Râsul e singurul sunet pe care-l mai pot scoate așa încât oamenii să-l înțeleagă.

Brandy, bine intenționata regină absolută cu țâțele ei de silicon așa de mari că nu mai poate sta dreaptă, ea zice: Uită-te să vezi ce oportunități există.

Cum să mă pot opri din râs.

Vorbesc serios, Shane, n-am așa mare nevoie de atenție.

O să continui doar să-mi port vălurile.

Dacă nu pot fi frumoasă, vreau să fiu invizibilă.

Sari la polonicul de punci luându-și zborul spre nicăieri.

Sari la fiecare linguriță, dusă.

Sari la toate carnetele de note din școala primară și la pozele cu clasa dispărute-n zare.

Manus mototolește o bucată de hârtie groasă.

Certificatul lui de naștere. Şi dă cu el afară din existență. Apoi Manus stă legănându-se de pe călcâie pe vârfuri, călcâie-vârfuri, călcâie-vârfuri, strângându-se singur în brațe.

Brandy se uită la mine să zic ceva. În praf, cu degetele, scriu:

manus unde locuiești mai nou?

Picături mici și reci îmi cad pe păr și umerii roz-piersică. Plouă.

Brandy zice:

— Ascultă, nu vreau să știu cine ești, dar dacă ai putea fl oricine, cine ai fi?

— Nu îmbătrânesc, asta-i sigur, zice Manus, scuturând din cap. Nici nu mă gândesc.

Cu brațele încrucișate, se leagănă călcâie-vârfuri, călcâie-vârfuri. Manus își vâră bărbia în piept și se leagănă, uitându-se în jos la toate sticlele sparte.

Plouă mai tare. Nu simți mirosul penelor mele de struț afumate și nici L'Air du Temps al lui Brandy.

— Atunci ești domnul Denver Omelet, zice Brandy. Denver Omelet, fă cunoștință cu Daisy St.

Patience.

Mâna îngreunată de inele a lui Brandy se deschide ca o floare complet înflorită și se așază pe ai săi o sută cincisprezece centimetri de glorie siliconată.

— Asta, zice ea, asta e Brandy Alexander.

Capitolul 21

Sari la o dată, nicăieri în mod special, eu și Brandy în biroul logopedei, unde Brandy mă prinde cu mâinile pe sub văl, atingând cochiliile și fildeșul molarilor mei expuși, împungând pielea gofrată a țesutului meu cicatrizat, uscat și lustruit de respirația mea care trece încolo și-ncoace peste el. Ating saliva acolo unde mi se usucă lipicios și crud pe laturile gâtului, și Brandy zice să nu mă privesc prea de aproape.

— Scumpo, zice, în vremuri de-astea, te ajută să te gândești la tine ca la o sofa sau un ziar, ceva făcut de-o grămadă de oameni, dar nu făcut să dureze o veșnicie.

Marginea deschisă a gâtului meu pare întinsă și tare la atingere, coaste împletite, întărite prin încleiere și racordări. O simți la fel ca pe marginea superioară a unei rochii sau un costum de baie fără bretele, susținut de sârme și straiuri de plastic cusute înăuntru. Dură, dar caldă, așa cum arată o garoafă. Osoasă, dar acoperită de piele moale, palpabilă.

Genul ăsta de mandibulectomie traumatică acută fără reconstrucție, înaintea decanulării tubului traheotomiei, poate duce la apnee în somn, au zis doctorii. Ăștia erau ei discutând unul cu celălalt în timpul vizitelor de dimineață.

Și oamenii găsesc că *eu* sunt greu de înțeles.

Ceea ce mi-au zis doctorii e că, dacă nu-mi reconstruiau un fel de mandibulă, măcar să-mi pună un soi de clapă, au zis, altfel puteam să mor în somn. Încetam pur și simplu să respir și nu mă mai trezeam. O moarte rapidă, fără dureri.

Pe carnețel, cu creionul, am scris:

nu mă tachinați.

Noi în biroul logopedei, și Brandy zice:

— Te ajută să știi că nu ești mai răspunzătoare de felul cum arăți decât o mașină, zice Brandy. Ești un produs în exact aceeași măsură. Produsul unui produs al unui produs. Oamenii care proiectează mașini, și ei sunt produse. Părinții tăi sunt produse. Părinții lor au fost produse. Profesorii tăi, produse. Preotul de la biserica ta, alt produs, zice Brandy.

Uneori, cel mai bun mod de-a face față rahatului, zice ea, e să nu te vezi ca pe-un mic premiu prețios.

— Ideea mea, zice Brandy, e că nu poți evita lumea și nu ești răspunzătoare de cum arăți, dacă ești frumoasă foc sau urâtă ca curu'. Nu ești răspunzătoare de ce simți sau ce spui sau cum te comporți sau orice faci. Nu poți controla nimic, zice Brandy.

La fel cum un compact disc nu e răspunzător de ce-i înregistrat pe el, așa ești și tu. Ești liberă să acționezi la fel ca un computer programat. Ești unică la fel ca o bancnotă de un dolar.

— Nu există nici un *tu* real în *tine,* zice. Până și corpul tău fizic, toate celulele tale vor fi înlocuite în următorii opt ani.

Piele, oase, sânge și organe se transplantează de la o persoană la alta. Până și ceea ce e deja înăuntrul tău, coloniile de microbi și bacterii care-ți mănâncă mâncarea în locul tău, fără ele ai muri. Nimic din tine nu e întru totul al tău. Totul în tine e moștenit.

— Relaxează-te, zice Brandy. Orice ai gândi, gândesc un milion de alți oameni. Orice faci, fac și ei, și nimic din tine nu e răspunzător. Totul e un efort comun.

Sub vălul meu, ating cu degetul umedul ciot proeminent al unei limbi a unui produs vandalizat. Doctorii au propus să folosească o parte din intestinul meu subțire ca să-mi lungească gâtul. Au sugerat să-mi cioplească tibiile, fibulele acestui

produs uman care sunt eu, modelând oasele și grefându-le pentru a mă construi, pentru a construi produsul, o mandibulă nouă.

În carnețel, am scris:

osul piciorului legat de osul capului?

Doctorii n-au priceput.

Acum să ascultăm cuvântul Domnului.

— Ești un produs al limbii noastre, zice Brandy, și-a felului cum sunt legile noastre și cum credem că ne vrea Dumnezeul nostru. Orice minusculă moleculă din tine a fost deja gândită de câteva milioane de oameni înaintea ta, zice ea. Orice faci tu e plictisitor și învechit și absolut OK. Mergi la sigur pentru că ești blocată înăuntrul culturii tale. Orice ai concepe tu este bine *pentru că o poți concepe.* Nu-ți poți imagina nici o cale de scăpare. Nu există nici o cale de scăpare, zice Brandy.

— Lumea, zice Brandy, e leagănul și capcana ta.

Asta e după ce am recăzut în eroare. I-am scris agentului meu și-am întrebat care sunt șansele să primesc de lucru ca mano-manechin sau pedo-manechin. Să pozez pentru ceasuri și încălțăminte. La început, agentul îmi trimisese niște flori la spital. Poate reușeam să prestez munci de gambistă. Cu cât de multe îi intoxicase Evie, asta nu știam.

Ca să fii mano-manechin, mi-a răspuns el în scris, trebuie să porți o mănușă de mărime șapte și-un inel de mărime cinci. Un pedo-manechin trebuie să aibă degete perfecte la picioare și să poarte treizeci și șase la încălțăminte. O gambistă nu poate să facă nici un sport. Nu poate avea nici o venă vizibilă. Cu excepția cazului în care degetele de la mâini și picioare încă-ți arată bine după ce-au fost mărite de trei ori într-o revistă sau de două sute de ori pe un panou publicitar, a scris el, nu te baza pe-o muncă pentru părți ale corpului.

Mâna mea e de mărime opt. Piciorul, treizeci și șapte.

Brandy zice:

— Și dacă reușești să găsești o cale de scăpare din cultura noastră, și aia-i o capcană. Numai încercarea de scăpare din capcană întărește capcana.

Cărțile despre chirurgie plastică, opusculele și broșurile, toate promiteau să mă ajute să duc o viață normală și fericită; dar asta semăna din ce în ce mai puțin cu ceea ce-mi doream. Ceea ce-mi doream semăna din ce în ce mai mult cu ceea ce fusesem întotdeauna dresată să-mi doresc. Ceea ce vor toți.

Dă-mi atenție.

Flash.

Dă-mi frumusețe.

Flash.

Dă-mi pace și fericire, o relație și-o casă perfectă.

Flash.

Brandy zice:

— Cea mai bună cale e să nu te împotrivești, să te dai bătută. Nu încerca mereu să îndrepți lucrurile. Lucrurile de care fugi nu fac decât să-ți rămână alături mai mult timp. Când te împotrivești unui lucru, nu faci decât să-l întărești.

Zice:

— Nu face ceea ce vrei. Zice: Fă ceea ce nu vrei. Fă ceea ce ești dresată să nu-ți dorești.

E opusul căutării fericirii.

Brandy îmi spune:

— Fă lucrurile care te sperie cel mai tare.

Capitolul 22

În Seattle, o privesc pe Brandy cum moțăie în grota noastră submarină de mai bine de o sută șaizeci de ore. Cât despre mine, eu șed aici cu un teanc de broșuri chirurgicale lucioase care arată operații de reatribuire sexuală. Operații transsexuale tranziționale. Schimbări de sex.

Fotografiile color arată vagine de calități diferite surprinse mai mult sau mai puțin din același unghi. Obiectivul e focalizat drept în întunericul văgăunii vaginale. Degete cu unghii vopsite-n roșu strânse pe coapse ca să depărteze labiile. Orificiul uretral moale și roz. În unele, părul pubian tuns periuță. Adâncimea vaginală oferită pe-o distanță de cincisprezece, douăzeci, cinci centimetri. În unele, *corpus spongiosum* nerezectat ce crește în jurul deschiderii uretrale. Clitorisul cu scufie, frenul clitorisului, pliurile minuscule de piele de sub scufia care unește clitorisul de labii.

Vagine scârboase și ieftine, cu piele scrotală păroasă folosită pentru interior, cu alte fire de păr în creștere, sufocate de păr.

Vagine avangardiste, fotogenice la maximum, alungite folosind bucăți de colon, cu autocurățare și lubrifiate de propria mucoasă. Clitorisuri sensibile alcătuite din recoltarea și redirecționarea unor bucăți din glanda penisului. Cadillacul vaginoplastiei. Unele dintre Cadillacurile astea sunt atât de reușite, că lubrifierea abundentă te obligă să porți zi de zi un absorbant ultra.

Unele sunt vagine de modă veche, care trebuie întinse și dilatate în fiecare zi cu un calapod de plastic. Toate broșurile astea sunt suveniruri din viitorul apropiat al lui Brandy.

După ce l-am văzut pe domnul Parker așezat pe Ellis, am ajutat-o pe Brandy cea cu corpul mort

și îndopat cu medicamente să ajungă înapoi la etaj și, din nou, i-am dat jos toate hainele. Când am încercat să-i mai arunc în gură niște Darvon, le-a vomitat, așa că am întins-o iar pe pardoseala băii și, când mi-am împăturit peste braț jacheta ei, în buzunarul interior am simțit ceva de carton. Cartea lui Miss Rona, Strecurat în carte e-un suvenir din viitorul meu.

Trântită înapoi pe marea cochilie de melc din ceramică, am citit:

Îl iubesc pe Seth Thomas atât de mult că trebuie să-l distrug. Compensez cu asupra de măsură venerând-o pe regina absolută. Seth nu mă va iubi niciodată. Nimeni nu mă va mai iubi vreodată.

Ce stânjenitor.

Dă-mi stringente rahaturi emoționale plângăcioase.

Flash.

Dă-mi baliverne egoiste și egocentrice.

Hristoase.

Să-mi fut una. Așa m-am săturat să fiu eu. Eu frumoasă. Eu urâtă. Blondă. Brunetă. Un milion de transformări futute care nu fac altceva decât să mă lase încarcerată în mine însămi.

Cine am fost înaintea accidentului acum e doar o poveste. Totul de până acum, până acum, până acum, e doar o poveste pe care o port după mine. Cred că asta-i valabil pentru oricine din lume. Ce-mi trebuie e-o poveste nouă despre cine sunt.

Trebuie s-o feștelesc așa de rău, încât să nu mă mai pot salva.

Capitolul 23

Așadar, asta-i viața în cadrul Proiectului Brandy Alexander de Reincarnare a Martorilor.

În Santa Barbara, Manus care a fost Denver ne-a învățat cum să ne procurăm medicamente. Stăteam toți trei înghesuiți în Fiatul ăla Spider de la Portland la Santa Barbara, și Brandy voia doar să moară. Fără-ncetare, ținându-și ambele mâini apăsate pe șale, Brandy tot zicea:

— Opriți mașina. Trebuie să mă întind. Am *spa-se-me.* Trebuie să ne oprim.

Ne-a luat două zile să ajungem din Oregon în California, iar cele două state sunt chiar peste drum unul de celălalt. Manus n-a făcut altceva decât să se uite la Brandy tot timpul, s-o asculte, așa de evident îndrăgostit de ea că-mi venea să-i omor în moduri tot mai urâte și dureroase.

În Santa Barbara, abia am ajuns în oraș că Brandy vrea să coboare și să se plimbe puțin. Problema-i că asta-i o zonă într-adevăr bună din California. Până sus, între dealurile de deasupra orașului. Dacă te plimbi prin părțile astea, poliția sau mai știu eu ce patrulă de securitate privată dă peste tine și vrea să știe cine ești și să-ți vadă actul de identitate, vă rog.

Totuși, Brandy are din nou spasme, și prințesa isterică și-a scos deja un picior pe ușă, s-a cățărat deja pe jumătate din Spider înainte ca Denver Omelet să apuce măcar să oprească. Ce vrea Brandy sunt capsulele de Taylox lăsate în apartamentul 15-G de la hotelul Congress.

— Nu poți fi frumoasă, zice Brandy cam de-o mie de ori, până nu te simți frumoasă.

Aici, printre dealuri, oprim lângă trotuar în fața unui anunț cu CASĂ DE VÂNZARE. Casa care ne face umbră e-o *hacienda* uriașă, destul de spaniolă să te facă să-ți vină să dansezi flamenco

pe-o masă, să te rotești pe-un candelabru din fier forjat, să porți un sombrero și-o bandulieră.

— Uite-aici, îi zice Denver. Faceți-vă frumoasă și v-arăt eu cum putem șmangli niște analgezice puternice.

Sari înapoi la cele trei zile în care ne-am ascuns în apartamentul lui Denver pân-am reușit să strângem niște gologani. Brandy, Brandy a ticluit un plan nou. Înainte să ajungă la cuțit, e hotărâtă să-și găsească sora.

Pe mine, cea care vrea să-i danseze pe mormânt.

— O vaginoplastie e pe vecie, sau cam pe-acolo, zice ea. Poate să aștepte până-mi lămuresc eu niște lucruri.

E hotărâtă să-și găsească sora și să-i spună totul, despre gonoree, despre de ce nu-i mort Shane, ce s-a întâmplat, totul. Să facă *tabula rasa.* Probabil c-ar fi surprinsă să afle cât de multe știe sora ei deja. Eu vreau doar să ieșim odată din oraș, înainte să se emită un mandat de arestare pentru incendiere intenționată, așa că-l amenințăm pe Denver că, dacă nu vine cu noi, dau fuga la poliție și-l acuz pe el. De incendiere, de răpire, de tentativă de omor. Lui Evie, ei îi trimit o scrisoare.

Lui Brandy, ei îi scriu:

hai să facem o tură cu mașina, să vedem ce se-ntâmplă. să ne potolim nervii.

Asta pare o încercare puțin cam prea istovitoare, dar cu toții avem ceva de care să fugim. Şi când spun *noi*, mă refer la toți oamenii din lume. Așadar, Brandy crede că suntem pe drum în căutarea surorii ei, iar Denver a venit sub amenințarea șantajului. Scrisoarea mea către Evie stă în cutia poștală de la capătul aleii care duce la casa ei, toată numai ruine arse. Evie e-n Cancún, poate.

Scrisoarea către Evie zice:

Către domnișoara Evelyn Cottrell,

Manus zice că el m-a împușcat și că tu l-ai ajutat din cauza relației voastre mizerabile. Ca să nu ajungi la PUŞCĂRIE, te rog caută să rezolvi cât mai repede cu firma de asigurare procedurile de despăgubire pentru daunele suferite de casa și proprietatea ta. Transformă toți banii ăștia în valută americană, bancnote de zece și douăzeci, și trimite-mi-i prin General Delivery din Seattle, Washington. Eu sunt persoana pentru care ești răspunzătoare că nu mai are logodnic, fosta cea mai bună prietenă a ta, indiferent ce minciuni ți-ai spune singură. Trimite banii și voi considera problema încheiată și nu voi merge la poliție ca să te aresteze și să te trimită la PUŞCĂRIE, unde va trebui să te lupți zi și noapte pentru demnitatea și viața ta, pe care fără-ndoială că oricum le vei pierde. Da, și mi-am făcut deja o mare operație de chirurgie plastică, așa că arăt chiar mai bine decât înainte, și-l am pe Manus Kelley cu mine și el încă mă iubește și spune că te urăște și c-o să depună mărturie împotriva ta la tribunal că ești o târâtură.

Semnat, Eu

Sari pe marginea Oceanului Pacific, parcați lângă trotuarul din fața *haciendei* spaniole CASĂ DE VÂNZARE. Denver ne zice, mie și lui Brandy, să mergem la etaj în vreme ce el îl ține ocupat pe agentul imobiliar. Dormitorul principal va avea cea mai bună priveliște, așa-l vom putea găsi. Dormitorul principal va avea cele mai bune medicamente.

Sigur, Manus era detectiv, dacă prin asta înțelegi să-ți fâțâi curul printre boscheții din Washington Park purtând slipi mai mici cu un număr în speranța că vreun maniac sexual singuratic își va scoate pula la iveală – dacă asta-i

muncă de detectiv, atunci, sigur, Manus era detectiv.

Pentru că frumusețea e putere, așa cum banii sunt putere, așa cum o armă încărcată e putere. Iar Manus, cu înfățișarea lui frumușică, maxilarul pătrățos și pometii înalți, ar putea apărea pe un afiș pentru recrutarea naziștilor.

Pe când Manus încă lupta împotriva criminalității, într-o dimineață l-am găsit tăind coaja de la o felie de pâine. Pâinea fără coajă m-a dus cu gândul la copilărie. Totul era așa încântător, dar am crezut că prăjește pâine pentru mine. Apoi Manus se duce în fața unei oglinzi din apartamentul pe care-l împărțeam, îmbrăcat în slipul lui alb, și întreabă, dacă aș fi gay aș simți pornirea să i-o trag în cur? Apoi s-a schimbat într-un slip roșu și-a pus încă o dată întrebarea. Ştii, zice el, chiar să mi-o vâri în găoz? Să-i desfund țeava de eșapament? Nu-i o dimineață pe care s-o vreau trasă pe casetă video.

— Trebuie, a zis Manus, ca scula să-mi arate mare, dar curul să-mi arate adolescentin.

Ia felia de pâine și-o vâră între pielea lui și furca slipului.

— Nu-ți face probleme, așa fac ăia care pozează pentru chiloți ca să aibă un aspect mai atrăgător, zice el. În felul ăsta obții o erecție inofensivă și uniformă.

Se întoarce din profil în fața oglinzii și zice:

— Crezi că-mi mai trebuie o felie?

Să fie detectiv însemna să se fâțâie prin jur pe vreme frumoasă, în sandale și-n slipul lui roșu, norocos, în vreme ce doi bărbați în civil așteptau într-o mașină parcată în apropiere ca cineva să muște momeala. Asta se-ntâmpla mai des decât v-ați putea închipui. Manus era omul-campanie pentru curățarea lui Washington Park. Nu avusese niciodată așa succes ca polițist de rând și-n felul ăsta nu trăgea nimeni cu arma în el.

Totul părea foarte Bond, James Bond. Foarte capă și spadă. Foarte spion contra spion. Plus că se bronza de minune. Plus că își putea deconta abonamentul la sala de forță și slipii pe care și-i cumpăra.

Sari la agentul imobiliar din Santa Barbara strângându-mi mâna și rostindu-mi numele, Daisy St. Patience, iar și iar, așa cum faci când vrei să lași o impresie bună, dar fără să se uite la mine înfășurată-n văluri. Se uită la Brandy și Denver.

Fermecat, sunt sigură.

Casa e exact cum te aștepți după ce ai văzut-o de afară. În sufragerie e-o masă mare cu picioare în X, în stil misionar, zgâriată și așezată sub un candelabru din fier forjat pe care te-ai putea legăna. Pe masă e întins un șal spaniol cu franjuri, brodat cu fir de argint.

Noi reprezentăm o vedetă de televiziune care dorește să-și păstreze anonimatul, îi zice Denver agentului imobiliar. Suntem o echipă de avangardă care caută o casă de weekend pentru celebritatea asta fără nume. Domnișoara Alexander e expertă în toxicitatea produselor, știți, vaporii și secrețiile letale emanate de case.

— Un covor nou, zice Denver, elimină formaldehide otrăvitoare cu până la doi ani după ce a fost întins pe jos.

Brandy zice:

— Cunosc bine senzația.

Se-ntâmpla ca, atunci când instalația lui Manus nu ducea bărbații la pierzanie, Manus să fie în sala de tribunal, pe banca martorilor, pus la patru ace și spunând că inculpatul l-a abordat într-o tentativă scârboasă de masturbare în public și i-a cerut o țigară.

— De parcă cine mă vede ar putea să creadă că fumez, zicea Manus.

Nici nu știai cărui viciu i se împotrivea mai mult.

După Santa Barbara, am mers la San Francisco și-am vândut Fiatul Spider. Cât despre mine, eu scriu tot timpul pe șervețele de cocteil: poate că sora ta e-n următorul oraș. ar putea fi oriunde.

În *hacienda* din Santa Barbara, eu și cu Brandy am găsit Benzedine și Dexedrine și Quaalude vechi și Soma și niște capsule de Dialose care s-au dovedit a fi emolient de fecale. Și niște cremă Solaquin Forte care s-a dovedit a fi albitor pentru piele.

În San Francisco, am vândut Fiatul și niște medicamente și-am cumpărat o *Agendă medicală* uriașă și roșie, așa încât să nu mai furăm emolienti de fecale și albitori pentru piele care nu valorează nimic, în San Francisco, bătrânii își vând toți bătrânele casele bogate pline de medicamente și hormoni. Aveam Demerol și Darvocet-N. Nu mititelele Darvocet-N 50 cu efect slab. Brandy se simțea frumoasă, pe când eu încercam să-i dau o supradoză de pastiloaie Darvocet de 100 mg.

După Fiat, am închiriat o decapotabilă mare Seville. Noi trei eram puștii Zine:

Eu, eu eram Comp Zine.

Denver era Thor Zine.

Brandy, Stella Zine[12].

În San Francisco am început cu Denver secreta lui terapie hormonală ca să-l distrug.

Cariera de investigator a lui Manus a început să intre în declin când rata arestărilor sale a scăzut la una pe zi, apoi una pe săptămână, apoi nici una, apoi tot nici una. Problema era soarele, bronzul pielii și faptul că îmbătrânea și era o momeală deja cunoscută, așa că nici unul dintre bărbații mai vârstnici pe care-i arestase deja nu se mai apropia de el. Cei mai tinerei credeau doar că era prea bătrân.

Așa că Manus devenise mai îndrăzneț. Bikinii i-au devenit din ce în ce mai mici, ceea ce nu era plăcut la vedere. Voiau să-l înlocuiască cu un manechin nou. Așa că acum trebuia să poarte conversații. Să discute. Să fie nostim. Să-și dea de-a binelea osteneala să întâlnească tipi. Să-și dezvolte o personalitate, și totuși bărbații mai tineri, singurii care nu fugeau când îl vedeau, un bărbat tânăr tot îl refuza când Manus îi propunea să facă o plimbare înapoi printre copaci, printre boscheți.

Până și cei mai excitați tineri, cei care le făceau ochi dulci tuturor, spuneau:

— Aă, nu, mersi.

Sau:

— Acum vreau doar să fiu singur.

Sau și mai rău:

— Fugi de-aici, pocitanie bătrână, sau chem poliția.

După San Francisco și San Jose și Sacramento, ne-am dus la Reno și Brandy l-a transformat pe Denver Omelet în Chase Manhattan. Am mers pe oriunde credeam că vom găsi destule medicamente. Banii lui Evie puteau aștepta.

Sari la Las Vegas și la Brandy care-l transformă pe Chase Manhattan în Eberhard Faber. Conducem Sevilleul prin mijlocul Las Vegasului. Toată lumina aia spasmodică de neon, faruri roșii urmărindu-se într-o direcție, faruri albe urmărindu-se în cealaltă. Las Vegas arată așa cum ți-ai imagina că trebuie să arate raiul noaptea. Nu ridicăm nici o clipă capota Sevilleului, o avem de două săptămâni, niciodată n-am ridicat capota.

Străbatem centrul Las Vegasului, Brandy așezată pe portbagaj, cu curul pe capacul lui și cu picioarele pe bancheta din spate, îmbrăcată c-o chestie de brocart metalizat, mulată, fără bretele, roz ca miezul arzător al unei torțe de semnalizare rutieră, și c-un corset plin de paiete ca niște

nestemate și-o lungă pelerină detașabilă din tafta cu mâneci bufante.

Ea, arătând așa de frumos încât Las Vegasul, cu toată strălucirea și scânteierile lui, nu era decât un alt accesoriu marca Brandy Alexander.

Brandy ridică mâinile în aer, mâini pe care și-a tras o pereche de mănuși lungi și roz de operă, și strigă. Arată și se simte așa de bine în momentul ăsta. Iar lunga pelerină detașabilă din tafta cu mâneci bufante, pelerina asta se detașează.

Şi zboară în traficul din Las Vegas.

— Ia-o pe după colț, strigă Brandy. Pelerina aia trebuie să ajungă înapoi la Bullock's mâine dimineață.

După ce cariera de investigator a lui Manus a intrat în declin, a trebuit să mergem la sală zi de zi, uneori chiar de două ori pe zi. Aerobic, solar, nutriție, toate opririle pe drumul crucii. El era culturist, dacă asta înseamnă să-ți bei *shake*-urile cu înlocuitori alimentari direct din blender de șase ori pe zi, deasupra chiuvetei din bucătărie. Pe-atunci Manus își cumpăra prin poștă slipi de import, niște săculețe beneficiind de-o sfoară și tehnica microfibrei, pe care-i îmbrăca de-ndată ce ajungeam acasă de la sală, apoi se ținea după mine, întrebându-mă dacă mi se pare că are curul prea plat.

Dacă aș fi gay, aș crede c-ar trebui să-și tundă părul pubian? Dacă aș fi gay, aș crede că pare prea disperat? Prea rezervat? Avea pieptul destul de lat? Prea lat, poate?

— N-aș suporta să creadă că nu-s decât un hăndrălău prostănac, asta-i tot, zicea Manus.

Părea, înțelegi, prea gay? Poponarii voiau doar bărbați care se comportă ca heterosexualii.

— Nu vreau să mă vadă ca un fund mare și pasiv, zicea Manus. Nu că mi-aș fi dat imediat pantalonii jos și l-aș fi lăsat pe orice tip să mi-o vâre.

Manus lăsa un inel de păr ras și celule de piele bronzată și moartă de jur împrejurul căzii de baie și se aștepta s-o frec eu.

Pe fundal apărea întotdeauna ideea de-a se întoarce la o slujbă unde oamenii deschid focul spre tine, criminali care n-au nimic de pierdut dacă tu o mierlești.

Şi poate că Manus reușea chiar să prindă vreun turist bătrân care nimerise din întâmplare în zona cea mai agitată din Washington Park, dar aproape mereu comandantul secției îl bătea la cap să înceapă să-l învețe meserie pe-un înlocuitor mai tânăr.

Aproape întotdeauna, Manus descurca vreun tanga tigrat gri-metalizat din harababura încâlcită din sertarul lui cu lenjerie intimă. Își îndesa curul într-un ghem de nimic și se uita în oglindă din profil, din față, din spate, apoi îl smulgea de pe el și lăsa pe pat bucățica lăbărțată și moartă de pânză cu imprimeu animalic, așa încât s-o găsesc eu. Asta se-ntâmpla cu dungile de zebră, dungile de tigru, petele de leopard, apoi ghepard, panteră, puma, ocelot, până nu mai avea timp.

— Ăștia-s bikinii mei norocoși, îmi zicea. Fii sinceră.

Şi asta-mi tot spuneam eu că e dragoste.

Fii sinceră? N-aș fi știut de unde să încep. Îmi ieșisem așa de tare din mână.

După Las Vegas, am închiriat o furgonetă d-aia de familie. Eberhard Faber a devenit Hewlett Packard. Brandy purta o rochie lungă de pichet alb cu crăpături laterale și cu șnururi și-o crestătură adâncă în partea de jos, absolut nelalocul ei pentru tot statul Utah. Ne-am oprit și-am gustat din Great Salt Lake.

Ni s-a părut că e lucrul cel mai firesc.

Eu scriam întruna în nisip, scriam în praful de pe mașină:

poate că sora ta e-n următorul oraș.

Scriam: poftim, mai ia niște Vicodin.

Când Manus n-a mai putut face bărbații să-l abordeze pentru sex a început să cumpere reviste pornografice gay și să frecventeze cluburile de gay.

— Documentare, zicea.

— Poți să vii cu mine, îmi zicea, dar să nu stai prea aproape, nu vreau să las o impresie greșită.

După Utah, Brandy l-a transformat pe Hewlett Packard în Harper Collins la Bute. Acolo-n Montana, am închiriat un Ford Probe și Harper a condus cu mine strivită pe bancheta din spate, și din când în când Harper zicea:

— Mergem cu o sută optzeci la oră.

Brandy și cu mine, noi ridicam din umeri.

Să gonești cu mașina nu părea mare scofală într-un loc așa mare ca Montana.

poate că soră-ta nici nu-i în statele unite, am scris cu ruj pe oglinda unei toalete de la un motel din Great Falls.

Așadar, pentru a nu pierde slujba lui Manus, mergeam la baruri de gay, iar eu ședeam singură și-mi ziceam că treaba cu aspectul frumos e diferită pentru bărbați. Manus flirta și dansa și trimitea băuturi pe tejgheaua barului oricui părea o provocare. Manus se strecura pe scaunul de lângă mine și-mi șoptea din colțul gurii.

— Nu-mi vine să cred că-i cu tipu' ăla, zicea.

Manus înclina din cap doar cât să-mi dau eu seama de care tip era vorba.

— Săptămâna trecută nu mi-a dat nici bună ziua, se îmbufna Manus în șoaptă. Nu eram destul de bun pentru el, iar gunoiul ăla infect cu păr blond murdar e mai bun?

Manus se gârbovea peste pahar și zicea:

— Bărbații-s așa bătuți în cap.

Iar eu stăteam acolo și-mi ziceam, mare descoperire.

Şi-mi ziceam că-i în regulă. Orice relație ar trece prin momente grele ca ăsta.

Sari la Calgary, Alberta, unde Brandy a mâncat supozitoare Nebalino împachetate în folie aurie pentru c-a crezut că erau ciocolățele Almond Roca. S-a enervat așa tare, că l-a transformat pe Harper Collins în Addison Wesley. Aproape tot timpul cât am stat în Calgary, Brandy a purtat o jachetă de schi albă, vătuită, cu guler de blană falsă și un bikini alb de la Donna Karen. Look-ul era distractiv și spiritual și ne simțeam lejeri și populari.

Serile erau făcute pentru o haină dungată alb cu negru, gen capot, lungă până la pământ, pe care Brandy nu reușea niciodată s-o țină închisă până sus, pe dedesubt cu pantaloni sexy de lână neagră. Addison Wesley s-a transformat în Nash Rambler, și-am închiriat alt Cadillac.

Sari la Edmonton, Alberta, la Nash Rambler transformat în Alfa Romeo. Brandy purta niște tutuuri scurtissime peste colanți negri îndesați în cizme de cowboy. Brandy purta o bustieră cu push-up făcută din piele, toată însemnată cu fierul roșu cu simbolurile crescătorilor locali de vite.

În barul frumos al unui hotel din Edmonton, Brandy zice:

— Urăsc când se vede linia de îmbinare la paharul de martini. Vreau să zic că simt lipitura. E-așa de duzină.

Bărbați de jur împrejurul ei. Ca niște reflectoare, mi-amintesc genul ăsta de atenție. În tot statul ăla, Brandy n-a trebuit niciodată să-și plătească băutura, nici măcar o dată.

Sari la Manus pierzându-și misiunea de agent special independent din cadrul poliției metropolitane, secția Moravuri. Ce vreau să zic e că n-a reușit niciodată să treacă peste asta.

Rămânea fără bani. Nu că înainte ar fi avut cine știe ce cont în bancă. Apoi păsările mi-au mâncat fața.

Dar n-am știut că Evie Cottrell, care locuia singură în uriașa ei casă solitară de pe proprietatea ei și cu banii texani proveniți din petrol, își zicea, hei, avem o treabă care trebuie făcută. Şi Manus, cu nevoia lui stringentă de-a demonstra că încă se mai poate pișa pe fiecare copac. Genul ăla de putere oglindă-oglinjoară. Restul îl știți deja.

Sari la noi pe drum, după spital, după surorile Reea, și eu continui să strecor hormoni, Provera și Climara și Premarin, în mâncarea și băutura lui. Whisky și estradiol. Votcă și etinil-estradiol. Era așa de ușor că era de speriat. Arunca încontinuu ocheade de taur în călduri spre Brandy.

Cu toții fugeam de ceva. Vaginoplastie. Îmbătrânire. Viitor.

Sari la Los Angeles.

Sari la Spokane.

Sari la Boise și San Diego și Phoenix.

Sari la Vancouver, Columbia Britanică, unde eram niște expatriați italieni care vorbeau engleza ca pe-o a doua limbă până ce între noi n-a mai rămas nici o limbă maternă.

— Aveți niște țâțe de fetișcană, i-a zis Alfa Romeo unei agente imobiliare în nu mai știu ce casă.

De la Vancouver, am reintrat în Statele Unite drept Brandy, Seth și Bubba-Joan grație gurii extrem de profesioniste a Prințesei Prințesă. Tot drumul până la Seattle, Brandy ne-a citit cum o evreică pișpirică suferind de o misterioasă boală musculară s-a transformat singură în Rona Barrett.

Noi vizitând case mari și bogate, șterpelind medicamente, închiriind mașini, cumpărând haine și ducându-le înapoi.

— Spune-ne o poveste personală scârboasă, zice Brandy *en route* spre Seattle. Brandy zicându-mi întotdeauna ce să fac. Fiind ea însăși *așa aproape* de moarte.

Despică-ți corpul și arată-ne interiorul.

Spune-mi povestea vieții mele înainte să mor.

Coase-te la loc.

Capitolul 24

Sari mult înapoi, la o ședință foto în abatorul ăla unde porci întregi goliți de măruntaie sunt agățați unul lângă altul, ca niște franjuri, pe-un lanț în mișcare. Eu și Evie purtăm rochii de petrecere Bibo Kelley din oțel inoxidabil, în timp ce lanțul gonește în spatele nostru cu o viteză cam de o sută de porci pe oră, și Evie zice:

— După ce-a fost mutilat fratele tău, după aia ce s-a întâmplat?

Fotograful se uită la expozimetrul lui și zice:

— Mnu. Nici vorbă.

Directorul de imagine zice:

— Fetelor, carcasele astea se reflectă în obiectiv.

Fiecare porc trece pe lângă noi mare cât un copac scobit în interior, toți roșii și strălucind pe dinăuntru și acoperiți pe dinafară cu pielea aia de porc într-adevăr frumoasă, după ce careva le-a pârjolit părul cu o lampă aruncătoare de flăcări. Prin comparație, asta mă face să mă simt țepoasă, și trebuie să număr înapoi până la ziua ultimei mele depilări.

Şi Evie face:

— Fratele tău?

Iar eu stau acolo și număr vineri, joi, miercuri, marți...

— Cum a făcut de-a ajuns din mutilat mort? zice Evie.

Porcii ăia continuă să treacă prea repede ca directorul de imagine să-i poată da cu pudră să nu mai strălucească. Îți vine să te întrebi cum își păstrează porcii pielea așa frumoasă. Dacă fermierii folosesc acum creme solare sau altceva. Probabil, îmi fac eu socoteala, a trecut o lună de când am fost netedă ca ei. La unele saloane folosesc noile lasere și, chiar dacă te dai cu gel

răcoritor, la fel de bine ar putea folosi o torță de pârjolit porci.

— Visătoareo, îmi zice Evie. Revino printre noi.

Toată hala aia cu porci e prea bocnă pentru cineva care poartă o rochie din oțel inoxidabil. Băieți în cămăși albe termoizolante și cizme cu tocuri joase împrăștie aburi supraîncălziți acolo unde înainte erau măruntaiele porcilor, și eu sunt pregătită să fac schimb de joburi cu ei. Sunt pregătită să fac schimb de joburi până și cu porcii. Lui Evie îi zic:

— Poliția n-a vrut să creadă povestea cu fixativul. Erau convinși că tata i-a distrus fața lui Shane. Sau că mama a pus tubul de spray în tomberon. Au zis că-i „neglijență”.

Fotograful zice:

— Și dacă ne regrupăm și luminăm carcasele din spate?

— Efect stroboscopic prea mare când trec, zice directorul de imagine.

Evie zice:

— De ce-a crezut poliția asta?

— Habar n-am, zic. Cineva le tot dădea telefoane anonime.

Fotograful zice:

— Putem opri lanțul?

Directorul de imagine zice:

— Numai dacă putem opri oamenii să mănânce carne.

Mai aveam câteva ore până să luăm o pauză pe bune, și Evie zice:

— Cineva a mințit poliția?

Băieții care se ocupă de porci ne aruncă ocheade, iar unii sunt destul de drăguți. Râd și-și freacă rapid sus-jos furtunurile sclipitoare și negre din care ies aburi. Flutură limba la noi. Flirtează.

— Apoi Shane a fugit de acasă, îi zic lui Evie. Simplu ca bună ziua. Acum vreo doi ani, ai mei au primit un telefon cum că a murit.

Păşim în spate cât putem mai aproape de porcii în mişcare, încă aburind de căldură. Pardoseala pare foarte unsuroasă, şi Evie începe să-mi vorbească despre o idee pe care o are pentru un remake al *Cenuşăresei,* numai că păsărelele şi animăluţele, în loc să-i facă o rochie, îi fac o operaţie estetică. Muscarii îi fac lifting facial. Veverițele îi fac implanturi cu silicon. Şerpii, liposucţie. În plus, Cenuşăreasa începe prin a fi un băieţel singuratic.

— La câtă atenţie i s-a acordat, i-am zis lui Evie, pun pariu că fratele meu a pus el însuşi tubul ăla de fixativ în foc.

Capitolul 25

Sari la o dată, nicăieri în mod special, doar eu și Brandy la cumpărături pe-o stradă principală cu magazine într-un orășel din Idaho, cu un angro Sears, un restaurant, o prăvălie cu pâine de-o zi și-o agenție imobiliară în care al nostru domn White Westinghouse a intrat să prostească un agent imobiliar. Intrăm într-un magazin de haine second-hand. Asta-i chiar lângă prăvălia cu pâine veche de-o zi și Brandy zice cum taică-său obișnuia să facă o șmecherie cu porci chiar înainte să-i ducă la piață. Povestește cum taică-său le dădea să mănânce deserturi expirate pe care le cumpăra cu sacul de la tot soiul de patiserii. Lumina soarelui cade peste noi prin aerul curat. La o aruncătură de băț sunt urși și munți.

Brandy se uită la mine peste un stativ cu haine second-hand.

— Tu știi șmecheria asta, nu? Aia cu porcii și cu dulciurile? zice.

Folosea trucul cu burlanul de sobă și cartofii, asta făcea tatăl ei. Ții deschis sacul de iută și vâri în el burlanul. De jur împrejurul lui pui cartofi mari din recolta curentă. În burlan pui cartofii de anul trecut, moi, moi, zdrobiți, tăiați, putrezi, așa că oamenii nu-i pot vedea prin burlan. Scoți burlanul și cosi sacul strâns, să nu se miște nimic înăuntru, îi vinzi pe marginea drumului cu ajutorul copiilor tăi și, chiar la un preț scăzut, scoți bani frumoși.

Aveam un Ford în ziua aia în Idaho. Era maro pe dinăuntru și pe dinafară.

Brandy trage umerașele deoparte, verificând toate hainele de pe stativ, și zice:

— Ai mai auzit așa șmecherie în viața ta?

Sari la mine și Brandy într-un magazin second-hand de pe aceeași stradă, în spatele unei perdele, îngrămădite împreună într-o cabină de probă de mărimea unei cabine telefonice. Mare parte din spațiu e ocupată de-o rochie de bal pe care Brandy are nevoie s-o ajut s-o îmbrace, o adevărată rochie à la Grace Kelly pe care scrie peste tot Charles James. Deflectoare și refulatoare și tot scheletul ăla comprimat proiectat într-un acoperământ de organza pigmentat cu roz sau diftină albastru-gheață.

Rochiile alea absolut incredibile, îmi zice Brandy, rochii de bal construite, rochii de seară proiectate, cu cercurile și corsetele lor fără bretele, cu gulerele lor rigide sub formă de potcoavă și umeri bufanți, talii strânse, cu peplurile și osaturile scoase în evidență, astea nu rezistă niciodată mult timp. Tensiunea, presiunea și întinderea satinului și crepului care încearcă să țină firele de sârmă și osatura înăuntru, lupta pânzei cu metalul, această tensiune le va face bucăți. Pe măsură ce exteriorul îmbătrânește, pe măsură ce slăbește stofa, partea care se vede, interiorul începe să împingă și să rupă, croindu-și drum spre exterior.

Prințesa Prințesă zice:

— O să fie nevoie de cel puțin trei Darvonuri ca să intru-n rochia asta.

Întinde mâna și eu îi dau tabletele.

Tatăl ei, zice Brandy, înainte să vândă carnea de vită obișnuia s-o macine împreună cu bucăți de gheață ca s-o umple de apă. Măcina carnea împreună cu ceea ce el numea hrana boului ca s-o umple de cereale.

— Nu era o persoană rea, zice ea. Şi nu se simțea în stare să urmeze regulile cu prea multă strictețe.

Nu atât regulile onestității și dreptății, zice ea, cât pe acelea ale protejării familiei de sărăcie. Sau boli.

În unele seri, zice Brandy, tatăl ei i se furișa în cameră atunci când dormea.

Nu vreau să aud asta. Dieta lui Brandy pe bază de Provera și Darvon i-a provocat ca efect secundar genul ăsta de bulimie emoțională datorită căreia nu reușește să se abțină de la a-și povesti cele mai înfiorătoare secrete. Îmi netezesc vălurile peste urechi. *Mulțumesc că nu mă implici.*

— În unele seri, tata obișnuia să se așeze pe patul meu, zice, și să mă trezească.

Tatăl nostru.

Rochia de bal e renăscută glorios pe umerii lui Brandy, e adusă înapoi la viață, grandioasă, de basm, imposibil de purtat pe undeva în ultimii cincizeci de ani. Un fermoar gros ca șira spinării mele urcă pe-o parte până la subsuoara lui Brandy. Panourile corsetului îi strâng talia și-i fac să explodeze în sus sânii, brațele și gâtul lung. Fusta e compusă din straturi de mătase galben-pal cu borangic și tul. Are așa de multe broderii cu fir de aur și perle de cultură, că și o singură bijuterie ar fi prea mult.

— E-un palat de rochie, zice Brandy, dar, chiar și cu medicamente, tot mă doare.

Capetele rupte ale firelor de metal o înțeapă în gât, o înțeapă în talie. Panourile oase-de-balenă din plastic cu colțurile și marginile lor ascuțite se înfig și taie. Mătasea e extrem de caldă, tulul – aspru. Numai respirația ei și face să zăngănească oțelul și celuloidul vârâte înăuntru, ascunse, numai faptul că Brandy e vie le face să muște și să ronțăie stofa și pielea ei.

Sari la vreme de noapte, tatăl lui Brandy îi zicea mereu, grăbește-te. Îmbracă-te. Trezește-o pe soră-ta.

Pe mine.

Luați-vă hainele pe voi și urcați pe bancheta camionetei, zicea el.

Şi o făceam, mult după ce posturile TV cântaseră imnul național și ieșiseră din emisie. Își încheiaseră transmisiunile pe ziua aia. Nu era nimic pe drum cu excepția noastră, ai noștri în cabina camionetei și noi doi în spate, Brandy și sora lui, ghemuite pe-o parte pe podeaua ondulată a platformei, scrâșnetul amortizoarelor, șuieratul drumului care-i întâmpina cu brațele deschise. Gropile ne fac tărtăcuțele să se lovească de podeaua camionetei. Mâinile stau lipite bine peste față ca să nu inspirăm rămășițele de rumeguș și balegă uscată răscolite. Ochii strânși bine din același motiv. Nu știam încotro merge, dar încercam să înțelegem. O curbă la dreapta, apoi una la stânga, apoi o porțiune lungă de drum drept mergând cine știe cu ce viteză, apoi o altă curbă la dreapta ne făcea să ne prăvălim pe stânga. Nu știam cât avea să dureze. Nu puteam dormi.

Având pe ea rochia gata-gata să plesnească și stând complet nemișcată, Brandy zice:

— Ştii, de la șaișpe ani am fost mai mult pe cont propriu.

Cu fiecare răsuflare, chiar și gurile alea de aer mici și slabe induse de supradoza de Darvon, Brandy se crispează. Zice:

— A avut loc un accident când aveam cinșpe ani și, la spital, poliția l-a acuzat pe tata că a abuzat de mine. Au ținut-o langa. Eu nu le puteam spune nimic pentru că nu era nimic de spus.

Trage aer în piept și se crispează:

— Interviurile, asistența psihologică, terapia de intervenție, toate o țineau langa.

Camioneta încetini și sări de pe asfalt, intrând pe pietriș sau pe-un drum de pământ, și se mai hurducă și zdrăngăni puțin, apoi se opri.

Așa de săraci eram.

Încă pe platforma camionetei, îți dezlipeai mâinile de pe față, și iată că stăteam pe loc. Praful și balega se așezau. Tatăl lui Brandy deschidea

ușița din spate și te vedeai pe-un drum de pământ lângă un zid spart format din vagoane de marfă scoase de pe șine. Vagoanele acoperite erau sparte. Vagoanele-platformă erau răsturnate și încărcătura lor de bușteni și lemne de foc era împrăștiată peste tot. Vagoanele cisternă îndoite și scăpând lichid. Vagoanele pline de cărbune și așchii de lemn erau prăvălite și strânse în mormane negre sau aurii. Mirosul crâncen de amoniac. Mirosul plăcut de cedru. Soarele era puțin mai jos de linia orizontului și lumina ajungea la noi de sub lume.

Erau lemne de încărcat în camionetă. Lăzi de budincă instant cu glazură de unt. Lăzi cu hârtie de scris, hârtie igienică, baterii de un volt jumate, pastă de dinți, piersici la conservă, cărți. Diamante zdrobite de sticlă securizată erau peste tot în jurul platformelor transportoare de mașini răsturnate într-o rână, cu mașinile nou-nouțe dinăuntru complet distruse, cu pneurile lor curate și negre în aer.

Brandy trage de gulerul rochiei și aruncă o ocheadă înăuntru la plasturele cu Estraderm de pe un sân. Dezlipește folia de pe spatele altui plasture și-l aplică pe celălalt sân, apoi mai trage o gură de aer chinuitoare și se crispează.

— Tot tam-tamul s-a stins cam după trei luni de zile, toată investigația asupra abuzului, zice Brandy.

Apoi, la un antrenament de baschet, când ies din sală se apropie de mine un bărbat. E de la poliție, zice, iar ăsta-i un interviu confidențial.

Brandy inhalează, se crispează. Depărtează iar gulerul și scoate dintre sâni o dischetă de Metadonă, mușcă jumătate din ea și restul îl pune la loc.

Cabina de probă e fierbinte și neîncăpătoare, cu noi două și enormul proiect de inginerie civilă care-i rochia aia îngrămădite împreună.

Brandy zice:

— Darvon.

Zice:

— Repede, te rog.

Și pocnește din degete.

Eu pescuiesc altă capsulă roșu cu roz și ea o înghite pe sec.

— Tipul de care zic, zice Brandy, el îmi cere să urc în mașină, să vorbesc, doar să vorbesc, și mă întreabă dacă am ceva ce aș vrea să spun și poate mi-e prea frică să le spun celor de la serviciul social.

Rochia se destramă, mătasea desfăcându-se la fiecare cusătură, tulul explodând în afară, și Brandy zice:

— Tipului ăstuia, detectivului ăstuia îi zic: „Nu”, și el zice: „Bun”. Zice că-i place un pușți care știe să păstreze un secret.

La o deraiere poți strânge câte două sute de creioane odată. Becuri încă perfecte, fără zdrăngănitul ăla înăuntru. Chei neștanțate cu sutele. În camionetă locul era limitat și, oricum, pe-atunci soseau deja alte camionete cu oameni lopătând cereale pe banchetele din spate și oameni privindu-ne cu mormanele noastre de prea multe lucruri în vreme ce ne hotărâm ce ne trebuie mai mult, cele zece mii de șireturi sau cele o mie de borcane de țelină. Cele cinci sute de curele de ventilator de aceeași mărime, care nu ne trebuiau, dar pe care le puteam vinde, sau bateriile de un volt jumate. Lada de margarină pentru prăjituri pe care n-o puteam consuma înainte să râncezească sau cele trei sute de tuburi de spray fixativ.

— Tipu’ de la poliție, zice Brandy, și toate firele de fier i se ridică din fusta strâmtă de mătase galbenă, el pune mâna pe mine, chiar sus pe cracul pantalonilor mei scurți, și zice că nu trebuie să redeschidem cazul. Nu trebuie să-i mai facem

familiei mele alte probleme. Brandy spune: Detectivul ăsta zice că poliția vrea să-l aresteze pe tata ca suspect. El îi poate opri, zice. El zice că totul depinde de mine.

Brandy inhalează și rochia plesnește, ea respiră și fiecare respirație îi dezvăluie corpul gol în mai multe locuri.

— Ce știam eu, zice. Aveam cinșpe ani. Nu știam nimic.

Printr-o sută de rupturi i se vede pielea goală.

La accidentul feroviar, tata a zis că agenții de pază vor veni dintr-o clipă în alta.

Pentru mine asta însemna: o să fim bogați. O să fim în siguranță. Dar ce voia el de fapt să spună era că trebuie să ne grăbim sau vom fi prinși și-o să pierdem totul.

Sigur că-mi amintesc.

— Tipu' de la poliție, zice Brandy, el era tânăr, douășunu' sau douășdoi de ani. Nu era cine știe ce boșorog mizerabil. N-a fost oribil, zice ea, dar n-a fost iubire.

Cu rochia și mai sfâșiată, arcurile scheletului apar în locuri diferite.

— Mai mult ca orice, zice Brandy, m-a zăpăcit pentru o grămadă de vreme.

Asta-i copilăria mea, genul ăla de deraieri. Singurul nostru desert de când aveam șase ani și până am ajuns la nouă a fost budincă instant cu glazură de unt. Evident, acum sunt scârbită de glazura de unt. Până și de culoarea ei. Mai ales de culoarea ei. Şi de gust. Şi de miros.

L-am întâlnit pe Manus când aveam optsprezece ani, și un băiat extrem de frumușel a venit în pragul casei părinților mei și-a întrebat, am primit vreodată vreo veste de la fratele meu după ce a fugit de acasă?

Tipu' era puțin mai mare ca mine, dar nu mă depășea cu mult. Douășcinci, cel mult. Mi-a dat o

carte de vizită pe care scria Manus Kelley. Agent Special Independent Echipa Operativă de Moravuri. Singurul alt lucru pe care l-am observat a fost că nu avea verighetă. A zis:

— Ştii, semeni mult cu fratele tău.

Avea un zâmbet glorios, și-a zis:

— Cum te cheamă?

— Înainte să ne întoarcem la mașină, zice Brandy, trebuie să-ți spun ceva despre prietenul tău. Domnul White Westinghouse.

Fostul domn Chase Manhattan, fostul Nash Rambler, fostul Denver Omelet, fostul agent special independent echipa operativă de Moravuri Manus Kelly. Fac calculul: Manus are treizeci de ani. Brandy are douășpatru. Când Brandy avea șaișpe, eu aveam cinșpe. Când Brandy avea șaișpe, poate că Manus făcea deja parte din viața noastră.

Nu vreau să aud asta.

Cea mai frumoasă rochie antică s-a dus pe copcă. Mătasea și tulul au alunecat, au căzut, s-au prăvălit pe podeaua cabinei de probă, și sârmele și osatura sunt rupte și desprinse, lăsând doar câteva urme roșii care deja dispar pe pielea lui Brandy, cu Brandy rămasă mult prea aproape de mine, doar în chiloți.

— E comic, zice Brandy, da' asta nu-i prima oară când distrug rochia frumoasă a altcuiva, și-un ochi mare Aubergine Dreams îmi face semn, clipind. Îi simt respirația și pielea calde, așa-i de aproape.

— În noaptea când am fugit de acasă, zice Brandy, am ars toate hainele, până la ultima, pe care le întinsese mama pe frânghia de uscat rufe.

Brandy știe de mine – sau nu știe. Își varsă sufletul sau mă ia peste picior. Dacă știe, s-ar putea să mă mintă în legătură cu Manus. Dacă nu știe, bărbatul pe care-l iubesc e-un prădător sexual revoltător și înfiorător.

Unul din doi, fie Manus, fie Brandy, mă minte cu nerușinare, pe mine, care aici sunt culmea virtuții și adevărului. Manus sau Brandy, nu știu pe care să-l urăsc.

Eu și Manus sau eu și Brandy. N-a fost oribil, dar n-a fost iubire.

Capitolul 26

Trebuia să existe un mod mai bun de-a o ucide pe Brandy. De-a mă elibera. O concluzie rapidă și permanentă. Vreun fel de foc încrucișat de care să pot scăpa. Evie mă urăște de-acum. Brandy arată exact cum arătam eu mai demult. Manus e încă așa îndrăgostit de Brandy că ar urma-o pretutindeni, chiar dacă nu e sigur de ce. Tot ce-ar trebui să fac e s-o pun pe Brandy ciufulită în fața puștii lui Evie.

Taclale de baie.

Jacheta de la costumul lui Brandy cu talia ei așa igienică și mâneci trei sferturi stil *mod* e încă împăturită pe dulăpiorul acvamarin lângă uriașa chiuvetă-cochilie. Iau jacheta, și suvenirul meu din viitor cade la pământ. E-o carte poștală cu ceruri din 1962 senine și albite de soare și-un Ac Spațial în ziua inaugurării. Te-ai putea uita pe geamurile-hublou ale băii să vezi ce s-a ales de viitor. Infestat de *goths* încălțați în sandale și care acasă-și pun linte la înmuiat, viitorul pe care-l voiam nu mai e. Viitorul care mi s-a promis. Tot ce mă așteptam. Felul în care trebuia să iasă totul. Fericire și pace și iubire și confort.

Când s-a transformat viitorul, a scris Ellis, cândva, pe spatele unei cărți poștale, dintr-o promisiune într-o amenințare?

Îndes cartea poștală între broșurile cu vaginoplastii și pliantele cu labioplastii vârâte între paginile cărții lui Miss Rona. Pe copertă e-o imagine din satelit a Uraganului Blond puțin mai în larg de coasta vestică a feței sale. Blonda e doldora de perle și ceea ce-ar putea fi scânteieri de diamante ici-colo.

Pare foarte fericită. Pun cartea înapoi în buzunarul interior al jachetei lui Brandy. Culeg cosmeticele și medicamentele împrăștiate pe dulăpioare și le pun la locul lor. Soarele intră prin

geamurile-hublou într-un unghi jos, jos, și oficiul poștal se va închide curând. Mai trebuie să ridic banii de asigurare ai lui Evie. Cel puțin jumătate de milion de dolari, cred. Ce-ai putea face cu atâta bănet, habar n-am, dar sunt sigură că voi descoperi.

Brandy a căzut într-o stare gravă de urgență tricologică, așa că o scutur.

Ochii Aubergine Dreams ai lui Brandy tremură, clipesc, tremură, se mijesc.

Părul ei, părul i s-a turtit complet la spate.

Brandy se ridică într-un cot.

— Ştii tu, zice, sunt sub efectul medicamentelor, așa că-ți pot spune.

Brandy se uită la mine aplecată deasupra ei, oferindu-i mâna să se ridice.

— Trebuie să-ți spun, zice Brandy, te iubesc cu adevărat. Zice: Nu-mi dau seama cum e pentru tine, dar eu vreau să fim o familie.

Fratele meu vrea să mă ia în căsătorie.

Îi întind lui Brandy mâna să se ridice. Brandy se sprijină de mine, Brandy se sprijină de marginea dulăpiorului. Zice:

— N-ar fi o chestie ca între surori. Brandy zice: încă-mi mai rămân câteva zile din Trainingul pentru Viața Reală.

Să furi hapuri, să vinzi hapuri, să cumperi haine, să închiriezi mașini de lux, să duci hainele înapoi, să comanzi *shake*-uri, asta nu-i ceva ce aș numi Viață Reală, nu, nici pe departe.

Mâinile îngreunate de inele ale lui Brandy se deschid ca două flori complet înflorite și întind stofa fustei în față.

— Încă mai am toată instalația originală, zice.

Mâinile mari încă mai mângâie și netezesc prohabul lui Brandy când ea se întoarce pe-o parte în oglindă și-și privește profilul.

— Trebuia să dispară după un an, dar apoi te-am cunoscut pe tine, zice. Mi-am ținut gențile

făcute la hotelul Congress săptămâni întregi doar în speranța că vei veni să mă salvezi.

Brandy se întoarce cu cealaltă parte spre oglindă și caută.

— Doar că te-am iubit așa de mult, încât mi-am spus că poate nu-i prea târziu.

Brandy își dă cu strugurel pe buza de sus și-apoi pe buza de jos, își usucă buzele pe-un șervețel de hârtie, și aruncă uriașul sărut Plumbago în vasul de veceu sub formă de cochilie. Brandy zice cu noile ei buze:

— Ai habar cum se trage apa?

Am șezut ore în șir pe bideu, și nu, n-am priceput cum se trage apa. Pășesc afară pe coridor, așa încât, dacă Brandy vrea să mai bată din gură, să fie nevoită să mă urmeze.

Brandy se împiedică în pragul ușii de la baie, acolo unde dalele de gresie se întâlnesc cu covorul de pe hol. Singurului ei pantof i s-a rupt tocul. Ciorapilor li s-a dus firul acolo unde s-au frecat de canatul ușii. S-a apucat de stativul pentru prosoape ca să-și recapete echilibrul și și-a ciobit lacul de pe unghii.

Strălucitoare regină anală a perfecțiunii zice:

— Futu-i să-i fut.

Prințesa Prințesă țipă după mine:

— Nu că mi-aș dori cu adevărat să fiu femeie. Ţipă: Așteaptă! Brandy țipă: Fac asta doar pentru că e cea mai mare greșeală pe care mă pot gândi s-o fac. E prostesc și distructiv, și pe oricine ai întreba îți va spune că greșesc. Din cauza asta trebuie să merg până la capăt.

Brandy zice:

— Nu înțelegi? Pentru că suntem așa obosiți să ne ducem viața așa cum trebuie. *Să nu facem greșeli.* Brandy zice: Mi-am făcut socoteala, cu cât e mai mare greșeala, cu atât sunt mai bune șansele să rup lanțurile și să duc o viață adevărată.

Precum Cristofor Columb navigând spre dezastru la marginea lumii.

Precum Fleming și forma lui pentru pâine.

— Adevăratele noastre descoperiri vin din haos, țipă Brandy, din faptul că ne ducem în locuri ce par greșite și stupide și prostești.

Cu vocea ei imperială răsunând în toată casa, țipă:

— Tu *nu* te întorci și pleci atunci când eu îmi găsesc timp să mă explic!

Imaginea ei e a unei femei care se cațără pe-un munte, nu există nici un motiv rațional pentru a se cățăra așa sus, și pentru unii oameni e-o nebunie prostească, o aventură prost înțeleasă, o greșeală. O cățărătoare – poate c-o să moară de foame și de frig, epuizată și chinuindu-se zile în șir, și se cațără până în vârf. Şi poate că asta o schimbă, dar tot ce are ca s-o arate e povestea ei.

— Dar eu, zice Brandy, încă în ușa băii, încă uitându-se la oja ciobită, eu fac aceeași greșeală, numai că mult, mult mai rău, durerea, banii, timpul și-a te vedea părăsit de vechii prieteni, și-n cele din urmă întregul meu corp e povestea mea.

O operație de reatribuire sexuală e-un miracol pentru unii oameni, dar dacă nu ți-o dorești, e forma supremă a automutilării.

Ea zice:

— Nu c-ar fi rău să fii femeie. S-ar putea să fie minunat, *dacă mi-aș dori să fiu femeie.* Ideea e că, zice Brandy, să fiu femeie e ultimul lucru pe care mi-l doresc. E doar cea mai mare greșeală pe care mă pot gândi s-o fac.

La fel e și drumul spre cea mai mare descoperire.

E așa pentru că suntem prizonieri în propria noastră cultură, în faptul că suntem ființe umane pe planeta asta, cu creierul pe care-l avem, și cu aceleași două brațe și două picioare pe care le au toți. Suntem captivi într-o asemenea măsură, că orice cale de evadare pe care ne-am putea-o imagina ar fi doar o altă parte a capcanei. Orice ne dorim, suntem dresați să ne dorim.

— Prima mea idee a fost să-mi amputez un braț și un picior, cele stângi, sau cele drepte – se uită la mine și ridică din umeri –, dar nici un chirurg n-a fost de acord să mă ajute.

Zice:

— M-am gândit la SIDA, pentru experiență, dar pe-atunci toată lumea avea SIDA și părea așa *mainstream* și *trendy.* Zice: Asta le-au zis surorile Reea părinților mei, sunt aproape sigură. Ştoarfele alea pot fi așa de posesive.

Brandy scoate din poșetă o pereche de mănuși albe, genul de mănuși cu nasture de perlă albă la fiecare puls. Își strecoară pe rând mâinile în ele și încheie nasturele. Albul nu e-o alegere bună. În alb, mâinile ei par transplantate de la un uriaș șoarece din desenele animate.

— Apoi mi-am zis, o schimbare de sex, spune, o operație chirurgicală de reatribuire sexuală. Surorile Reea, zice, ele cred că mă folosesc, dar, de fapt, eu le folosesc pe ele pentru bani, fiindcă cred că mă țin sub control și că toată chestia asta a fost ideea lor.

Brandy ridică piciorul ca să arunce o privire la tocul rupt și suspină. Apoi se apleacă să ia celălalt pantof.

— Nimic din toate astea n-a fost impus de surorile Reea. N-a fost. A fost doar cea mai mare greșeală pe care puteam s-o fac. Cea mai mare provocare pe care mi-o puteam oferi.

Brandy rupe tocul singurului pantof întreg, lăsându-și picioarele în două oribile încălțări joase.

Zice:

— Trebuie să sari în dezastru cu ambele picioare.

Aruncă tocurile rupte în coșul de gunoi din baie.

— Nu sunt hetero și nu sunt homo, zice ea. Nu sunt bisexual. Vreau să scap de etichetări. Nu vreau ca toată viața mea să fie cuprinsă într-un singur cuvânt. O poveste. Vreau să găsesc altceva,

ceva ce nu se poate cunoaște, un loc care să nu apară pe hartă. O aventură adevărată.

Un sfinx. Un mister. Un spațiu gol. Necunoscut. Nedefinit. Incognoscibil. Indefinibil. Astea-s toate cuvintele folosite de Brandy pentru a mă descrie pe mine înfășurată în vălurile mele. Nu doar o poveste care zice și-apoi, și-apoi, și-apoi, și-apoi până când mori.

— Când te-am întâlnit pe tine, zice, te-am invidiat. Am râvnit fața ta. Mi-am zis că fața aia a ta îți va cere mai mult curaj decât orice operație de schimbare de sex. Îți va oferi descoperiri mai mari. Te va face mai puternică decât aș fi putut fi eu vreodată.

Pornesc pe scări în jos. Brandy în noii ei șlapi, eu în completa mea năuceală, ajungem în hol și prin ușile salonului poți auzi vocea profundă și prelungă a domnului Parker care eructează iar și iar:

— Așa. Fă așa.

Eu și Brandy, noi rămânem o clipă în fața ușilor. Ne scuturăm una alteia praful și hârtia igienică de pe haine, și eu îi umflu lui Brandy părul la spate. Brandy trage puțin în sus de ciorapi și puțin în jos de partea din față a jachetei.

Ilustrata și cartea vârâte în buzunarul interior al jachetei ei, pula vârâtă în colanți, despre nici una nu-ți dai seama că e acolo.

Dăm de perete ușile duble ale salonului și iată-i pe domnul Parker și pe Ellis. Pantalonii domnului Parker sunt în jurul genunchilor, curul lui gol și păros e ridicat în aer. Restul goliciunii sale e îndesat în fața lui Ellis. Ellis Island, fost agent special independent Manus Kelley de la echipa operativă de Moravuri.

— O, da. Fă așa. E-atât de bine.

Ellis primește un zece la lucru manual, mâinile sale sunt făcute căuș pe bucile lui Parker, goale și curate cum se cere de la unul care a avut bursă de studiu pentru fotbal, și trage tot ce

reușește să sugă spre fața lui pătrățoasă de băiat de pe-un afiș nazist. Ellis care icnește și horcăie, întors din pensia în care a fost trimis forțat.

Capitolul 27

Bărbatul de la Expediții Generale care a cerut să-mi vadă actul de identitate a trebuit, mai mult sau mai puțin, să mă creadă pe cuvânt. Poza de pe permisul de conducere putea la fel de bine să fie a lui Brandy. Asta înseamnă că trebuie să scriu o grămadă de lucruri pe bucățele de hârtie ca să explic cum arăt acum. Tot timpul cât stau în oficiul poștal, mă uit de la stânga la dreapta să văd dacă nu sunt o *cover girl* pe avizierul FBI cu cei mai căutați criminali.

Aproape jumătate de milion de dolari înseamnă mai mult de zece kilograme de bancnote de zece și douăzeci de dolari puse într-o cutie. Pe deasupra, împreună cu banii, înăuntru e și un bilet de la Evie pe-o foaie de hârtie roz care zice bla, bla, bla, o să te omor dac-o să te mai văd vreodată. Și mai fericită n-aș putea fi.

Înainte ca Brandy să apuce să vadă cui îi e adresat, rup eticheta.

Să fii manechin înseamnă și că numărul meu de telefon nu figura în cartea de telefon, așa că pentru Brandy nu eram în nici un oraș în care să mă poată găsi. Nu eram nicăieri. Iar acum mergem cu mașina înapoi la Evie. Spre destinul lui Brandy. Tot drumul de întoarcere, eu și Ellis, noi scriem cărți poștale din viitor și le aruncăm pe geamul mașinii în timp ce mergem spre sud pe Autostrada 5 cu doi kilometri jumate pe minut. La fiecare două minute suntem cu cinci kilometri mai aproape de Evie și pușca ei. La fiecare oră, o sută cincizeci de kilometri mai aproape de destin.

Ellis scrie*: Nașterea ta e o greșeală pe care vei încerca toată viața s-o îndrepți.*

Geamul electric al Lincoln Town Car-ului zumzăie, coborând un centimetru, și Ellis aruncă ilustrata afară în suflul lui A-5.

Eu scriu: *Toată viața încerci să devii Dumnezeu și apoi mori.*

Ellis scrie: *Când nu-ți mărturisești problemele, urăști să asculți problemele altora.*

Eu scriu: *Dumnezeu nu face decât să ne privească și să ne omoare când devenim plictisitori. Nu trebuie niciodată, absolut niciodată să fim plictisitori.*

Sari la noi citind secțiunea imobiliară din ziar, căutând case mari de vânzare. Întotdeauna facem asta într-un oraș nou. Stăm într-o cafenea frumoasă în aer liber, pe trotuar, și bem cappuccino cu câțiva stropi de ciocolată și citim ziarul, apoi Brandy sună la agențiile imobiliare ca să afle în care case de vânzare mai locuiește cineva. Ellis alcătuiește o listă a caselor pe care să le călcăm mâine.

Ne cazăm într-un hotel frumușel și tragem un pui de somn. După miezul nopții, Brandy mă trezește cu un sărut. Ea și Ellis se duc să vândă stocul pe care l-am strâns în Seattle. Probabil că și trag. Nu-mi pasă.

— Şi nu, zice Brandy. Domnișoara Alexander n-o să le sune pe surorile Reea cât e-n oraș. Acum e convinsă că singurul vagin pe care merită să-l ai e cel pe care ți-l cumperi singură.

Ellis stă în ușa deschisă dinspre holul hotelului, arătând ca un supererou care vreau să mi se furișeze în pat și să mă salveze. Cu toate astea, de la Seattle a devenit fratele meu. Şi nu poți fi îndrăgostită de fratele tău.

Brandy zice:

— Vrei telecomanda?

Brandy deschide televizorul și iat-o pe Evie speriată și disperată, cu părul umflat într-un curcubeu de toate nuanțele de blond. Evelyn Cottrell, Inc, rabatul preferat al tuturor, se împleticește prin publicul din platou în rochia ei cu paiete implorând oamenii să-i mănânce produsele derivate de carne.

Brandy schimbă canalul.

Brandy schimbă canalul.

Brandy schimbă canalul.

Evie e peste tot după miezul nopții, oferind ceea ce are pe-o tavă argintie. Spectatorii din studio o ignoră, privindu-și propria imagine pe monitor, blocați în bucla de realitate în care se privesc pe ei înșiși cum se privesc pe ei înșiși, încercând, așa cum facem de fiecare dată când ne uităm în oglindă, să-și dea seama mai exact cine-i persoana aia.

Bucla aia care nu se sfârșește niciodată. Evie și cu mine, noi am făcut spotul ăla publicitar. Cum de-am putut fi așa bătută-n cap? Suntem blocați în noi înșine într-o manieră așa totală.

Obiectivul se oprește asupra lui Evie și ceea ce aproape c-o aud pe Evie zicând e: Iubiți-mă.

Iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, iubiți-mă, voi fi oricine vreți voi să fiu. Folosiți-mă. Schimbați-mă. Pot fl subțire, cu sâni mari și păr umflat. Dezmembrați-mă. Transformați-mă în orice, dar măcar iubiți-mă.

Sari mult înapoi la o dată când eu și Evie făceam o ședință foto la o groapă de gunoi, la un abator, la o morgă. Mergeam oriunde ca să arătăm bine prin comparație, și-mi dau seama că lucrul pe care-l urăsc cel mai mult la Evie e faptul că-i așa de vanitoasă și proastă și neajutorată. Dar ce urăsc cel mai mult și mai mult e cât de mult îmi seamănă. Ce urăsc cu adevărat e persoana mea, așa că urăsc cam pe toată lumea.

Sari la ziua următoare, când am vizitat câteva case, o vilă, vreo două palate și-un *château* plin de hapuri. Cam pe la trei după-masa ne-am întâlnit cu un agent imobiliar în sufrageria baronială a unei vile din West Hills. De jur împrejurul nostru sunt oameni de la catering și florari. Masa e întinsă și plină vârf cu argintărie și cristaluri, seturi de ceai,

samovare, sfeșnice, cupe de tot felul. O femeie într-o uniformă șleampătă de tweed de secretară sperietoare de ciori despachetează cadourile astea de argint și cristal și ia notițe într-un carnețel roșu.

Un flux continuu de flori ne înconjoară ca un vârtej, găleți de irișsi și trandafiri și violete. Vila e dulce de la parfumul florilor și plină de aroma prăjiturelelor pufoase și-a ciupercilor umplute.

Nu-i stilul nostru. Brandy se uită la mine. Mult prea mulți oameni în jur.

Dar agentul imobiliar a sosit deja, zâmbind. Cu un accent tărăgănat la fel de plat și de prelung ca linia orizontului în Texas, agentul se prezintă drept doamna Leonard Cottrell. Şi e-așa fericită să ne cunoască.

Femeia asta, Cottrell, o apucă pe Brandy de cot și-o conduce într-un tur al parterului baronial, în vreme ce eu mă hotărăsc dacă să rămân fermă pe poziție sau s-o iau la sănătoasa.

Dă-mi teroare.

Flash.

Dă-mi panică.

Flash.

Ăsta trebuie să fie mama lui Evie, o, știi că ea e. Și asta trebuie să fie noua casă a lui Evie. Și eu mă-ntreb cum s-a făcut de-am venit aici. De ce azi? Ce șanse sunt?

Cottrell imobiliara ne conduce pe lângă secretara în tweed și toate darurile de nuntă.

— Asta-i casa fiicei mele. Dar ea-și petrece aproape toată ziua la raionul de mobilă de la Brumbach's, în centru. Până acum am lăsat-o să-și vadă de micile ei obsesii, dar ce-i prea mult e prea mult, așa că acum o s-o căsătorim cu un tolomac.

Se dă mai aproape:

— A fost mai dificil decât v-ați putea închipui vreodată să-ncercăm s-o aducem la casa ei. Știți, a ars din temelii ultima casă pe care i-am cumpărat-o.

Lângă secretară e-un vraf de invitații gravate cu aur. Alea-s de la cei care nu vin. Scuze, dar n-o să ajungem.

Par să fie multe invitații returnate. Invitațiile-s frumoase, însă, gravate cu aur, cu marginile tăiate de mână, un cartonaș îndoit în trei cu o viorea presată înăuntru. Şterpelesc una și-i prind din urmă, pe agenta imobiliară Cottrell și pe Brandy și pe Ellis.

— Nu, zice Brandy, sunt prea mulți oameni pe-aici. Nu putem vizita casa în condițiile astea.

— Rămâne între noi, zice Cottrell imobiliara. Cea mai mare nuntă din lume își merită prețul dacă reușim s-o aruncăm pe Evie în brațele vreunui sărman nefericit.

Brandy zice:

— Nu vrem să vă reținem.

— Dar, zice Cottrell imobiliara, mai este un subgrup de „bărbați” cărora le plac „femeile” așa cum este Evie acum.

Brandy zice:

— Chiar ar trebui să plecăm.

Şi Ellis zice:

— Bărbați cărora le plac femeile nebune?

— Păi, ni s-au frânt efectiv inimile în ziua când Evan a venit la noi. Şaisprezece ani, și zice „Mami, tati, vreau să fiu fată”, zice doamna Cottrell.

— Dar am plătit pentru asta, zice. O deducere fiscală e-o deducere fiscală. Evan voia să fie o manechină celebră în toată lumea, așa ne-a zis. A început să-și spună Evie și-n ziua următoare eu mi-am anulat abonamentul la *Vogue.* Mi-am zis c-a făcut destul rău familiei mele.

Brandy zice:

— Păi, felicitări, și începe să mă tragă spre ușa de la intrare.

Şi Ellis zice:

— *Evie a fost bărbat?*

Evie a fost bărbat. Şi eu trebuie efectiv să stau jos. Evie a fost bărbat. Şi eu i-am văzut cicatricele de la implanturile cu silicon. Evie a fost bărbat. Şi eu am văzut-o goală în cabinele de probă.

Dă-mi o completă reluare a ultimelor momente din viața mea de adult.

Flash.

Dă-mi orice în toată lumea asta mare și futută care este exact ceea ce pare!

Flash.

Mama lui Evie se uită țintă la Brandy.

— Ați lucrat vreodată ca manechin? zice. Semănați mult cu o prietenă de-a fiului meu.

— A fiicei dumneavoastră, mârâie Brandy.

Şi eu pipăi invitația pe care am furat-o. Căsătoria, uniunea dintre domnișoara Evelyn Cottrell și domnul Allen Skinner, are loc mâine. La unșpe a.m., potrivit gravurii în aur. Urmată de o recepție la casa miresei.

Urmată de-un incendiu.

Urmată de-o crimă.

Vestimentație formală.

Capitolul 28

Rochia în care-mi car curul la nunta lui Evie e mai strânsă ca pielea. E ceea ce ați numi strâns până la os. E stampa aia bestială cu Giulgiul din Torino, aproape toată numai maro și alb, drapată și tăiată în așa fel încât nasturii roșii strălucitori țin loc de stigmate. Apoi mai port metri și metri de mănuși din mătase neagră, strânse pe brațe. Tocurile sunt vertiginos de înalte. În jurul țesutului meu cicatrizat înfășor kilometri de tul negru spuzit de scântei pe care mi l-a dat Brandy, peste strălucitoarea plăcintă de vișine unde mai demult îmi era fața, înfășurat strâns, până când îmi rămân doar ochii afară. E-un look sumbru și morbid. Senzația e că am depășit puțin limita.

S-o urăsc pe Evie cere mai mult efort decât înainte. Toată viața mea se îndepărtează de orice motiv pentru a o urî. Se îndepărtează de motivul însuși. E nevoie de-o ceașcă de cafea și-o capsulă de Dexedrine pentru a mă simți măcar vag enervată de ceva.

Brandy, ea poartă un *deux-pièces* Bob Mackie cumpărat la solduri, ăla cu fustița dreaptă și marele dracu' știe și subțirea și îngusta nici că-mi poate păsa mai puțin ce. Are-n picioare niște pantofi făcuți din pielea cine știe cărui animal. Accesorizată, inclusiv cu bijuterii, știți, pietre scoase din pământ, lustruite și tăiate să reflecte lumina, montate-n aliaje de aur și cupru, greutate atomică, topite și bătute cu ciocanele, totul cerând o muncă așa intensă. Totul, adică Brandy Alexander.

Ellis poartă un costum la două rânduri sau ce naiba o mai fi, un costum cu un singur pliu pe spate, negru. Arată așa cum te-ai imagina mort într-un coșciug, dacă ești bărbat, lucru care nu-i o

problemă pentru mine, dat fiind că Ellis oricum și-a supraviețuit rolului pe care l-a jucat în viața mea.

Ellis se fâțâie țanțoș acum c-a demonstrat că poate seduce câte ceva din fiecare categorie. Nu că faptul că a luat muie de la domnul Parker ar face din el Regele Orașului Poponarilor, dar acum o are pe Evie în palmares, și poate că a trecut destul timp ca Ellis să se poată întoarce la datorie, să-și recapete vechiul rol în Washington Park.

Așa că luăm invitația de nuntă gravată cu aur pe care am furat-o, Brandy și Ellis iau fiecare câte un Percodan și plecăm la petrecerea de nuntă a lui Evie.

Sari la ora unsprezece a.m. la vila baronială din West Hills a nebunei de Evie Cottrell, Evie pistolara fericită, proaspăt căsătorita domnișoară Evelyn Cottrell Skinner, de parcă mi-ar putea păsa în momentul ăsta. Şi. Asta-i, o, așa de răpitor. Evie, Evie ar putea fi tortul de nuntă, strat după strat de eșarfe și flori înălțându-i-se în jurul uriașei ei fuste cu crinolină, sus-sus până la talia-i strânsă, apoi sânii ei mari, texani, săltați de un corset fără bretele. E-atât de mult din ea de decorat, exact ca un pom de Crăciun la un centru comercial. Flori de mătase sunt strânse buchet pe-o parte a taliei ei. Flori de mătase deasupra ambelor urechi ancorează un văl aruncat pe spate peste părul ei blond pe blond, umflat de fixativ. În fusta aia cu crinolină și cu grepfruturile alea texane săltate-n sus, fata se plimbă purtându-și cu ea propriul car votiv.

Plină de interacțiuni între șampanie și Percodan, Brandy se uită la mine.

Şi eu sunt uimită că n-am observat dinainte că Evie a fost bărbat. Un mare blond, exact cum e acum, dar, știți, cu un scrot din acela oribil și zbârcit.

Ellis se ascunde de Evie, încercând să-l observe pe noul ei soț, ca și când ar fi un alt punct din CV-ul lui de agent special independent din

cadrul echipei operative de Moravuri. Ellis, după cum arată povestea asta din punctul lui de vedere, e încă o mare momeală în formă, strângând dovezi că poate prinde orice bărbat după o luptă îndelungată. Toți cei de aici cred că toată povestea e despre ei. Categoria, asta-i valabil pentru toți oamenii pământului.

O, și asta a depășit cu mult scuzele, mamă. Scuze, Doamne. În clipa asta nu-mi mai pare rău de nimic. Sau de nimeni.

Nu, sincer, toți cei de aici freamătă să fie incinerați.

Sari la etaj. În dormitorul principal, trusoul lui Evie e întins, gata să fie împachetat. De data asta am adus chibrituri cu mine, și aprind marginea tăiată de mână a invitației gravate cu aur, și port invitația de la cuvertura de pat la trusou și la draperii. E cel mai suav moment, când focul preia controlul și tu nu mai ești răspunzător de nimic.

Iau sticla mare de Chanel No 5 din baia lui Evie și-o sticlă mare de Joy și-o sticlă mare de White Shoulders, și stropesc peste tot prin dormitor cu mirosul a milioane de flori de car votiv.

Focul, infernul de nuntă al lui Evie, găsește dâra de flori îmbibate în alcool și mă urmărește în goană în coridor. Asta-mi place mie la foc, cum m-ar omorî și pe mine la fel de repede ca pe oricine altcineva. Cum nu poate ști că-i sunt mamă. E așa frumos și puternic și superior oricărui sentiment pentru oricine, asta-mi place mie la foc.

Nu poți opri nimic din toate astea. Nu le poți controla. Focul din hainele lui Evie crește cu fiecare secundă care trece, și acum trama merge mai departe fără s-o împingi tu de la spate.

Şi eu cobor. Pas-pauză-pas. Vedeta invizibilă. Măcar de data asta, ceea ce se întâmplă e ceea ce-mi doresc. Chiar mai bine decât mă așteptam. Nimeni n-a observat.

Lumea noastră gonește val-vârtej drept spre viitor. Flori și ciuperci umplute, oaspeți de nuntă și cvartet de coarde, mergem cu toții împreună pe Planeta Brandy Alexander. În holul de la intrare e Prințesa Prințesă, care încă mai crede că deține controlul.

Senzația e de control suprem și extrem asupra tuturor. Sari la ziua când vom fi cu toții morți și nimic din toate astea nu va mai conta. Sari la ziua când o altă casă se va ridica aici și oamenii care trăiesc în ea nu vor ști că noi am existat vreodată.

— Unde ai fost? întreabă Brandy.

În viitorul imediat, i-aș spune.

Capitolul 29

Sari la mine și Brandy, nu-l găsim nicăieri pe Ellis. Evie și toți Cottrellii texani nu-și găsesc nici ei mirele, toată lumea râde cu râsul ăla strepezit. Ce domnișoară de onoare să fi fugit cu el, asta vor toți să știe. Ha, ha.

O trag pe Brandy către ușă, da' ea mă șâșâie. Ellis și mirele să lipsească amândoi... o sută de texani bând de sting... mireasa aia ridicolă în uriașa ei rochie de nuntă ca de știoarfă... totu-i prea distractiv pentru ca Brandy să plece acum.

Sari la Evie ieșind pe carul ei votiv din cămara valetului, cu mâinile strânse pumn deasupra capului, cu vălul și părul fluturându-i în spate. Evie strigă că s-a săturat să-și găsească muistul ăla de nou soț poponar stând cu fața-n jos în cămara valetului și bucurându-se de o partidă-n cur cu vechiul iubit al oricui.

O, Ellis.

Mi-amintesc de toate revistele lui porno, și toate detaliile de sex anal, oral, de *rimming, fisting, felching.* Ai putea ajunge contorsionist încercând să ți-o sugi singur.

O, totu-i așa de răpitor.

Evident, răspunsul lui Evie la orice lucru e să-și salte fusta cu crinolină și să dea fuga la etaj după o pușcă, numai că de-acum aproape tot dormitorul ei e-un zid de flăcări mirosind a Chanel No 5, prin care Evie trebuie să-și strecoare carul votiv. Toată lumea sună pe mobil la 911 după ajutor. Nimeni nu e destul de interesat cât să intre în cămara valetului ca să vadă ce se întâmplă. Oamenii nu vor să afle ce s-ar putea petrece acolo înăuntru.

Ca să vezi, texanii par să se simtă mult mai în largul lor când e vorba de case cuprinse de flăcări mistuitoare decât când e vorba de sex anal.

Mi-amintesc de părinții mei. Scato și dușuri sărate. Sado-masochism.

Așteptând ca Evie să ardă de vie, toți își iau ceva rece de băut și se duc să stea în hol, la baza scărilor. Din cămara valetului auzi plesnituri puternice. Din alea dureroase, când îți scuipi mai întâi în palmă.

Brandy, făptura aia socialmente neadecvată care este ea, Brandy izbucnește în râs.

— O să fie o distracție, scârboasă pe cinste, îmi zice Brandy cu colțul gurii ei Plumbago. Am pus un pumn de evacuator intestinal Bilax în ultima băutură a lui Ellis.

O, Ellis.

Cu toate astea, Brandy ar fi putut scăpa basma curată dacă n-ar fi început să râdă.

Vedeți voi, chiar atunci Evie pășește din zidul ăla de flăcări din capul scărilor. Cu o pușcă în mâini, cu rochia de mireasă arsă până la cercurile de oțel, cu florile de mătase din păr arse până la scheletul lor de sârmă, cu tot părul ei blond ars complet, Evie execută acel pas-pauză-pas încet pe scări în jos, cu o pușcă ațintită drept spre Brandy Alexander.

Cu toți uitându-se pe scări în sus la Evie îmbrăcată în nimic altceva decât sârme și cenușă, mânjită cu sudoare și funingine pe tot suculentul ei corp transsexual de clepsidră, toți o privim pe Evelyn Cottrell în marele ei moment de glorie, și Evie țipă:

— Tu!

Urlă la Brandy Alexander de-a lungul țevii de pușcă:

— Tu mi-ai făcut-o din nou. Încă un incendiu!

Pas-pauză-pas.

— Credeam că suntem cele mai bune prietene, zice. Sigur, da, m-am culcat cu iubitul tău, dar *cine n-a făcut-o*? zice Evie, cu pușca și tot restul.

Pas-pauză-pas.

— Pur și simplu nu-ți ajunge să fii cea mai bună și cea mai frumoasă, zice Evie. Cei mai mulți oameni, dacă ar arăta așa bine ca tine, ar bate apa-n piuă tot restul vieții lor.

Pas-pauză-pas.

— Dar nu, zice Evie. Uite că tu trebuie să-i distrugi pe toți ceilalți.

Focul de la primul etaj avansează în jos pe tapetul din hol, și oaspeții de nuntă se îngrămădesc să-și ia înapoi pachetele și gențile, toți îndreptându-se afară cu cadourile de nuntă, argintăria și cristalurile.

Din cămară auzi sunetul ăla de plesnit la fund.

— Liniște! țipă Evie. Înapoi spre Brandy, Evie zice: Așa că poate-o să stau câțiva ani la închisoare, da' tu o s-ajungi cu mult înaintea mea în iad!

Auzi arma încărcându-se.

Focul avansează pe pereți în jos.

— O, Doamne, da, Iisuse Hristoase, țipă Ellis. O, Doamne, îmi vine!

Brandy se oprește din râs. Mai mare și mai frumoasă ca niciodată, pare regală și enervată și sictirită de parcă toate astea nu-s decât o mare glumă, Brandy Alexander ridică o mână uriașă și se uită la ceas.

Şi eu sunt pe cale să devin un copil singur la părinți.

Şi-aș putea opri totul în clipa asta. Mi-aș putea arunca vălul în lături, să spun adevărul, să salvez vieți. Eu sunt. Brandy e nevinovată. Asta e a doua mea șansă. Aș fi putut deschide fereastra camerei cu ani în urmă să-l las pe Shane să intre. Aș fi putut să nu sun de-atâtea ori la poliție și să sugerez că ce-a pățit Shane n-a fost un accident. Ce mă reține e povestea cu Shane care mi-a dat foc la haine. Cu mutilarea care l-a adus pe Shane în centrul atenției. Şi dacă-mi dau vălul deoparte

acum, voi fi doar un monstru, o victimă mutilată mai puțin decât perfectă. Voi fi doar cum arăt. Numai adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul. Sinceritatea fiind cel mai plictisitor lucru pe planeta Brandy Alexander.

Și Evie ia ținta în cătare.

— Da! urlă Ellis din cămară. Da, fă-o, uriașule! Dă-mi-o! Trage-mi-o!

Evie se uită cu un ochi mijit de-a lungul țevii.

— Acum! țipă Ellis. Ţintește-mi drept în gură!

Brandy zâmbește.

Şi eu nu fac nimic.

Şi Evie o-mpușcă pe Brandy Alexander drept în inimă.

Capitolul 30

— Viața mea, zice Brandy. Mor, și-ar trebui să-mi văd toată viața.

Nu moare nimeni aici. Dă-mi negare.

Evie și-a tras glonțul, a aruncat pușca și-a ieșit afară.

Poliția și paramedicii sunt pe drum, iar restul oaspeților sunt afară bătându-se pe cadourile de nuntă, cine ce a făcut cadou și cine are dreptul acum să le ia înapoi. O distracție scârboasă pe cinste.

Brandy Alexander e toată plină de sânge, și zice:

— Vreau să-mi văd viața.

Dintr-o cameră dosnică, Ellis zice:

— Ai dreptul să nu spui nimic.

Sari la mine, care dau drumul mâinii lui Brandy și cu mâna mea caldă și roșie de agenți patogeni ai sângelui scriu pe tapetul arzând.

Numele Tău Este Shane McFarland.

Te-ai Născut Acum Douăzeci Şi Patru De Ani.

Ai O Soră Cu Un An Mai Mică.

Focul îmi înghite deja rândul de sus.

Ai Luat Gonoree De La Un Agent Special Independent De La Moravuri Şi Familia Ta Te-a Gonit De-Acasă.

Ai Întâlnit Trei Travestiți Care Ţi-au Plătit O Operație De Schimbare De Sex Pentru Că Nu Te Puteai Gândi La Ceva Ce Să-ți Dorești Mai Puțin.

Focul îmi înghite deja al doilea rând.

M-ai Întâlnit Pe Mine.

Eu Sunt Sora Ta, Shannon McFarland.

Eu scriind adevărul cu sânge cu puține minute înainte ca focul să-l înghită.

Mă Iubești Pentru Că, Şi Dacă Nu M-ai Recunoscut, Ai Ştiut Că Sunt Sora Ta. La Un

Anumit Nivel, Ai Ştiut-o Imediat, Aşa Că M-ai Iubit.

Am călătorit prin tot Vestul și-am crescut împreună din nou.

Te-am urât de nu mai știu când.

Şi Nu O Să Mori.

Te-aș fi putut salva.

Şi n-o să mori.

Focul și cuvintele scrise de mine sunt acum buză-n buză.

Sari la Brandy pe jumătate stoarsă de sânge pe podea, cu mare parte din sânge șters de mine ca să am cu ce scrie, Brandy mijește ochii ca să citească în vreme ce focul ne înghite istoria familiei, rând după rând. Rândul *Şi Nu O Să Mori* este aproape de plintă, chiar în fața ochilor lui Brandy.

— Dragă, zice Brandy, Shannon, dulceață, știam toate astea. A fost opera domnișoarei Evie. Ea mi-a spus de tine că ești în spital. De accidentul tău.

Sunt deja o mano-manechină. Şi așa o mocofană.

— Acum, zice Brandy. Povestește-mi totul.

Scriu: *În Ultimele Opt Luni I-am Dat Lui Ellis Island Să Mănânce Hormoni Feminini.*

Şi Brandy râde sânge.

— Și eu! zice.

Cum pot să nu râd?

— Acum, zice Brandy, repede, înainte să mor, ce altceva?

Scriu: *Toți Te-au Iubit Mai Mult După Accidentul Cu Tubul De Fixativ.*

Și:

Şi Nu Eu Am Făcut Să Explodeze Tubul Ăla De Fixativ.

Brandy zice:

— Ştiu. *Eu am făcut-o.* Era așa dureros să fiu un copil normal mediocru. Voiam ceva care să mă salveze. Voiam opusul unui miracol.

Dintr-o altă cameră, Ellis zice:

— Orice spui poate să fie și va fi folosit împotriva ta în sala de judecată.

Şi, pe plintă, scriu:

Adevărul E Că M-am Împușcat Singură În Față.

Nu mai am loc să scriu, nu mai am sânge cu care să scriu, și Brandy zice:

— Ţi-ai spulberat singură fața?

Dau din cap că da.

— Asta, zice Brandy, asta nu știam.

Capitolul 31

Sari la un moment anume, nicăieri în mod special, doar Brandy aproape moartă pe podea și eu îngenuncheată deasupra ei cu mâinile acoperite de sângele ei de Prințesă Alexander petrecăreață.

Brandy țipă:

— Evie!

Şi capul pârjolit al lui Evie se iţeşte înapoi înăuntru prin uşa de la intrare.

— Brandy, scumpete, zice Evie. Asta a fost cel mai bun dezastru pe care l-ai făcut vreodată!

Spre mine, Evie fuge și mă sărută cu scârboasele ei buze topite și zice:

— Shannon, n-o să-ți pot mulțumi niciodată pentru că-mi faci palpitantă viața asta casnică plictisitoare.

— Domnișoară Evie, zice Brandy, poți să faci pe proasta, dar, fața mea, ai ratat din plin zona antiglonț a vestei mele.

Sari la adevăr. Eu sunt aia proastă.

Sari la adevăr. M-am împușcat singură. Am lăsat-o pe Evie să creadă că a fost Manus și pe Manus că a fost Evie. Probabil că suspiciunea lor unul față de celălalt i-a separat. Am împins-o pe Evie să țină o pușcă încărcată la-ndemână în caz că Manus avea să vină după ea. Aceeași teamă l-a făcut pe Manus să poarte un cuțit de măcelărie în noaptea când a venit s-o înfrunte.

Adevărul e că nimeni de aici nu e așa prost sau rău cum am lăsat eu să se înțeleagă. Mai puțin eu. Adevărul e că am ieșit cu mașina afară din oraș în ziua accidentului. Cu geamul de pe partea șoferului ridicat pe jumătate, am coborât și am tras prin sticlă. La drumul de întoarcere în oraș, pe autostradă, am apucat-o pe banda de ieșire spre

Growden Avenue, ieșirea spre Spitalul Memorial La Paloma.

Adevărul e că eram dependentă de frumusețe, iar asta nu-i ceva de care să te poți despărți fără probleme. Fiind dependentă de toată atenția aia, a trebuit să-i pun capăt brusc. M-aș fi putut rade în cap, dar părul crește la loc. Chiar și cheală, puteam arăta în continuare prea bine. Cheală, poate că atrăgeam și mai mult atenția. Mai era posibilitatea de-a mă îngrășa și de-a începe să beau la greu ca să-mi distrug aspectul, dar voiam să fiu urâtă și voiam să rămân sănătoasă. Ridurile și îmbătrânirea păreau mult prea îndepărtate. Trebuia să existe un mod de-a mă urâți într-o clipită. Trebuia să mă ocup de aspectul meu într-o manieră rapidă și permanentă, altfel aș fi fost întotdeauna tentată să revin la normal.

Ştii cum te uiți la fetele cocoșate și urâte, și când colo sunt așa norocoase. Nimeni nu le târăște noaptea afară, așa încât să nu-și poată termina tezele de licență. Nu strigă la ele fotografii de modă dacă lângă bikini au fire de păr incarnate și infectate. Te uiți la victimele incendiilor și te gândești ce mult timp economisesc neuitându-se în oglindă să verifice dacă soarele nu le-a afectat pielea.

Voiam siguranța zilnică a faptului că sunt mutilată. Așa cum o oloagă deformată și desfigurată din naștere își poate conduce mașina cu geamurile deschise și să nu-i pese dacă-i ciufulește vântul părul, ăsta-i genul de libertate pe care o căutam.

Eram obosită să rămân o formă de viață inferioară doar din cauza aspectului meu. Obosită să fac comerț cu el. Să înșel. Să nu fac niciodată nimic adevărat, dar să primesc oricum atenție și recunoaștere. Blocată într-un ghetou al frumuseții, așa mă simțeam. Stereotipată. Jefuită de motivația mea.

În felul ăsta, Shane, suntem foarte mult frate și soră. Asta-i cea mai mare greșeală care mă puteam gândi că mă va salva. Voiam să renunț la ideea că am o urmă de control. Să înfior lucrurile. Să fiu salvată de haos. Să văd dacă pot face față, voiam să mă forțez să cresc din nou. Să-mi dinamitez zona de confort.

Am încetinit înainte de ieșire și-am tras pe marginea drumului, pe ceea ce se cheamă bandă de urgență. Mi-amintesc că-mi spuneam, foarte potrivit. Mi-amintesc că-mi spuneam, o să fie așa palpitant. Machiajul meu. Iată aici viața mea pe cale s-o ia de la capăt. De data asta puteam fi un mare neurochirurg. Sau puteam fi artistă. Nimănui n-o să-i pese cum arăt. Oamenii îmi vor vedea doar arta, ceea ce-am creat în loc de felul cum arăt, și oamenii mă vor iubi.

Ce mi-am zis ultima dată a fost, cel puțin o să cresc din nou, transformându-mă, adaptându-mă, evoluând. Va fi o provocare la nivel fizic.

Abia așteptam. Am scos pistolul din torpedou. Purtam o mănușă ca să nu mă ardă praful de pușcă, și-am ținut pistolul cu brațul întins scos pe geamul spart. Nici măcar n-a fost nevoie să țintesc, dat fiind că pistolul era doar la vreo jumătate de metru. Puteam să mă omor în felul ăsta, dar de-acum ideea asta nu mi se mai părea foarte tragică.

Această transformare ar fi făcut să pară așa jalnice piercingul, tatuajele și însemnarea cu fierul roșu, toate acele mici rebeliuni de modă atât de neprihănite încât să devină ele însele o modă. Încercările alea – tigrișori inofensivi de hârtie – de-a refuza frumusețea pe care ajung doar s-o întărească.

Împușcătura, ce-mi amintesc e doar c-a fost ca și când m-ar fi lovit cineva din toate puterile. Glonțul. Mi-a luat un minut înainte să-mi pot focaliza privirea, dar peste tot pe scaunul pasagerului erau sângele și mucii, saliva și dinții mei. A trebuit să deschid portiera și să iau pistolul

de unde-l scăpasem. Faptul că eram în stare de șoc m-a ajutat. Pistolul și mănușa sunt într-un burlan din parcarea spitalului, acolo unde le-am aruncat, în caz că vreți dovezi.

Apoi morfina administrată intravenos, minusculele foarfece chirurgicale mi-au tăiat fusta, chiloțeii, pozele poliției. Păsările mi-au mâncat fața. Nimeni n-a bănuit vreodată adevărul.

Adevărul e că am intrat puțin în panică după aia. I-am lăsat pe toți să creadă ce nu trebuia. Viitorul nu e-un loc bun unde să începi din nou să minți și să trișezi. Nimic din toate astea nu-i vina altcuiva în afară de mine. Am fugit pentru că reconstruirea mandibulei era o tentație prea puternică de-a mă întoarce înapoi, de-a juca din nou jocul ăla, jocul de-a fi frumoasă. Acum tot viitorul meu e acolo afară și mă așteaptă.

Adevărul e că a fi urâtă nu-i așa palpitant cum ai crede, dar poate fi o oportunitate pentru ceva mai bun decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Adevărul e că-mi pare rău.

Capitolul 32

Sari înapoi la sala de urgențe de la La Paloma. Morfina administrată intravenos. Minusculele foarfece chirurgicale taie taiorul lui Brandy. Penisul nefericit al fratelui meu e acolo, albastru și rece, în văzul tuturor. Pozele poliției, și sora Katherine strigând:

— Faceți pozele! Faceți pozele acum! Încă pierde sânge!

Sari la operație. Sari la după operație. Sari la mine luând-o pe sora Katherine deoparte, micuța soră Katherine îmbrățișându-mi genunchii așa de tare că aproape mă prăvălesc la pământ. Se uită la mine, amândouă pătate cu sânge, și eu scriu:

te rog.

fă lucrul ăsta special pentru mine. te rog. dacă chiar vrei să mă faci fericită.

Sari la Evie instalată ca la un talk-show sub luminile direcționale dogoritoare, în centru la Brumbach's, sporovăind cu mama ei și cu Manus și cu noul ei soț despre cum a întâlnit-o pe Brandy cu ani întregi înaintea noastră, a tuturor, într-un grup de sprijin al transsexualilor. Despre cum toată lumea are nevoie de-un mare dezastru din când în când.

Sari la o zi, cândva, mai târziu, când lui Manus îi vor crește sâni.

Sari la mine îngenuncheată lângă patul de spital al fratelui meu. Pielea lui Shane, nu știi unde se sfârșește albastrul șters al pijamalei de spital și unde începe Shane, așa-i de palid. Ăsta-i fratele meu, slab și palid, cu brațele slabe și pieptul de porumbel al lui Shane. Părul arămiu turtit pe frunte, așa mi-l amintesc de când eram mici. Făcut numai din bețigașe și oscioare de pasăre. Shane acela pe care-l uitasem. Shane de dinaintea

accidentului cu sprayul fixativ. Nu știu de ce am uitat asta, dar Shane a arătat întotdeauna așa deplorabil.

Sari la părinții noștri acasă noaptea, proiectând filme făcute de ei pe peretele casei lor albe. Geamurile de acum douăzeci de ani suprapuse perfect cu geamurile de acum. Iarba suprapusă cu iarba. Fantoma lui Shane și-a mea, țânci alergând fără astâmpăr, fericiți unul cu celălalt.

Sari la surorile Reea strânse grămadă în jurul patului de spital. Cu plase de păr trase peste peruci. Cu măști chirurgicale trase pe față. Poartă costumele alea verde șters de infirmiere, surorile Reea au broșele alea cu nestemate tip Ducesa de Windsor prinse de costume: leoparzi scânteind de diamante și topaze. Colibri cu corpuri bătute-n smarald.

Cât despre mine, eu vreau doar ca Shane să fie fericit. M-am săturat să fiu eu însămi, odioasa de mine.

Dă-mi ușurare.

M-am săturat de lumea asta a aparențelor. Porci care doar par grași. Familii care doar par fericite.

Dă-mi eliberare.

De ceea ce doar pare a fi generozitate. Ceea ce doar pare a fi iubire.

Flash.

Nu mai vreau să fiu eu. Vreau să fiu fericită, și o vreau pe Brandy Alexander înapoi. Iată prima mea fundătură adevărată din viață. Nu am unde altundeva să merg, nu așa cum sunt acum, persoana care sunt. Iată primul meu început adevărat.

În vreme ce Shane doarme, surorile Reea i se adună în jur, decorându-l cu mici cadouri. Îl înfășoară pe Shane în L'Air du Temps ca și când ar fi o ferigă de Boston.

Cercei noi. O nouă eșarfă Hermes în jurul gâtului.

Cosmetice întinse în șiruri perfecte pe-o tăviță chirurgicală suspendată lângă pat, și Sofonda zice:

— Hidratant!

Şi întinde mâna cu palma în sus.

— Hidratant, zice Kitty Litter și trântește tubul în palma Sofondei.

Sofonda întinde mâna și zice:

— Fard de pleoape!

Şi Vivienne trântește alt tub în palma ei și zice:

— Fard de pleoape.

Shane, știu că nu poți auzi, dar asta-i OK, dat fiind că eu nu pot vorbi.

Cu mișcări scurte și ușoare, Sofonda folosește un burețel ca să întindă fard de pleoape pe pungile întunecate de sub ochii lui Shane. Vivienne înfige o broșă-ac cu diamante în pijamaua de spital a lui Shane.

Miss Rona ți-a salvat viața, Shane. Cartea din buzunarul jachetei a oprit glonțul destul cât să-ți explodeze doar bidoanele. E doar o rană superficială de carne, carne și silicon.

Florari intră cu buchete de irișsi și trandafiri și violete.

Ţi s-a spart siliconul, Shane. Glonțul ți-a găurit siliconul, așa că a trebuit să ți-l scoată. Acum poți avea sâni cât de mari dorești. Așa au zis surorile Reea.

— Fond de ten! zice Sofonda, întinzând fondul de ten de-a lungul liniei părului lui Shane.

Zice:

— Creion dermatograf! – cu broboane de sudoare pe frunte.

Kitty îi dă creionul, zicând:

— Creion dermatograf.

— Tamponează-mi fruntea! zice Sofonda.

Şi Vivienne îi tamponează fruntea cu un burete.

Sofonda zice:

— Contur de ochi! ACUM!

Şi eu trebuie să plec, Shane, cât timp tu dormi. Dar vreau să-ți dau ceva. Vreau să-ți dau viață. Asta-i a treia șansă a mea, și nu vreau s-o irosesc. Aș fi putut deschide geamul de la camera mea. Aș fi putut-o împiedica pe Evie să te împuște. Adevărul e că n-am făcut-o, așa că-ți dau viața *mea,* pentru că eu n-o mai vreau.

Îmi vâr poșeta sub mâna mare și îngreunată de inele a lui Shane. Vedeți voi, mărimea mâinilor unui bărbat e singurul lucru pe care un chirurg plastician nu-l poate schimba. Singurul lucru care-o va trăda întotdeauna pe-o fată ca Brandy Alexander. Efectiv n-ai cum să ascunzi mâinile alea.

Astea-s toate actele mele de identitate, certificatul de naștere, totul. Poți să fii Shannon McFarland de-acum înainte. Cariera mea. Lumina reflectoarelor. E a ta. Toată. Toți. Sper să-ți ajungă. E tot ce mi-a mai rămas.

— Culoare de bază! zice Sofonda, și Vivienne îi dă cea mai pală nuanță de fard de pleoape Aubergine Dreams.

— Culoare de suprafață! zice Sofonda, și Kitty îi dă următorul fard de pleoape.

— Culoare de contur! zice Sofonda, și Kitty îi dă cea mai închisă nuanță.

Shane, întoarce-te tu la cariera mea. Cere-i Sofondei să-ți facă rost de-un megacontract, nu porcării de turnee de binefacere la țară. Tu ești Shannon futu-i McFarland acum. Du-te drept spre vârf. De acum într-un an, vreau să deschid televizorul și să te văd goală pușcă bând cu încetinitorul Cola dietetică. Cere-i Sofondei să-ți facă rost de mari contracte la nivel național.

Fii faimoasă. Fii un mare experiment social în a obține ceea ce nu vrei. Găsește valoare în ceea ce am fost învățați că nu valorează nimic. Găsește binele în ceea ce lumea spune că e rău. Îți dau viața mea pentru că vreau să te cunoască lumea-ntreagă. Îmi doresc ca toată lumea să poată accepta ceea ce urăște.

Găsește lucrul ce-ți stârnește cea mai mare teamă și trăiește cu el.

— Ondulator de gene! zice Sofonda, și ondulează genele adormite ale lui Shane.

— Rimel! zice ea, pieptănând rimelul în gene.

— Splendid, zice Kitty.

Şi Sofonda zice:

— N-am rezolvat încă totul.

Shane, îți dau viața mea, permisul meu de conducere, vechile mele carnete de note, pentru că semeni mai mult cu mine decât îmi pot eu aminti vreodată că am arătat. Pentru că sunt obosită să mă urăsc și să mă complac și să-mi spun povești vechi care oricum n-au fost niciodată adevărate. Am obosit să fiu mereu eu, eu, eu prima.

Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

Şi te rog să nu vii după mine. Fii noul centru al atenției. Fii un mare succes, fii frumoasă și iubită și tot ce-am mai vrut eu să fiu. Acum am depășit asta. Vreau doar să fiu invizibilă. Cu vălurile mele, poate c-o să devin dansatoare din buric. Călugăriță și-o să lucrez într-o colonie de leproși unde nimeni nu-i întreg. O să fiu portar de hochei și-o să port mască. Parcurile alea mari de distracții angajează doar femei ca să poarte costume din alea cu personaje din desene animate, dat fiind că oamenii nu vor să riște ca un bărbat molestator străin să le îmbrățișeze copiii. Poate c-o să fiu un șoarece uriaș din desenele animate. Sau un câine. Sau o rață. Nu știu, dar sunt sigură că voi

afla. N-ai cum să scapi de soartă, soarta continuă să fugă. Zi și noapte, viitorul continuă să vină spre tine.

Mângâi mâna palidă a lui Shane.

Îți dau viața mea ca să-mi dovedesc mie că pot, că pot într-adevăr să iubesc pe cineva. Chiar și când nu sunt plătită, pot dărui iubire și fericire și farmec. Vezi tu, pot suporta hrana pentru bebelușii și să nu vorbesc și să n-am casă și să fiu invizibilă, dar trebuie să știu că pot iubi pe cineva. Complet și total, permanent și fără speranță de recompensă, doar ca un act de voință, voi iubi pe cineva.

Mă aplec, de parcă aș putea săruta fața fratelui meu.

Îmi las poșeta și orice idee despre cine sunt sub mâna lui Shane. Şi las în urmă povestea că am fost vreodată așa de frumoasă, că puteam intra într-o cameră îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp și toți se întorceau și se uitau la mine. Un milion de reporteri îmi făceau poze. Şi las în urmă ideea că atenția asta a meritat să fac ce-am făcut pentru a o avea.

Ce-mi trebuie e o poveste nouă.

Ce-au făcut surorile Reea pentru Brandy Alexander.

Ce-a făcut Brandy pentru mine.

Ce-mi trebuie e să învăț să mă descurc singură. Să-mi scriu propria poveste.

Să-l las pe fratele meu să fie Shannon McFarland.

Nu-mi trebuie genul ăla de atenție. Nu-l mai vreau.

— Contur de buze! zice Sofonda.

— Luciu de buze! zice ea.

Ea zice:

— Avem o hemoragie!

Şi Vivienne se apropie cu o batistă de hârtie ca să tamponeze Plumbagoul în exces de pe bărbia lui Shane.

Sora Katherine îmi aduce ce i-am cerut, te rog, și sunt fotografiile, pozele lucioase 20 x 25 cu mine în cămașa mea albă. Nu sunt bune sau rele, urâte sau frumoase. Sunt pur și simplu așa cum arăt. Adevărul. Viitorul meu. Doar realitatea normală. Şi-mi dau jos vălurile, broderia și muselina și dantela, și i le las lui Shane să le găsească la picioarele sale.

N-am nevoie de ele în momentul ăsta, sau în următorul, sau în următorul, niciodată. Sofonda completează machiajul cu pudră, și-apoi Shane a dispărut. Fratele meu, slab și palid, bețigașe și oscioare de pasăre și deplorabil, a dispărut.

Surorile Reea își dau încet jos măștile chirurgicale.

— Brandy Alexander, zice Kitty, regina absolută.

— Fată de calitate totală, zice Vivienne.

— În vecii vecilor, zice Sofonda, și asta e de-ajuns.

Complet și total, permanent și fără speranță, în vecii vecilor o iubesc pe Brandy Alexander.

Şi asta e de-ajuns.

„Felul meu de a scrie este în primul rând o reacție la ceea ce îmi displace în calitate de cititor. Descrierile nu sunt tocmai genul meu. Prefer literatura bazata pe verbe, nu pe adjective. Și asta pentru că, dacă verbele sunt de competența mea, umplerea spațiilor goale dintr-un text, adică imaginarea lucrurilor pe care el le lasă nerostite, este privilegiul cititorului.”

Chuck Palahniuk

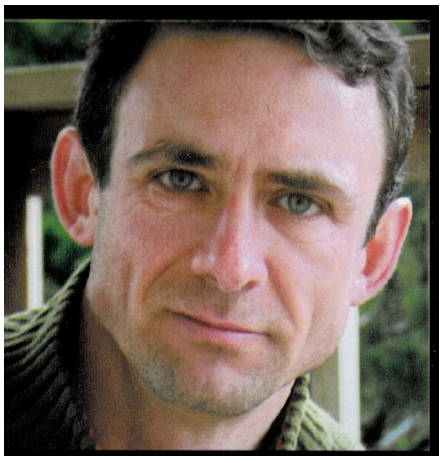

„Comedia grotescă pusă în scenă de Palahniuk are drept țintă superficialitatea nemiloasă care domină lumea modei.”

Publishers Weekly

„Un *road-novel* sălbatic și delirant în care nimeni nu este ce pare a fi, iar cititorului i se adresează suprema provocare de a ghici în cine – sau în ce – urmează să se transforme personajele.”

Booklist

„O fantezie macabră în care o *cover girl* mutilată este condusă de o regină a travestiților spre Orașul de Smarald al propriului viitor: așa s-ar rezuma romanul de o ingeniozitate barocă al lui Chuck Palahniuk, scriitorul-cult al ultimelor decenii.”

Kirkus Reviews

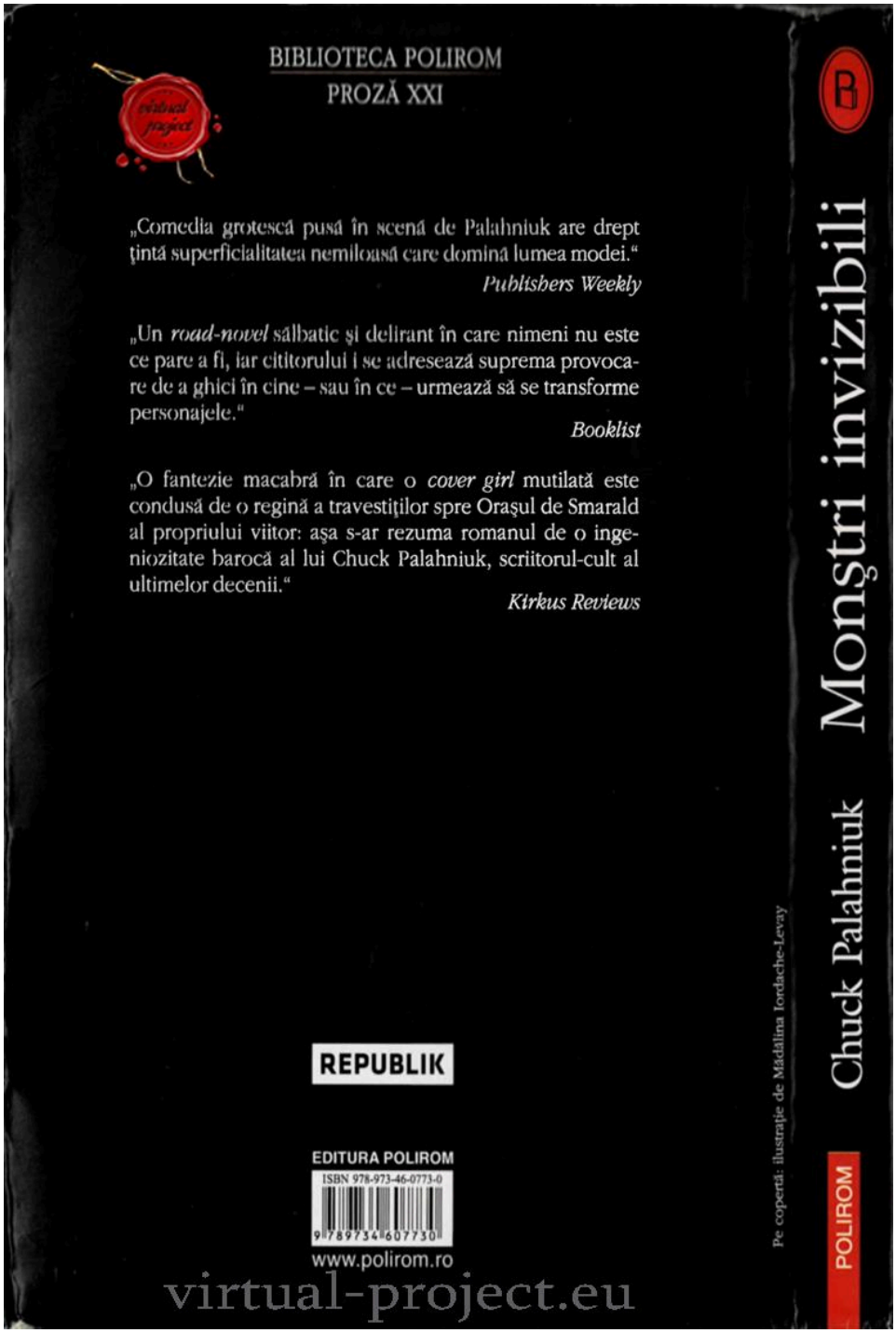
BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI
„Comedia grotescă pusă în scenă de Palahniuk are drept țintă superficialitatea nemiloasă care domină lumea modei."
Publishers Weekly
„Un road-novel sălbatic și delirant în care nimeni nu este ce pare a fi, iar cititorului i se adresează suprema provocare de a ghici în cine – sau în ce – urmează să se transforme personajele."
Booklist
„O fantezie macabră în care o cover girl mutilată este condusă de o regină a travestiților spre Orașul de Smarald al propriului viitor: așa s-ar rezuma romanul de o ingeniozitate barocă al lui Chuck Palahniuk, scriitorul-cult al ultimelor decenii."
Kirkus Reviews
REPUBLIK
EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-0773-0
www.polirom.ro
Pe copertă: ilustrație de Mădălina Iordache-Levay
Chuck Palahniuk
Monștri invizibili
POLIROM
virtual-project.eu

{1} Prundiș, pietriș (engl.)

{2} Începe să semene mult cu Crăciunul (engl.).

{3} Voi fi acasă de Crăciun (engl.).

{4} O, veniți, voi, credincioșii (engl.).

{5} Moș Crăciun sosește în oraș (engl.).

{6} Sus pe acoperișul casei (engl.).

{7} A venit într-un miez de noapte senin (engl.).

{8} O, vino, vino, Emanuel. În engleză, to come înseamnă și „a avea orgasm”.

{9} Nimic de Crăciun (engl.).

{10} Am văzut-o pe mami sărutându-l pe Moș Crăciun (engl.).

{11} Ca acasă nu-i nicăieri de sărbători (engl.).

{12} Compazine, thorazine și stelazine – medicamente puternice folosite în principal la tratarea schizofreniei.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32

Table of Contents

Capitolul 1 7
Capitolul 2 14
Capitolul 3 24
Capitolul 4 49
Capitolul 5 53
Capitolul 6 61
Capitolul 7 72
Capitolul 8 76
Capitolul 9 85
Capitolul 10 91
Capitolul 11 98
Capitolul 12 102
Capitolul 13 110
Capitolul 14 117
Capitolul 15 124
Capitolul 16 132
Capitolul 17 135
Capitolul 18 148
Capitolul 19 156
Capitolul 20 163
Capitolul 21 175
Capitolul 22 179
Capitolul 23 181
Capitolul 24 194
Capitolul 25 197
Capitolul 26 206
Capitolul 27 213

Capitolul 28 219
Capitolul 29 223
Capitolul 30 227
Capitolul 31 230
Capitolul 32 234